

ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ เป็นอดีตศิษยาภิบาลของคริสตจักรเบระคา เมืองฮูสตัน, รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ท่านได้ศึกษาประวัติศาสตร์ ภาษากรีก และภาษาฮีบรูที่มหาวิทยาลัยอริโซนา หลังจากนั้น ได้เข้ารับการศึกษาคณะที่สถาบัน Dallas Theological Seminary เนื่องจากสงครามโลกครั้งที่สอง ท่านต้องหยุดการศึกษาไว้เพื่อเข้าไปรับใช้ชาติในกองทัพอากาศ โดยท้ายสุดท่านได้รับยศนาวาอากาศโท

หลังจากท่านสำเร็จการศึกษาแล้ว ในปี ค.ศ. 1950 ท่านเริ่มรับใช้พระเจ้าที่คริสตจักรเบระคา การศึกษาภาษาดั้งเดิมของพระคัมภีร์ (กรีกและฮีบรู) ศาสนศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การวิเคราะห์ ตันฉบับเป็นหลักในการรับใช้พระเจ้าของท่าน ศ.จ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ได้สอนโดยใช้ภาษาดั้งเดิมในบริบทตามยุคสมัยของพระคัมภีร์ ซึ่งจะให้ผู้เรียนรู้จักพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์มากยิ่งขึ้น

ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ได้พัฒนาระบบใหม่ๆ ในการใช้คำศัพท์ ภาพประกอบ และประเภทหลักคำสอน ซึ่งเสริมประสิทธิภาพในการเข้าใจ และการประยุกต์ใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนแก่ผู้เรียน เป้าหมายของพันธกิจ คือ ให้คริสเตียนรู้จักวิถีชีวิตที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ผู้เชื่อ เพื่อเขาจะมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่บริบูรณ์

ภาษาต่าง ๆ “จะหยุด” เพราะการสอนเพียงเรื่องภาษาต่างๆ (ภาษาแปลกๆ) ที่ซึมเข้าไปในคริสตจักร การแกล้งจากพระคัมภีร์นี้จึงเป็นเหตุเกิดการแตกแยกและการขัดแย้งมาก ผู้เชื่อในพระคริสต์นับหลายล้านคนอ้างด้วยความจริงใจว่าเขาสามารถพูดด้วยภาษาที่ตนเองไม่เข้าใจ ซึ่งเป็นการสำแดงจากการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเป็นสิ่งพิสูจน์ความสัมพันธ์ที่สนิทกับพระเจ้า ความจริงใจ และความกระตือรือร้นของพวกเขาได้มีอิทธิพลต่อทุกนิยามและลัทธิต่างๆ ทั่วคริสตจักรสากล

ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ซึ่งรับการพยากรณ์โดยอิชยาห์ ถูกสถาปนาไว้ด้วยพระประสงค์ที่เจาะจง เป็นการเตือนชาวยิวถึงหายนะที่จะเกิดขึ้น คือการทำลายประเทศชาติอิสราเอลของประทานนี้ ซึ่งองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมอบไว้แก่คริสตจักรในวันเพ็นเตคอสต์ ค.ศ. 30 เป็นหมายสำคัญที่ชัดเจนถึงการล้มเหลวฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล การที่พระเจ้ากำลังจะพิพากษาลงโทษพวกเขา และยังเป็นจุดเริ่มต้นของยุคคริสตจักร ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ยังมีอยู่ในปัจจุบันหรือไม่? สิทธิอำนาจที่สูงสุดในการตอบคำถามนี้คือพระคำอันสัตย์จริงของพระเจ้า การคิดเข้าข้างตนเอง อารมณ์ และความรู้สึกทำให้ผู้เชื่อหลงผิด และปิดบังสัจจะธรรมแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ มีแต่การวิเคราะห์ที่พระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้อง จากการแปลจากภาษาดั้งเดิมและการตีความอย่างถูกวิธี ซึ่งจะเปิดเผยความจริงของภาษาต่างๆ

ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

ภาษาต่าง ๆ

(Tongues)

ภาษาต่างๆ

(Tongues)

ศจ. อาร์. บี. ทิม, จูเนียร์

R.B. THIEME, JR., BIBLE MINISTRIES

HOUSTON, TEXAS

นโยบายด้านการเงิน

ผู้ใดที่ต้องการรับหนังสือหรือเทปจากพันธกิจ อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ ไบเบิล มินิสทรีส์ จะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น พระเจ้าทรงประทานหลักคำสอนพระคัมภีร์ เราปรารถนาที่จะสะท้อนพระคุณของพระองค์ เพราะฉะนั้นทางพันธกิจนี้จึงไม่ขอค่าตอบแทน เมื่อผู้เชื่อได้สำนึกถึงคุณค่าในการเผยแผ่หลักคำสอนพระคัมภีร์แล้ว เขาจึงมีภาระใจในการสนับสนุนองค์กรที่รับใช้ในพันธกิจประเภทนี้

หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงมาจากคำบรรยายและบันทึกของ ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

ผู้ที่ประสงค์จะรับรายการซื้อหนังสือและเทปต่างๆ ในภาษาอังกฤษ กรุณาติดต่อที่ :

R. B Thieme, Jr., Bible Ministries

P.O Box 460829, Houston, Texas 77056-8829

หรือดูเว็บไซต์ที่ www.rbthieme.org

© (สงวนลิขสิทธิ์) ค.ศ. 2000 โดยอาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

ฉบับแรก ค.ศ. 1971 ฉบับที่สอง ค.ศ. 2000

การคัดลอกส่วนใดๆ ในหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่ในทุกรูปแบบต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

แปลและพิมพ์เป็นภาษาไทยโดยรับอนุญาตจาก อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ ไบเบิล มินิสทรีส์

ฉบับนี้พิมพ์ที่เชียงใหม่ ค.ศ 2005

หากคุณต้องการศึกษาเพิ่มเติม (ภาษาไทย) เชิญแวะชมเว็บไซต์ www.maxklein.org

สารบัญ

อารัมภบท.....1
 คำนำ.....1

บทที่หนึ่ง

หมายสำคัญที่ชัดเจน.....4
 ความสำคัญในการแบ่งแยกประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เป็นยุคสมัยต่างๆ.....9
 การเผยพระวจนะถึงการทรงพิพากษาลงโทษ.....19
 การแข่งสาปกลายเป็นพระพร.....25
 หมายสำคัญของภาษาต่างๆ.....26
 พระสัญญาจากพระบิดา.....28

บทที่สอง

การเผยพระวจนะของอิสยาห์กลายเป็นเรื่องจริง.....29
 การอัศจรรย์แห่งการพูดภาษาต่างด้าว.....31
 การเป็นพยานแก่การพูดภาษาต่างด้าว.....32
 ‘นี่อะไรกัน?’38
 หนทางสู่ความรอด.....39
 การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์.....41

บทที่สาม

ปัญหาที่โครินธ์.....50
 การพูดภาษาต่างๆ ในบริบทและนอกบริบท.....50
 โครินธ์ เมืองแห่งการค้าและราคาตะต๋นหา.....51

ลัทธิอันลึกลับต่างๆ.....	52
ความวุ่นวายและความสับสนภายในคริสตจักร.....	55
ของประทานฝ่ายวิญญาณ.....	57
ความเด่นและความด้อยฝ่ายวิญญาณ.....	59
ระบบความคิด.....	67
จงเปลี่ยนแปลงความคิด.....	68
<u>บทที่สี่</u>	
วิธีเลิศประเสริฐ.....	73
ความรักคืออะไร?.....	73
ของประทานฝ่ายวิญญาณ โดยปราศจากความรักคุณธรรม.....	78
การยกเลิกของประทานฝ่ายวิญญาณประเภทชั่วคราว.....	81
เท็ล-เลโอน.....	84
การจำกัดการใช้ภาษาต่างๆ	87
<u>บทที่ห้า</u>	
หมายสำคัญปลอมในยุค 7 ปีแห่งการทนต์ทุกซ์เวทนา.....	99
ปีศาจที่พูดได้.....	101
<u>บทที่หก</u>	
ภาษาต่างๆ และคริสตจักรในยุคปัจจุบัน.....	104
ภาคผนวก A -หลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมา.....	110
ภาคผนวก B -หลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับของประทานฝ่ายวิญญาณ.....	114
อักษรนุกรมชื่อพระคัมภีร์.....	119

อารัมภบท

ก่อนที่ท่านจะเริ่มต้นศึกษาบทเรียนพระคัมภีร์ ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า จงกล่าวถึง (สารภาพ) บาปของท่าน โดยส่วนตัวกับพระเจ้า

ถ้าเรากล่าวถึง [สารภาพ] บาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:9)

จากนี้ท่านจะมีสัมพันธภาพกับพระองค์ และจะได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านจึงพร้อมที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ และผู้ที่ไม่มีสการพระองค์ ต้องไม่มีสการพระองค์ด้วย (การทรงนำจาก) พระวิญญาณและความจริง [จากพระคัมภีร์] (ยอห์น 4: 24)

ถ้าหากท่านไม่เคยเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและไม่เคยเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่าน ประเด็นสำคัญไม่ใช่การสารภาพบาป เพราะท่านจำเป็นต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าก่อนที่จะได้รับการยกโทษจากบาปที่เคยทำมา

ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา (ยอห์น 3:36)

เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นไม่ตายและทรงพละานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุ กระทั่งจิตและวิญญาณตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย (ฮีบรู 4:12)

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคลอจ จากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อให้คนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17)

จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวณะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15)

คำนำ

ในวันเพ็นเทคอสต์ ปีค.ศ. 30 มีเหตุการณ์อันอัศจรรย์และน่าตกตะลึงอย่างมากได้เกิดขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็ม คือ มีอัครสาวก 11 คนได้ประกาศพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์ด้วยภาษาซึ่งพวกเขาเองไม่รู้จัก เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้อย่างไร? ชาย 11 คนนี้เพิ่งได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พร้อมด้วยความสามารถพิเศษในการพูดภาษาที่เขาเองไม่รู้จัก นี่คือการเริ่มต้นของยุคสมัยแห่งประวัติศาสตร์ที่ไม่เหมือนยุคอื่นที่เคยมีมา หรือจะมาอีกในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ นั่นคือ ยุคคริสตจักร

และ ทุกวันนี้ มีการโต้เถียงกันมากมายเกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ (ที่บางคนเรียกว่า ‘ภาษาแปลกๆ’ ภาษาอังกฤษใช้คำว่า ‘speaking in tongues’ หรือทางศาสนศาสตร์เรียกว่า *กลอสโซเลีย*) ว่า ผู้เชื่อยังได้รับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ จากพระเจ้าหรือไม่ การรับบัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องแสดงออกด้วยการพูดภาษาต่างๆ จริงหรือ และ ผู้เชื่อได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตอนไหนกันแน่

ความวุ่นวายด้านศาสนศาสตร์เรื่องนี้ได้ปะทุขึ้นในคืนสุดท้ายของศตวรรษที่ 19 ณ สถาบันศึกษาพระคัมภีร์ Bethel Bible Institute ที่เมือง โทเพกา มลรัฐแคนซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้ก่อตั้งสถาบันนั้น คือ Charles Parham ก่อนหน้านั้นเขาได้สอนลูกศิษย์ของเขาว่าฤทธิ์เดชในการดำเนินชีวิตคริสเตียน และในการประกาศพระกิตติคุณได้มาจากของประทานฝ่ายวิญญาณ ซึ่งผู้เชื่อจะได้รับในเวลาหนึ่งหลังจากรับความรอด เขาได้ระบุ

ว่าของประทานนี้คือการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนว่าผู้เชื่อที่รับของ
 ประทานนี้จะพูดภาษาต่างๆ ออกมา

พอใกล้เวลาเที่ยงคืน มีผู้หญิงวัย 30 ปีคนหนึ่งได้ขอให้ Parham อธิษฐานเพื่อที่เขาจะ
 ได้ “รับพระวิญญาณ” เมื่อ Parham ได้อธิษฐานจบ ผู้หญิงคนนั้นเริ่มพูดอย่างไม่เป็นภาษา
 ทุกคนที่อยู่ที่นั่งได้สรุปว่านี่คือการกลับคืนมาของของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ที่
 เคยมีสมัยพระคัมภีร์ เหตุการณ์นี้เป็นจุดกำเนิดของนิกายเพนเทคอสต์ และ คาริสมาติก ซึ่ง
 ปัจจุบันมีสมาชิกหลายล้านคนทั่วโลก และได้เข้ามาแทรกในนิกายอื่นเกือบทุกนิกาย¹

มีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้นที่จะบอกความจริงเกี่ยวกับเรื่องของประทานในการพูด
 ภาษาต่างๆ ความคิดเห็นทางศาสนศาสตร์ของคุณจำเป็นต้องตรงกับพระคำของพระเจ้าอยู่
 เสมอ หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ผิดพลาดได้แทรกซึมเข้ามาในคริสตจักรเพราะการตีความ
 พระคัมภีร์อย่างผิดพลาด การทำความเข้าใจในพระคัมภีร์ให้ดีขึ้นไป รวมทั้งความโง่เขลา
 หากเราจะเข้าใจบทบาทในการใช้ของประทานในการพูดภาษาต่างๆอย่างถูกต้อง พระ
 วาจาแห่งความจริง คือ พระคำของพระเจ้า จะต้องได้รับการ “แยกแยะอย่างถูกต้อง” ก่อน
 (2 ทิโมธี 2:15) พระคัมภีร์สอนถึงภาษาต่างๆ อย่างไรบ้าง ในการเริ่มต้นหาคำตอบ เรา
 ต้องศึกษาจากพระธรรมอิสยาห์ การเผยพระวาจาของอิสยาห์ซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระ
 คัมภีร์เดิมเป็นกุญแจสำคัญในการเข้าใจของประทานฝ่ายวิญญาณ *กลอสโซเลีย* ที่เราได้
 พบในพระคัมภีร์ใหม่²

1. รวมถึงนิกายโปรเตสแตนต์ เช่น Episcopal Lutheran สภาคริสตจักร และ Methodist (ช่วงปี
 1960) นิกายโรมันคาทอลิก (ปีค.ศ. 1967) และ Eastern Orthodox (1971) ข้อมูลจาก
Evangelical Dictionary of Theology 1984 “Charismatic Movement” โดย J.R. Williams.
2. *กลอสโซเลีย* (*glossolia*) เป็นศัพท์ศาสนศาสตร์ ซึ่งเป็นการประกอบคำ γλῶσσα (*กลอส
 สะ* แปลว่า *ลิ้น*) และ คำกริยาว่า λαλέω (*ลาละ-โอ* แปลว่า *พูด*)

700 ปีก่อนที่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์จะทรงประสูติ อิสยาห์ได้เผยถึง
 เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคต คือ “คนต่างภาษา” จะมาพูด “โดยริมฝีปากของคนต่าง
 ค้าว” ในดินแดนอิสราเอล ส่วนชาวยิวในสมัยของอิสยาห์นั้นนี่คือคำเตือนอย่างชัดเจนว่า
 เขาได้เสื่อมทรามฝ่ายวิญญาณ จึงจะต้องถูกกองทัพอัสซีเรียบุกกรุก หลังจากที่พระเยซู
 คริสต์ทรงเสด็จสู่สวรรค์ ชาวยิวจะได้ฟังภาษาของคนต่างค้าวอีกครั้งหนึ่ง แต่คราวนี้
 ปรากฏในรูปแบบ *กลอสโซเลีย* ของประทานอันน่าอัศจรรย์นี้ซึ่งได้ประกาศพระกิตติคุณ
 แก่ชาวยิวด้วยภาษาของคนต่างชาติยังเป็นการเตือนอีกครั้งว่าอิสราเอลกำลังล้มเหลวฝ่าย
 วิญญาณ และจะต้องได้รับการพิพากษาลงโทษจากพระเจ้า ในเวลาเดียวกัน ปรากฏการณ์
 ที่เกิดขึ้นก็เป็นการประกาศถึงการเริ่มต้นของ ยุคคริสตจักร

“ในพระราชบัญญัติ [พระคัมภีร์เดิม] มีคำเขียนไว้แล้วว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
 ตรัสว่า ‘เราจะพูดกับชนชาตินี้ [ชนชาติยิว] โดยคนต่างภาษาและโดยริมฝีปาก
 ของคนต่างค้าว [หรือ Gentiles หมายถึงผู้ที่ไม่เป็นยิว] ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่
 ฟังเรา [ไม่ตอบสนองต่อพระกิตติคุณ]’ ” เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่างๆ เป็น
 หมายถึงสำคัญ...” (1 โครินธ์ 14:21-22ก)

บทที่หนึ่ง

หมายสำคัญที่ชัดเจน

พระธรรมอิสยาห์เป็นพระธรรมหนึ่งซึ่งสำคัญมากในการเผยถึงหมายสำคัญและเหตุการณ์อัศจรรย์ในอนาคต ทุกเหตุการณ์นั้นเป็นส่วนประกอบในแผนการของพระเจ้า ทุกการเผยพระวจนะที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิมมีประโยชน์และสามารถนำมาใช้โดยผู้เชื่อของทุกยุคสมัย ดังนั้น การเผยพระวจนะของอิสยาห์ไม่ได้หมายถึงเฉพาะคนในช่วงอายุคนของอิสยาห์เท่านั้น แต่ยังเป็นการเผยถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้าอีกด้วย อย่างเช่น อิสยาห์ได้บันทึกถึงหมายสำคัญซึ่งบ่งบอกถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คือ การทรงประสูติโดยหญิงพรหมจารี (อิสยาห์ 7:14) และยังเผยถึงการทนทุกข์ของพระองค์ (อิสยาห์ 53:3-4) การที่พระองค์ทรงตายแทนเรา (อิสยาห์ 53:4-5, 10-12) การจัดหลุมศพของพระองค์ (อิสยาห์ 53:9) และการที่พระองค์ทรงรับการยกย่องและทรงครอบครองโลกในอนาคต (อิสยาห์ 9:6-7) อิสยาห์ยังเผยพระวจนะถึงการที่อิสราเอลจะพลาดที่จะยอมรับ “องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล” ซึ่งหมายถึงทั้งคนในสมัยของอิสยาห์เอง และในวันข้างหน้า (อิสยาห์ 5:24) เพราะฉะนั้น การเตือนชาวยิวถึงผลจากการหมิ่นประมาทมิไว้สำหรับคนสมัยของอิสยาห์ และในอนาคตด้วย

อิสยาห์ได้เตือนชนชาติอิสราเอลอย่างต่อเนื่องว่าหลักคำสอนพระคัมภีร์คือความเข้มแข็งของประเทศชาติ

และพระองค์จะทรงเป็นเสถียรภาพแห่งเวลาของเจ้า เป็นคลังแห่งความรอด [จากปัญหาและศัตรูทั้งหลาย] สติปัญญาและความรู้อันอุดม [หลักคำสอนพระคัมภีร์] ความยำเกรงพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นทรัพย์สมบัติอันมีค่าของเขา”

(อิสยาห์ 33:6)

แต่อิสราเอลไม่สนใจกับ “สติปัญญาและความรู้” ที่มาจากพระเจ้าเป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม อิสยาห์ได้สอนพระเจ้าแห่งความจริงด้วยเสียงอันโดดเด่นด้วยต่อไป

ในบทที่ 28 อิสยาห์ได้เรียกผู้นำศาสนาอันทุจริตว่าเป็น “คนขี้เมาแห่งเอฟราอิม” (อิสยาห์ 28:1, 3, 7) และได้กล่าวถึงเหตุการณ์อันน่าละอายใจนั้นดังนี้

เขาเหล่านี้ขมซานไปด้วยเหล้าองุ่นเหมือนกัน และโซเซไปด้วยเมรัย ปุโรหิตและผู้พยากรณ์ก็ขมซานไปด้วยเมรัย เขาทั้งหลายถูกกลืนไปหมดด้วยเหล้าองุ่น เขาโซเซไปด้วยเมรัย เขาเห็นผิดไป เขาสะดุดในการให้คำพิพากษา เพราะสำหรับทุกสำหรับก็มีอาเจียนและความโสโครกเต็ม ไม่มีที่ใดที่สะอาด

(อิสยาห์ 28:7-8)

ในเวลาเดียวกันนั้น มีผู้เผยพระวจนะเท็จ และผู้สอนเท็จซึ่งกำลังแนะนำให้ชนชาติอิสราเอลไปขอคำปรึกษาจากคนที่ได้รับอิทธิพลจากผีมารชาตาน (อิสยาห์ 8:19)⁴ การปรึกษาของพวกเขาและการปฏิเสธหลักคำสอนพระคัมภีร์ของปุโรหิตพวกขี้เมา ผู้เผยพระ

จนจะเท็จ และชาวอิวทัวไปเป็นเหตุทำให้อิสยาห์นั้นว่า ประชาชนรุ่นอายุต่อไปจะเป็นผู้ฟัง การสอนพระคำของเขา

พระองค์ [คือพระเจ้า ผ่านพันธกิจการสอนของอิสยาห์] จะทรงสอนความรู้ ให้แก่ใคร พระองค์จะให้ผู้ใดเข้าใจหลักคำสอน ให้แก่คนเหล่านั้นที่ย่านม หรือ หรือแก่คนเอามาจากอก (อิสยาห์ 28:9 เปรียบกับบทเพลงคร่ำครวญ 3:21-31)

คำถามของอิสยาห์ในข้อที่ 9 นี้เป็นการรับรองว่าคนสมัยนั้น “มีหูแต่ไม่ได้ยิน” รุ่น นั้นไม่มีทางที่จะกลับใจแล้ว มีแต่ความหวังในรุ่นต่อไปเท่านั้น ว่าเขาจะสนใจในพระคำ ของพระเจ้าและเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ เป็นทางเดียวที่อิสราเอล ซึ่งเป็นประเทศแก่นำ ของพระเจ้าในสมัยนั้น จะสามารถหลีกเลี่ยงการทรงพิพากษาลงโทษจากพระเจ้า

ถึงแม้ว่า 3,000 ปีได้ผ่านไปตั้งแต่คำเตือนของอิสยาห์ถูกบันทึกไว้ แต่การไม่สนใจ และการปฏิเสธพระคำของพระเจ้ายังเป็นเรื่องธรรมดาในโลกปัจจุบัน ผู้ที่ไม่เชื่อยังปฏิเสธ พระกิตติคุณแห่งความรอด และผู้เชื่อในพระคริสต์ยังคงละเลยต่อการเรียนหลักคำสอนพระ คัมภีร์ เป็นการที่ผู้เชื่อเลือกเป็นทารกฝ่ายวิญญาณต่อไป ในทุกชั่วอายุคน มีคนที่ยังไม่เชื่อ ซึ่งจะต้องฟังพระกิตติคุณ ส่วนผู้เชื่อในพระคริสต์ทุกคนได้รับคำบัญชาจากพระเจ้าที่จะ “เติบโตขึ้นในพระคุณและในความรู้ ซึ่งมาจากพระเยซูคริสต์” (2 เปโตร 3:18) คุณไม่

5. ประเทศแกนนำ หรือ Client Nation คือ ประเทศชาติซึ่งมีผู้เชื่อที่เติบโตแล้วเป็นจำนวนมาก พอที่จะเป็นพ่อพระพรถึงมนุษยชาติ และเป็นประเทศที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้แผนการของ พระองค์สำเร็จ (อพยพ 19:9) พระองค์จะทรงปกป้องประเทศนี้ไว้เป็นพิเศษ เพื่อผู้เชื่อจะสามารถ กระทำตามพระบัญชาของพระองค์เกี่ยวกับการประกาศพระกิตติคุณ การดูแลรักษาพระคัมภีร์ไว้ การสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ การให้ที่ลี้ภัยแก่ชาวยิว และการส่งมิชชันนารีไปต่างประเทศ ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *Freedom Through Military Victory* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ธิม, จูเนียร์ (2003)

ควรจะมีอะไรในชีวิตของคุณที่สำคัญกว่าการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ในแต่ละวัน หลักคำสอนพระคัมภีร์ควรจะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคุณ

เพราะว่าพระองค์ตรัสว่า คำสั่งสอนซ้อนคำสั่งสอน คำสั่งสอนซ้อนคำสั่งสอน (1ซ 1ซว่า 1ซ 1ซว่า ละดซอ ดซอ ละดซอ ดซอ) บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัด ซ้อนบรรทัด (1ก 1กว่า 1ก 1กว่า ละคอ คอ ละคอ คอ) ที่นี่นิด ที่นั่นหน่อย (1าษ 2ษ 1าษ 2ษ ษัม ษะเอร์ ษัม ษะเอร์) (อิสยาห์ 28:10)

การที่อิสยาห์เขียนซ้ำๆเป็นการเขียนที่หลักแหลมมาก เพราะเป็นการล้อเลียนการพูด พล่ามของพวกปุโรหิตที่เมาเหล้า ในขณะที่เดียวกันอิสยาห์กำลังสอนวิธีการสอนพระคัมภีร์ อย่างถูกต้อง คือ “คำสั่งสอนซ้อนคำสั่งสอน บรรทัดซ้อนบรรทัด” จุดประสงค์ของการ สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์คือการสื่อความจริงจากพระคำของพระเจ้าด้วยวิธีที่ผู้ฟังจะ เข้าใจและจดจำเอาไว้ในจิตใจ แต่การนี้ต้องเป็นตามขั้นตอน และผู้สอนต้องรับผิดชอบที่ จะใช้เวลาในการศึกษาอย่างสม่ำเสมอและยาวนาน “คำสั่งสอนซ้อนคำสั่งสอน” ใ้อธิบาย การแบ่งแยกความจริงของพระคำตามประเภทต่างๆ “บรรทัดซ้อนบรรทัด” หมายถึงการ วิเคราะห์พระคำของพระเจ้าคำต่อคำ และข้อต่อข้อ ซึ่งทำให้ผู้ที่ศึกษาพระคำนั้นจะ สามารถเข้าใจถึงความจริง ผู้สอนจะต้องสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์จากความเข้าใจที่เขา มีในบริบท วัฒนธรรม และเบื้องหลังของเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่ถูกบันทึกไว้ (isagogics) การวิเคราะห์พระคำที่ทำให้ทุกหลักการสอนสอดคล้องกับทุกข้อพระคัมภีร์ และหลักคำสอนพระคัมภีร์อื่นๆ (categorical interpretation) และด้วยการแปลจากภาษา

6. จิตใจของมนุษย์คือส่วนประกอบของมนุษย์ซึ่งตามองไม่เห็น และประกอบด้วย *ความรู้ว่า ตนเองมีตัวมีตน* (self-consciousness) *การคิด* (mentality) *ความคิดเสรีในการตัดสินใจ* (volition) และ *ความรู้ในความดีความชั่ว* (conscience) ดู R.B. Thieme Jr., *The Plan of God* (1992) และ R.B. Thieme Jr. *The Origin of Human Life* (1993)

ดั้งเดิมอย่างถูกต้อง (exegetis) ผู้สอนจะต้องสอนผู้ฟังด้วยการสอนซ้ำๆ จนกระทั่งหลักคำสอนที่เขาสอนอยู่ได้ติดแน่นในจิตใจ⁷ และกลายเป็นชีวิตของผู้เชื่อ

เมื่อผู้สอนได้สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสัจจะและสม่ำเสมอ “ที่นั่นนิค ที่นั่นหน้อย” ส่วนต่างๆ ของพระคัมภีร์จะถูกวางลงให้เข้าที่ เหมือนกับชิ้นส่วนของจิกซอร์ จากนั้น คุณได้ขยายศูนย์เก็บจัดข้อมูล (frame of reference) และเพิ่มความสามารถในการรับและการเก็บหลักคำสอนพระคัมภีร์ และการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่คุณได้จดจำไว้แล้วได้มากยิ่งขึ้น คุณจะสามารเข้าใจแนวคิดและหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ลึกซึ้งกว่าเดิม จนกระทั่งคุณสามารถคิดด้วยมุมมองของพระเจ้าและจะไม่ต้องอาศัยคำแนะนำจากผู้อื่นในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของคุณ⁸

อิสยาห์พยายามให้ชาวอิวเข้าใจถึงเรื่องนี้ แต่พวกเขาได้แต่ปฏิเสธคำเตือนของอิสยาห์ เมื่อถึงใจกลางการสอนเรื่องความสำคัญในการการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ อิสยาห์ได้แทรกข้อความต่อไปนี้เข้าไป เป็นการทำนายเหตุการณ์หนึ่งในเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดที่สุดที่เคยมีในประวัติศาสตร์ของมนุษย์

7. โดยใช้หลักการวิเคราะห์พระคัมภีร์เหล่านี้ และการเปรียบพระคำข้อต่อข้อ นักศึกษาสามารถสร้างระบบศาสนาศาสตร์ซึ่งจะให้ความเข้าใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งซับซ้อนและลึกซึ้ง

8. มุมมองของพระเจ้า (divine viewpoint) คือ ระบบความคิด ค่านิยม และความสามารถในการแก้ไขปัญหาซึ่งผู้เชื่อได้เรียนผ่านการศึกษหลักคำสอนพระคัมภีร์

การที่ผู้เชื่อจะไม่ต้องอาศัยคำแนะนำจากผู้อื่นในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของตน (spiritually self-sustaining) มาจากความสามารถในการคิดด้วยมุมมองของพระเจ้าซึ่งมาจากการที่ผู้เชื่อได้สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจของตน และพึ่งอาศัยพระเจ้าเพียงผู้เดียวที่จะทรงประทานความเข้มแข็ง การหนุนใจ การปลอบประโลม และการแก้ไขปัญหา แทนที่จะต้องพึ่งอาศัยผู้อื่น หรือสถานการณ์ภายนอก

แต่พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยริมฝีปากของคนต่างด้าว และภาษาที่แปลกประหลาด (อิสยาห์ 28:11)

การเผยพระวจนะนี้หมายความว่าอย่างไร? นี่เป็นการแถลงว่าการพิพากษาลงโทษถึงอิสราเอลจะถูกประกาศด้วยภาษาของคนต่างชาติ!

ความสำคัญในการแบ่งแยกประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เป็นยุคสมัยต่างๆ

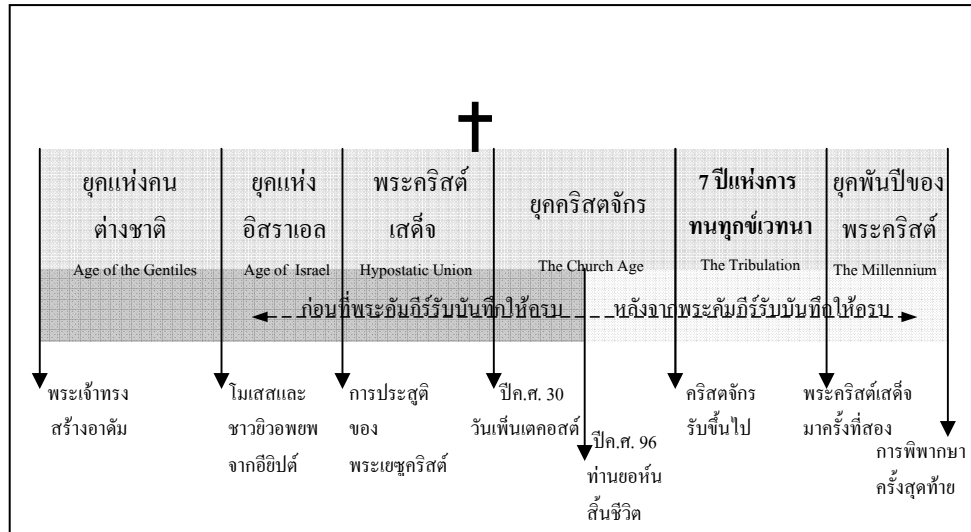
(The Importance of Dispensations)

การเผยพระวจนะถึงวิถีที่จะเกิดกับอิสราเอลในอิสยาห์ 28:11 นั้น ต้องถูกมองจากภายในโครงสร้างของกาลเวลาที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ในการดำรงประวัติศาสตร์ของมนุษย์ คือ การที่พระองค์ทรงแบ่งแยกประวัติศาสตร์ให้เป็นยุคสมัยที่ต่างกัน โดยผู้เชื่อของแต่ละยุคสมัยได้รับรูปแบบชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ต่างกันไป⁹ เพราะฉะนั้น การศึกษาพระคัมภีร์จึงต้องรวมแนวคิดนี้ เพื่อผู้เชื่อจะทราบถึงทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่เขามีสำหรับยุคสมัยที่เขาอยู่ และจะสามารถวิเคราะห์การทำนายถึงเหตุการณ์ในอนาคตอย่างถูกต้อง

ด้วยความเข้าใจในการแบ่งแยกประวัติศาสตร์ดังนี้เราสามารถเข้าใจแผนการ พระประสงค์ และน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเรา เราสามารถแบ่งแยกประวัติศาสตร์ของมนุษย์ตามแผนการของพระเจ้าให้ออกเป็น 6 ยุคสมัยหลัก ได้แก่ ยุคสมัยของคนต่างชาติ (the Age of the Gentiles) ยุคสมัยของอิสราเอล (the Age of Israel) ยุคแห่งพระเยซูคริสต์บนโลก (the Dispensation of the Hypostatic Union) ยุคคริสตจักร

9. ดู *The Divine Outline of History: Dispensations and the Church* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr. (1999) หน้า 3-4, 17-20, 64-67, 80-141

(the Church Age) 7 ปีแห่งการทรมานทุกข์เวทนา (the Tribulation) และ ยุคพันปีของพระคริสต์ (the Millennium)

ยุคสมัยต่างๆแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์

ในทุกยุคสมัย พระเจ้าทรงปฏิบัติตามนโยบายพระคุณของพระองค์ มนุษย์ได้รับความรอดด้วยวิธีเหมือนกัน ไม่ว่าจะอยู่ในยุคสมัยใดก็ตาม คือ ด้วยความเชื่ออย่างเดียว ในพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียวเท่านั้น ผู้เชื่อในสมัยพระคัมภีร์เดิมได้รู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาว่าเป็นบุคคลที่สองแห่งตรีเอกานุภาพ คือ พระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมาในอนาคต ในยุคแห่งพระเยซูคริสต์ ผู้เชื่อได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงเสด็จมายังโลกในฐานะเป็นพระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบ และมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ (Jesus Christ in Hypostatic Union) ในยุคคริสตจักรและ 7 ปีแห่งการทรมานทุกข์เวทนา ผู้เชื่อได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงเสด็จขึ้นสวรรค์แล้วและอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และในยุคพันปีของพระคริสต์ผู้เชื่อได้รับความรอดโดยเชื่อในพระคริสต์ผู้ซึ่งจะเสด็จมายังโลกอีกครั้งเพื่อครองโลกเป็นเวลาหนึ่งพันปี

ในการทำงานเดียวกัน ผู้เชื่อในทุกยุคสมัยได้อาศัยนโยบายพระคุณของพระเจ้าในการที่จะกลับมามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าหลังจากการกระทำบาปด้วยวิธีที่เหมือนกันเสมอ คือการกล่าวถึง (สารภาพ) บาปต่อพระบิดา (สคูตี 32:5; 1 ยอห์น 1:9)

ยุคสมัยแรก คือยุคของคนต่างชาติ (ผู้ที่ไม่มีเชื้อสายของยิว) ได้เริ่มต้นที่อาดัม และจบลงโดยการอพยพออกจากอียิปต์ ตั้งแต่อาดัมจนกระทั่งหลังจากน้ำท่วมโลก มีเพียงชนชาติเดียว และภาษาเดียว การประกาศพระกิตติคุณใช้ภาษาเดียว สมัยนั้นพระวจนะจากพระเจ้ายังไม่ถูกบันทึกเป็นตัวหนังสือ พระเจ้าทรงสำแดงและสอนถึงพระลักษณะของพระองค์ และแผนการของพระองค์ผ่านความฝัน นิมิต ทูตสวรรค์ หรือผ่านการปรากฏของพระเยซูคริสต์เอง (theophany) หลังจากน้ำท่วมโลก จำนวนประชากรโลกได้ทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว ลูกหลานของโนอาห์เริ่มคิดวิธีการในการรักษามนุษยชาติให้มั่นคง เขาคิดว่ามนุษยชาติจะสมบูรณ์แบบตราบเท่าที่มนุษย์เองได้รักษาความสามัคคีไว้ ดังนั้น ในการทดลองความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของเขา เขาจึงได้สร้างอนุสาวรีย์เพื่อเป็นการโอ้อวดในสิ่งที่เขาได้ทำ¹⁰

เขาทั้งหลายพูดว่า “มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอให้ยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ [ความเย่อหยิ่ง] เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก” (ปฐมกาล 11:4)

ด้วยความสะดักจากการพูดภาษาเดียวกัน พวกเขาได้สร้าง “สหประชาชาติ” รุ่นแรกขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ประชากรของประเทศชาติที่ผสมผสานนี้ได้ถือตัวว่าเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของตน และอ้างว่าจะสามารถดูแลรักษาชีวิตของตนเองได้โดยปราศจากพระเจ้า (ปฐมกาล 11:6) เมืองของเขาเป็นจุดศูนย์กลางในการต่อต้านคำบัญชาของพระเจ้าที่จะให้มนุษย์กระจ่ายไปทั่วโลก (ปฐมกาล 9:1) จุดประสงค์ของซาตานในการกบฏครั้งนี้ คือให้

10. ดู Freedom through Military Victory โดย ศจ. R.B. Thieme Jr. หน้า 9-10

มนุษย์ได้รวมตัวเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวในการต่อต้านพระเจ้า¹¹ พระเจ้าจำเป็นต้องไม่อนุญาตให้มีรัฐบาลโลกซึ่งจะกดขี่ทำลายมนุษยชาติ จึงทรงพิพากษาพวกเขาด้วยการเปลี่ยนภาษา ทำให้มีการวุ่นวายและทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไป (ปฐมกาล 11:7-9)

การมีภาษาหลากหลายก่อให้เกิดประเทศชาติมากมายในโลก ซึ่งสร้างอุปสรรคในการรวมตัวเป็นหนึ่ง การมีภาษาต่างๆ เป็นเหตุซึ่งก่อให้เกิดวิธีการประกาศใหม่เกิดขึ้นมา คือ กิจการของมิชชันนารีจากที่ที่เดียวซึ่งพระเจ้าทรงตั้งไว้เป็นศูนย์กลางแห่งการประกาศ พระเจ้าทรงริเริ่มพันธกิจประเภทนี้โดยแต่งตั้งคนหนึ่งชื่ออับรามให้เป็นตัวแทนของพระองค์ อับรามเป็นผู้ดีในราชวงศ์ที่สามแห่งเมืองเออร์ เขาได้ตอบสนองต่อพระกิตติคุณ และกระทำตามการทรงนำจากพระเจ้า พระองค์ทรงนำเขาข้ามแม่น้ำยูเฟรติสและเข้าดินแดนคานาอัน เป็นดินแดนที่ไกลออกไปจากบ้านเกิด พระเจ้าทรงสัญญาแก่เขาว่า วันหนึ่งทั้งอับรามและลูกหลานของเขาจะครอบครองดินแดนนี้ (ปฐมกาล 13:14-15) และจะเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ซึ่งจะเป็นต่อพระพรต่อชนชาติอื่นๆในโลก (ปฐมกาล 12:1-3) อับรามไม่ได้เข้าครองดินแดนนั้นทันที เขาจึงเลือกที่จะดำเนินชีวิต “เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์” ในระหว่างเวลาที่เขากำลังรอให้พระสัญญานั้นเป็นจริง (ฮีบรู 11:9) อับรามมีอิทธิพลมากมายกับผู้ที่เขาได้พบ ถึงแม้ว่าภาษาดั้งเดิมของเขาเป็นภาษาคาลเดยก็ตาม แต่เขาได้เรียนพูดภาษาของชาวคานาอัน เช่น ภาษาฟินิเซีย และภาษาอูกริต เพื่อที่เขาจะสามารถประกาศกับคนท้องถิ่น ในปฐมกาล 14:13 ได้บันทึกชื่อของสามคนที่คกงกลายเป็นผู้เชื่อผ่านพันธกิจการประกาศของอับราม ได้แก่ มัมเร เอชโคลีและ อาเนอร์

11. การกบฏนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของสงครามใหญ่ระหว่างพระเจ้ากับซาตานและสมุนของมัน ซึ่งเกิดจากการที่ซาตานและทูตสวรรค์หนึ่งในสามได้กบฏต่อพระเจ้าก่อนประวัติศาสตร์ของมนุษย์ได้เริ่มต้น เป็นสงครามฝ่ายวิญญาณที่ต่อเนื่องตลอดทั้งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ (เอเฟซัส 6:10-20) ดู *การทนทุกข์คริสต์เตียน* (แปลและพิมพ์ปี 2005) หน้า 206-209; *Creation, Chaos and Restoration* (1995); *Satan and Demonism* (1995) โดย ศจ. R.B. Thieme Jr.

อับรามกลายเป็นบิดาแห่งเชื้อชาติใหม่ เป็นเชื้อชาติสุดท้ายและนำชมเชยที่สุดของเชื้อชาติทั้งหลาย คือชาวยิว และพระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อเขาให้เป็นอับราฮัม ผู้เชื่อที่ได้เกิดมาในเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัค และ ยาโคบ (regenerate Jews) กลายเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ (ปฐมกาล 21:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6; โรม 9:6ข-8; ฮีบรู 11:18)¹² ในขณะที่จำนวนลูกหลานของอิสราเอลได้ทวีขึ้น พวกเขากลายเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้า (client nation) ประเทศแรกแห่งประวัติศาสตร์

ยุคอิสราเอลได้เริ่มต้นจากการอพยพออกจากประเทศอียิปต์ และได้จบลงด้วยการประสูติขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ถึงแม้ว่าชนชาติยิวยังเป็นกลุ่มคนที่ไม่ใหญ่โตเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ในโลก (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:7) แต่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้เขามีอิทธิพลต่อคนทั่วโลก ในฐานะเป็นประเทศชาติเดียวในประวัติศาสตร์ที่มีพระเจ้าทรงเป็นประมุข¹³ เขาได้รับคำบัญชาจากพระเจ้าที่จะกระทำพันธกิจพิเศษ 2 อย่าง คือ รับมอบให้รักษาพระคำรัสของพระเจ้า (โรม 3:1-2) และหน้าที่การประกาศพระกิตติคุณแก่ประเทศชาติอื่น (อิสยาห์ 43:10,21) แต่ตลอดสมัยนั้นอิสราเอลได้พลาดที่จะประกาศต่อประเทศอื่น เป็นการไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ของพวกเขา นี่คือนี่หนึ่งในเหตุผลซึ่งทำให้พวกเขาต้องได้รับการติสอนจากพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า

12. ดู *Anti-Semitism* (1991) โดย ศจ. R.B. Thieme Jr. (หน้า 13-15)

13. Theocracy คือระบบรัฐบาลที่พระเจ้าได้ทรงปกครองและนำประเทศชาติอิสราเอลอย่างโดยตรง ตั้งแต่ชาวยิวได้อพยพออกจากอียิปต์ จนถึงราชาภิเษกของกษัตริย์ซาอูล และอีกครั้งหนึ่งในยุคพันธกิจของพระคริสต์คือในอนาคตข้างหน้า ประเทศอิสราเอลที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งถูกก่อตั้งในปี ค.ศ. 1947 ไม่ได้รับการครอบครองหรือการทรงนำโดยตรงจากพระเจ้า และชาวยิวจะยังอาศัยอยู่ทุกทิศทางของโลกตลอดยุคคริสตจักรและ ยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา จนกระทั่งพระคริสต์จะทรงเสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สอง แล้วจะทรงนำชาวยิวซึ่งเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์กลับมายังอิสราเอล

การล้มเหลวของชาวยิว ทั้งส่วนตัวบุคคล และส่วนรวม ได้แย่งถึงที่สุดเมื่อเขาได้ ปฏิเสธ “ผู้บริสุทธิ์” ของพระเจ้า คือพระเยซู ผู้เป็นพระเมสสิยาห์ เมื่อพระองค์ทรงเสด็จ มายังโลกเป็นครั้งแรก การทรงประสูติโดยหญิงพรหมจารี (อิสยาห์ 7:14) และการตาย 2 อย่าง (การตายฝ่ายวิญญาณ และการตายฝ่ายร่างกาย)¹⁴ เป็นหมายสำคัญ 2 ประการที่บ่ง บอกว่าอิสราเอลกำลังจะถูกตีสอนจากพระเจ้า หมายสำคัญสุดท้ายก่อนที่พระเจ้าจะทรง พิพากษาประเทศอิสราเอลคือการปรากฏของ *กลอสซาเลีย*

ในการศึกษาพระคัมภีร์เราจำเป็นต้องแยกแยะระหว่างยุคอิสราเอล และยุคคริสตจักร ซึ่งเป็นหลักการที่ได้รับการรับรองในพระคัมภีร์ใหม่หลายข้อ (กิจการ 10:45; โรม 11:25; กาลาเทีย 6:15; เอเฟซัส 2:11-22; ฮีบรู 3:5-6 เป็นต้น) และเป็นฐานในการเข้าใจใน แผนการของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์ของมนุษย์ และความแตกต่างกันในชีวิตฝ่าย วิญญาณของผู้เชื่อในแต่ละยุคสมัย¹⁵ นอกจากนั้น ทำไมการแยกแยะระหว่างยุคอิสราเอลและ ยุคคริสตจักรจึงเป็นสิ่งสำคัญ? เพราะทั้งสองยุคสมัยนี้ถูกแยกออกจากกันด้วยยุคสมัยของ พระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบ และมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ! (the Dispensation of the Hypostatic Union) เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคของพระเยซูคริสต์ถูกบันทึก ไว้ในพระธรรมพระกิตติคุณ คือพระธรรม 4 เล่มแรกของพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่

14. ดู *พระโลหิตของพระคริสต์* (แปลและพิมพ์ปี 2005) ในอิสยาห์ 53:9 คำฮีบรูว่า *נאוו* (มาเวท) เขียนในรูปแบบพหูพจน์ และหมายถึง “ความตายสองครั้ง” (ได้แก่ *ความตายฝ่ายวิญญาณ* ของพระเยซู ที่พระองค์ทรงถูกแยกออกจากพระบิดาในเวลาที่ได้รับพิพากษาลงโทษเพราะ บาปของมนุษย์ทั้งปวง และ *การตายฝ่ายร่างกาย* ของพระองค์ ที่พระองค์ทรงปล่อยจิตใจและ วิญญาณของพระองค์ไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง)
15. พระเยซูคริสต์ทรงเป็น *ศิลามุมอก* โดยพระองค์ทรงเป็นจุดประจวบระหว่างยุคอิสราเอล และ ยุคคริสตจักร และทรงเป็นผู้บุกเบิกชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักร ดู *The Divine Outline of History* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr. (หน้า 38-44)

เริ่มต้นด้วยการประสูติความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์โดยหญิงพรหมจารี จบท้ายโดย การบันทึกถึงการสิ้นพระชนม์ การฝังพระศพ การเป็นขึ้นจากความตาย และการถูกรับขึ้น สวรรค์พร้อมกับการทรงประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา เนื่องจากอิสราเอลได้ ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ซึ่งเป็นเหตุให้ยุค ของพระเยซูคริสต์จบลง พระเจ้าจึงได้ทรงแต่งตั้งให้คริสตจักรเป็นผู้แทนพระเจ้าแทน อิสราเอลเป็นเวลาชั่วคราวจนกระทั่งยุคคริสตจักรจะจบลง

คริสตจักรเป็นสถาบัน “ที่ถูกสร้างใหม่” (2 โครินธ์ 5:17) และถูกเรียกว่าเป็น “กาย ของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 12:12)¹⁶ และประกอบ “ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ ออกพระนามพระเยซูคริสต์” (1 โครินธ์ 1:2) คนเหล่านี้มาจากเบื้องหลังที่ต่างกันไป จาก ทุกทวีป และพูดภาษาที่ต่างกัน แต่ทุกคนยังเป็นอันเดียวกันเพราะ *ความเชื่ออย่างเดียวใน พระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียว* (กาลาเทีย 3:26)

ยุคคริสตจักรถูกแบ่งแยกเป็นสองช่วงเวลา คือ ช่วงเวลาที่เริ่มต้นในวันเพ็นทอคอสต์ ในปีที่ 30 และได้จบลงในปี 96 เมื่อท่านยอห์นได้บันทึกพระธรรมวิวรณ์ ช่วงเวลานี้ถูก เรียกว่า *precanon period of the Church age* คือช่วงเวลาก่อนที่พระคัมภีร์ถูกบันทึกครบ เล่ม ส่วน *postcanon period of the Church age* ได้เริ่มต้น ณ จุดนั้น แล้วจะสิ้นสุดต่อเมื่อ คริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป¹⁷

16. “พระกายของพระคริสต์” เป็นชื่อเรียกสำหรับคริสตจักรสากลบนโลก คือ รัชทายาทของพระ เจ้า และเป็นระบบซึ่งเน้นหลักการว่าผู้เชื่อทุกคนในยุคคริสตจักรอยู่ในพระคริสต์และเป็น อันหนึ่งอันเดียวกันในพระองค์ โดยผู้เชื่อทุกคนนั้นมีแผนการและจุดประสงค์อันเดียวกัน
17. การรับคริสตจักรขึ้นไป (The Rapture หรือ The Resurrection of the Church) เป็นการที่ผู้เชื่อ ในยุคคริสตจักรทุกคน ไม่ว่าจะยังมีชีวิตอยู่ หรือล่วงลับไปแล้ว ได้รับกายนิรันดร์แล้วจะพบ กับพระผู้เป็นเจ้าบนฟ้าอากาศ (1 เธสะโลนิกา 4:13-17) ดู *The Divine Outline of History* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr.

ถึงตอนนี้ ยุคคริสตจักรเป็นยุคที่ผู้เชื่อมีความรับผิดชอบมากที่สุด แต่ก็มีโอกาสที่ได้รับพระพรและบำเหน็จมากที่สุด ไม่เคยมียุคอื่นที่ผู้เชื่อได้รับทรัพยากรฝ่ายวิญญาณจากพระเจ้ามากเท่าที่มีในยุคนี้¹⁸ เช่น ตอนแรกที่เชื่อในพระคริสต์ ผู้เชื่อในยุคคริสตจักรทุกคนได้รับการทรงสถิตอยู่ด้วยองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นสิทธิพิเศษที่ผู้เชื่อในยุคอื่นไม่เคยได้รับ¹⁹ องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในเราเพื่อทรงกระทำร่างกายของเราให้เป็นพระวิหารสำหรับพระคริสต์ผู้ซึ่งเป็น “พระสิริแห่ง เชคัยนาห์” (Shekinah Glory) (1 โครินธ์ 3:16; 6:19-20; 2

18. ผู้เชื่อทุกคนได้รับทรัพย์สมบัติฝ่ายวิญญาณทั้ง 39 อย่างซึ่งไม่มีวันที่จะพรากไปจากเขา และอีก 1 อย่างที่สามารถพรากไปจากเขาได้ (การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์) ณ ขณะเวลา รอด ดู *ธรรมชาติบาป ปะทะ พระวิญญาณบริสุทธิ์* (แปลและพิมพ์ 2005)(ภาคผนวก C) โดย ศจ. R.B. Thieme Jr.

19. ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ผู้เชื่อไม่ได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 7:39) มีเพียงผู้เชื่อไม่กี่คน เช่น ผู้นำ ผู้วินิจฉัย ปุโรหิต ผู้เผยพระวจนะ ผู้เขียนพระวจนะ และศิลปินบางคน ที่แกะสลักที่พลับพลาและพระวิหาร ซึ่งได้รับการสวมทับจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (the endowment of the Holy Spirit) โดยพระองค์ทรงประทานสติปัญญา หลักคำสอนพระคัมภีร์ ความสามารถในการเป็นผู้นำและการบริหาร การเผยพระวจนะ และการสั่งสอน ต่อประเทศอิสราเอล (กัณดารวิถี 11:16-17; 27:8-20; ผู้วินิจฉัย 3:10; 6:34; 11:29; 13:25; 14:6; 15:14; 1 ซามูเอล 10:6-10; 11:6; 16:13) การสวมทับโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้เป็นสถานะฝ่ายวิญญาณที่ชั่วคราว และสามารถถูกเอาออกไปหากผู้รับได้ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังอย่างต่อเนื่อง (สุคติ 51:11) ดู *The Outline of Divine History* (หน้า 133)

โครินธ์ 6:16)²⁰ การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสถานะที่ผู้เชื่อมีเมื่อเชื่อในพระเยซูคริสต์ และเป็นสถานะที่ผู้เชื่อได้รับการรักษาไว้จากการกล่าวถึงบาปต่อพระบิดาหลังจากการกระทำบาป (1 ยอห์น 1:9)

การประกอบด้วยพระวิญญาณเป็นการทรงจัดเตรียมจากพระเจ้า (เอเฟซัส 5:18) เพื่อผู้เชื่อจะมีฤทธิ์เดชในการปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณแห่งยุคคริสตจักร นี่คือยุคแรกในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่ผู้เชื่อทุกคนได้เข้ามีส่วนร่วมในพระคริสต์และกลายเป็นรัชทายาทของพระเจ้า เรายังเป็นปุโรหิตในราชวงศ์ของพระเจ้า และเป็นเอกอัครราชทูตแทนพระคริสต์ในเวลาที่เราองค์ประทับอยู่บนสวรรค์โดยรับมอบหมายจากพระเจ้าที่จะเป็นพยานแก่ชาวโลก²¹ นอกจากนั้น เรายังมีพระคำของพระเจ้าที่ครบสมบูรณ์แบบแล้ว คือพระคัมภีร์ไบเบิล เป็นการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมหลักคำสอนเพื่อให้ผู้เชื่อทุกคนสามารถเติบโตขึ้น

20. ในยุคอิสราเอล พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งยังไม่ได้เสด็จมายังโลกในฐานะเป็นมนุษย์ (the preincarnate Jesus Christ) ได้ทรงปรากฏเป็น พระสิริเชคัยนาห์ (the Shekinah Glory) แล้วทรงสถิตอยู่ในพลับพลา หรือ พระวิหาร (อพยพ 25:21-22; เลวีนิติ 26:11-26; สดุดี 91:1; ฮีบรู 9:5) พระสิริเชคัยนาห์ยังทรงปรากฏพระองค์เป็นเสาเมฆตอนกลางวัน หรือเสาไฟในตอนกลางคืน และส่องแสงสว่างเหนือกว่าหีบพันธสัญญา การทรงปรากฏอยู่ของพระสิริเชคัยนาห์ได้การรับรองถึงพระพรทั้งบนโลกและนิรันดรซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาให้แก่อิสราเอล ในยุคคริสตจักรนี้การทรงสถิตจาก พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกระทำให้ร่างกายของผู้เชื่อเป็นพระวิหารสำหรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ คือสถานะที่พระองค์ทรงปรากฏในสภาพ Shekinah Glory (1 โครินธ์ 6:19 เปรียบกับ 2 โครินธ์ 6:16; โคลโลสี 1:27-29) ดู *The Divine Outline of History* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr. หน้า 130-133 และ “*The Panorama of the Shekinah Glory*” (ThM Thesis, Western Conservative Baptist Seminary, Portland, Oregon, 1987)

21. ดู *การเป็นพยาน* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr. (แปลและพิมพ์ 2004)

ถึงความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ ยุคคริสตจักรจึงเป็นยุคสมัยที่ทำนายผู้เชื่อมากที่สุดเท่าที่เคยมี²²

การรับคริสตจักรขึ้นไปเป็นจุดจบของยุคคริสตจักร และเป็นจุดเริ่มต้นของ 7 ปีแห่งการทรมานทุกข์เวทนา (the 7 year Tribulation) เป็นการต่อเวลาของยุคอิสราเอลซึ่งได้ถูกระงับไว้ หลังจาก 7 ปีนั้น พระเยซูคริสต์จะทรงเสด็จกลับมายังโลกเป็นครั้งที่สอง (อิสยาห์ 34:1-6; เยเรมีย์ 30:4-8; เอเสเคียล 38-39; ดาเนียล 9:24-27; 10:40-45; วิวรรณ์ 6-19) ระยะเวลา 7 ปี แห่งการทรมานทุกข์เวทนาจะเป็นช่วงเวลาที่เลวร้ายและน่ากลัวที่สุดของประวัติศาสตร์มนุษย์ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้กักตัวซาตานหรืออิทธิพลของมันไว้ตลอดเวลา 7 ปีนี้ (2 เธสะโลนิกา 2:6-7) นี่คือเวลาที่ซาตานสิ้นท่าแล้ว (วิวรรณ์ 12:12) มันจึงจะทำทุกอย่างในการพยายามกำจัดชาวฮิวออกปจากโลก

ยุคสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์คือยุค 1,000 ปีของพระคริสต์ หลังจากพระองค์ทรงเสด็จมายังโลกเป็นครั้งที่สอง (สดุดี 72; อิสยาห์ 11, 35, 62, 65; เสดคาริยาห์ 14:4-9; วิวรรณ์ 20) กษัตริย์เหนือกษัตริย์จะได้ครองโลกเป็นเวลา 1,000 ปี ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มิมีสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบ และซาตานและทูตสวรรค์ที่อยู่ฝ่ายมันจะถูกขังไว้ (วิวรรณ์ 20:7) คริสเตียน (ผู้เชื่อจากสมัยคริสตจักร) ที่ได้เติบโตฝ่ายวิญญาณจะครองโลกกับพระองค์ (วิวรรณ์ 20:6) และชนชาติยิวจะได้มีบทบาทสำคัญในโลกอีกครั้งหนึ่งโดยจะรับตำแหน่งเป็นประเทศแก่นนำของพระเจ้าอีก พร้อมกับทุกสิ่งๆที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่

22. ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Canon” ซึ่งมาจากคำกรีกว่า κανον (คา-นอน) ซึ่งแปลว่า กฎ หรือ มาตรฐาน เป็นคำใช้พูดถึงพระธรรม 66 เล่มของพระคัมภีร์ซึ่งเป็นสิทธิอำนาจจากพระเจ้า เป็นความจริงซึ่งไม่มีวันผิดพลาด ดู *Canonicity* (1973) โดย ศจ.R.B. Thieme Jr.

สำหรับการอธิบายถึงหลักการต่างๆ ที่มีเกี่ยวกับการรุกเข้าที่สูง ดู *Follow the Colors* (1975) โดย ศจ.R.B. Thieme Jr. หน้า 15-48

พวกเขาตามพระสัญญาในพระคัมภีร์เดิม²³ ดังนั้น เราจึงต้องจดจำถึงโครงสร้างของประวัติศาสตร์นี้ เมื่อกลับไปนึกถึงคำเตือนของอิสยาห์อีกครั้งหนึ่ง “พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว” (อิสยาห์ 28:11)

การเผยพระวจนะถึงการทรงพิพากษาลงโทษ

พันธกิจอันยาวนานและสัจย์ชื่อของอิสยาห์ (ปี 739-685 ก่อนคริสตกาล) เป็นช่วงเวลาที่สำคัญมากในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ไม่นานหลังจากการเสียชีวิตของกษัตริย์ซาโลมอน (ราวๆ ปี 926 ก่อนคริสตกาล) มีการกบฏซึ่งทำให้ประเทศอิสราเอลถูกแบ่งออกเป็นสองอาณาจักร อาณาจักรเหนือ (รวม 10 เผ่า) ได้ชื่อว่า *อิสราเอล* หรือ *เอฟราอิม* และได้แต่งตั้งสะมาเรียเป็นเมืองหลวง อาณาจักรใต้ (เผ่ายูดาและเบนยามิน) ได้ชื่อว่า *ยูดาห์* และรักษาเยรูซาเล็มไว้เป็นเมืองหลวงของพวกเขา

อิสยาห์ได้ทำนายถึงการถูกทำลายของทั้งสองอาณาจักร และเมื่อ 721 ปีก่อนคริสตกาล (ประมาณ 20 ปีหลังจากการเตือนของอิสยาห์) พระเจ้าทรงใช้กองทัพของกษัตริย์ซาโคนที่สองของอัสซีเรียเพื่อนำการตีสนรอบที่ 5 มายังเอฟราอิมเพราะความ

23. พระสัญญาอันไม่มีเงื่อนไขเหล่านี้ ซึ่งพระเจ้าได้ตกลงกับอับราฮัมและลูกหลานของท่านซึ่งได้บังเกิดใหม่ พระสัญญาเหล่านี้ได้รับรองว่าชนชาติอิสราเอล ผู้ซึ่งได้บังเกิดใหม่นั้น มีอนาคต มีเป้าหมาย จะได้รับพระพร และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินของอิสราเอลเอง มีพระสัญญาเรื่องนี้ทั้ง 4 ข้อรวมกัน ได้แก่ พระสัญญาอับราฮัม (The Abrahamic Covenant ปฐมกาล 12:1-3), พระสัญญาปาเลสไตน์ (หรือ พระสัญญาอสังหาริมทรัพย์ ปฐมกาล 15:18) พระสัญญาดาวิด (2 ซามูเอล 7:8-16) และ พระสัญญาใหม่แก่อิสราเอล (เยเรมีย์ 31:31-34) ดู *The Divine Outline of History* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr.

เสื่อมทรามของประชากร (อิสยาห์ 28:1-4)²⁴ อย่างไรก็ตาม เอฟราอิมได้ทำลายตนเอง ก่อนที่กองทัพอัสซีเรียจะได้นำมายึดประเทศ ความมั่นคงและความเจริญของประเทศแกนนำของพระเจ้าขึ้นอยู่กับปัจจัยฝ่ายวิญญาณ กล่าวคือ การตอบสนองต่อพระกิตติคุณจากผู้ที่ไม่เชื่อ²⁵ การรักษาพระคำของพระเจ้า กับ การสอนและการประยุกต์ใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์โดยผู้เชื่อ หากประเทศแกนนำของพระเจ้าได้ขาดปัจจัยเหล่านี้ บรรดาความกดดัน

-
24. พระเจ้าทรงติสอนผู้เชื่อส่วนตัวเมื่อเขาดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนัง เพื่อเป็นการปลุกค้ำให้เขากลับมายังแผนการของพระองค์นั้นใด พระองค์ก็ทรงติสอนประเทศชาติกันนั้น มีการติสอนชนิด 5 รอบ (5 cycles of discipline) ซึ่งจะหนักขึ้นตามขั้นตอนดังนี้คือ
1. รอบแรก: สุขภาพเสื่อม ไร้ผลผลิตทางการเกษตร มีการก่อการร้ายและความหวาดกลัว และประชาชนจะเสียชีวิตเนื่องจากจากการปฏิเสธหลักคำสอนพระคัมภีร์ (เลวีนิติ 26:14-17)
 2. รอบสอง: ความตกต่ำของเศรษฐกิจ และการติสอนที่หนักขึ้นตามขั้นตอนต่อผู้เชื่อที่ปฏิเสธแผนการของพระองค์อย่างต่อเนื่อง (เลวีนิติ 26:18-20)
 3. รอบสาม: เกิดความรุนแรงและความวุ่นวายในประเทศ ถนนที่ว่างเปล่า (เลวีนิติ 26:21-22)
 4. รอบสี่: การพ่ายแพ้ทางด้านการทหาร ประเทศอื่นมีอิทธิพลเหนือประเทศของตน มีการขาดแคลนอาหาร (1 ส่วน 10 จากสภาพปกติ) และครอบครัวจะกระจายกันไป (เลวีนิติ 26:23-26)
 5. รอบห้า: ประเทศชาติถูกทำลายหมดสิ้น เนื่องจากการปฏิเสธหลักการพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิง (เลวีนิติ 26:27-39) ดู *Daniel Chapters One through Six* (1996) โดย ศจ.R.B. Thieme Jr., 5-6
25. Regeneration เป็นศัพท์ศาสนศาสตร์ ซึ่งหมายถึงการบังเกิดใหม่ (หรือภาษาอังกฤษมักจะใช้คำว่า born again) (ยอห์น 3:3-7; ทิตัส 3:5) ในขณะเวลาที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตน พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงสร้างวิญญาณมนุษย์ให้ผู้เชื่อนั้น ซึ่งทำให้เขาได้รับชีวิตนิรันดร์

และการข่มเหงจากประเทศอื่นซึ่งนำความหายนะมาถึงเป็นแก๊ซขึ้นตอนสุดท้ายแห่งความเสื่อมทรามฝ่ายวิญญาณที่ได้เริ่มต้นตั้งนานแล้ว

ตลอดประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงโปรดเตือนชาวยิวถึงการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง เพื่อเขาจะมีโอกาสที่จะเปลี่ยนทัศนคติที่เขามีต่อแผนการของพระเจ้า และได้เรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ในชีวิตของเขา การเผยพระวจนะหลักการที่ถูกบันทึกไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสส และคำเตือนถึงการติสอน 5 รอบ ได้อธิบายถึงผลภายหลังจากการปฏิเสธพระเจ้าและพระคำของพระองค์ (เลวีนิติ 26:14-46)

โมเสสเคยเตือนอิสราเอลว่า เสียงของคนที่ถูกภาษาต่างชาติเป็นสัญญาณว่าการติสอนรอบที่ 5 ได้มาถึงแล้ว

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้กับท่านจากทางไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:49)

และเยเรมีย์ก็ได้สอนอิสราเอลเกี่ยวกับสัญญาณเตือนแห่งการพิพากษา

“ดูเถิด โอ วงศ์วานของอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำประชาชาติจากแดนไกลมาสู้เจ้าทั้งหลาย” พระเจ้าผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ “เป็นประชาชาติที่มีอำนาจใหญ่โต เป็นประชาชาติดึกดำบรรพ์ เป็นประชาชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเขา เขาจะพูดอะไรเจ้าก็ไม่เข้าใจ” (เยเรมีย์ 5:15)

คำเตือนของอิสยาห์ในบทที่ 28 เป็นการเตือนชาวยิวในสมัยของอิสยาห์เอง เอฟราอิมเป็นประเทศที่ย่อหยิ่งและไร้คุณธรรมเมื่ออิสยาห์ได้ประกาศว่าเอฟราอิมนั้นกำลังจะถูกการพิพากษาลงโทษ เป็นการจบท้ายของดอกไม้ที่กำลัง “ร่วงโรย” (อิสยาห์ 28:1,4) กองทัพอัสซีเรียกำลังบุกเข้าแผ่นดินเอฟราอิมเพื่อที่จะกำจัดประเทศอันเสื่อมทรามนี้ แต่

ชาวเอฟราอิมไม่ยอมเชื่อคำเตือนจากอิสยาห์ และในไม่ช้า พวกเขาก็ได้ยินภาษาของคนต่างชาติตามคำทำนาย คือเสียงแห่งการพิพากษาลงโทษจากพระเจ้า

การที่เอฟราอิมถูกทำลายในปี 721 นั้นเป็นคำเตือนอย่างชัดเจนแก่ยูดา หากพวกเขาได้เพิกเฉยต่อพระเจ้า และยังคงนมัสการรูปเคารพต่อไป ซึ่งเป็นเหตุให้เอฟราอิมตกเป็นทาสของอัสซีเรียแล้ว เขาก็จะต้องเผชิญกับชะตากรรมเช่นเดียวกันกับพวกเขา (อิสยาห์ 28:14-23) ถึงแม้ว่าตอนแรกชาวยูดาได้ฟังคำเตือนของอิสยาห์ ซึ่งทำให้ต่ออายุของประเทศชาติต่อไปอีก 135 ปี แต่ในที่สุดเขาก็ได้ประสบกับปลายทางอันเดียวกันกับเอฟริม เขาได้พลาดฝ่ายวิญญาณ ด้านเศรษฐกิจ ทางสังคม และทางด้านทหาร พวกเขาเมินเฉยต่อหลักการฝ่ายวิญญาณและต่อหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข²⁶ ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้ยินภาษาของชาวเคลเดียในประเทศยูดาเป็นเวลา 20 ปี (605-586 ก่อนคริสตกาล) ก่อนถูกการทรงพิพากษาอันร้ายแรง

เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งเคลเดีย ได้บุกยูดาเป็นครั้งแรกในปี 605 ก่อนคริสตกาลและอีกเกือบ 20 ต่อมาในปี 586 ก่อนคริสตกาล การพิพากษาสุดท้ายและโหดร้ายได้เกิดขึ้น เนบูคัดเนสซาร์ทำลายประเทศและพระวิหาร และพาชาวยิวที่เหลืออยู่ให้กลับไปบาบิโลน²⁷ หลังจากจักรวรรดิเคลเดียล่มสลายและชาวยิวได้ครบกำหนดเวลา

26. หลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข เป็นหลักการที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เพื่อมนุษยชาติจะมีเสถียรภาพ รับการปกป้อง ได้รับพระพร และจะกระทำให้นมนุษยชาติเอาตัวรอดและสามารถดำรงอยู่อย่างต่อเนื่อง เป็นหลักการที่มีไว้สำหรับผู้ที่เชื่อ และผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์

27. กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์สั่งให้ชาวยิวอพยพมาถึงบาบิโลนในปี 605 และปี 598 ก่อนคริสตกาล ในปี 586 ก่อนคริสตกาลเนบูคัดเนสซาร์ได้ทำลายเยรูซาเล็มจนหมดสิ้นหลังจากการล้อมเมืองเป็นเวลา 18 เดือน จากนั้น ชาวยิวที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ถูกนำไปยังบาบิโลนเป็นกลุ่มที่สาม ดู *Daniel Chapters One through Six* (1996) โดย ศจ.R.B. Thieme Jr., หน้า 7-9

ที่ถูกทำนายไว้โดยเป็นทาส 70 ปีเต็ม ชาวยิวบางคนได้เลือกกลับไปยังยูดาเพื่อสร้างประเทศชาติอีกครั้งตามพระราชดำริของไซรัสมหาราช ผู้เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย อย่างไรก็ตาม ชาวยิวส่วนใหญ่ได้ตัดสินใจอยู่ในเปอร์เซียต่อไป แล้วลูกหลานของเขากลายมีบทบาทในด้านเศรษฐกิจของเปอร์เซีย และจักรวรรดิพาร์เซียในภายหลัง

ยังมีการกระจายกระจายของชาวยิวในสมัยของอเล็กซานเดอร์มหาราช (ปี 356-323 ก่อนคริสตกาล) ซึ่งเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ชาวยิวได้ฟังภาษาต่างชาติในแผ่นดินยูดา อเล็กซานเดอร์ได้บุกเข้าประเทศโดยคาดหมายว่าจะต้องล้อมโจมตีเยรูซาเล็ม เขาจึงคงประหลาดใจเมื่อยาค็อบ ผู้เป็นมหาปุโรหิต ได้นำปุโรหิตและชาวเยรูซาเล็มแห่ออกมาจากประตูเมืองเพื่อที่จะต้อนรับอเล็กซานเดอร์ ยาค็อบได้ถือม้วนพระคัมภีร์มาด้วย เมื่อเดินมาถึงอเล็กซานเดอร์ก็ได้เปิดม้วนพระคัมภีร์ที่พระธรรมคาเนียล แล้วอธิบายให้อเล็กซานเดอร์ฟังว่าการครองแผ่นดินอย่างกว้างขวางเป็นไปตามการเผยพระวจนะของพระเจ้า!²⁸ อเล็กซานเดอร์ประทับใจชาวยิวมาก จึงได้แต่งตั้งชาวยิวบางคนให้เป็นผู้บริหารในเมืองต่างๆ แห่งจักรภพของเขา บางคนนั้นไปไกลถึงอินเดีย มีอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้ปักหลักที่เมืองอเล็กซานเดรีย (ในประเทศอียิปต์) ที่มีการแปลพระคัมภีร์เดิมจากภาษาฮีบรูเป็นภาษากรีก นี่ก็คือ Septuagint (เซพทัวจินท์) ที่ถูกใช้ด้วยชาวยิวที่ไม่สามารถเข้าใจหรืออ่านภาษาฮีบรูได้ เนื่องจากพวกเขาไม่ได้เกิดหรืออาศัยอยู่ที่ยูดา

พระเจ้าได้เผยให้อิสยาห์มองเห็นการล้มเหลวของลูกหลานที่จะมาในอนาคต การเผยพระวจนะนั้นจะสำเร็จด้วยการถูกทำลายและการกระจายกระจายของชนชาติยิวอีกครั้งหนึ่ง (ปีค.ศ. 70)²⁹ เพราะการละเลยต่อแผนการของพระเจ้า ความคือรันกับศาสนา และ

28. ดู *Daniel Chapters One through Six* (1996) โดย ศจ.R.B. Thieme Jr., หน้า 52-54

29. นักประวัติศาสตร์ Josephus ได้อธิบายความน่าสลดจากการที่กองทัพทหารของพลเอกทิตัส ทำลายนครเยรูซาเล็มในปี 70 ชาวยิวนับหนึ่งล้านคนถูกฆ่าตาย และ 7 หมื่นถูกกวาดไปเป็น

การที่เขาได้ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้เป็นเจ้าของเขา การทำนายเหตุการณ์ภาษาต่างด้าวเป็นคำเตือนที่ชัดเจนมากจนคงไม่มีใครเข้าใจผิดว่า ในอนาคตพระเจ้าจะใช้ภาษาต่างด้าวเป็นหมายสำคัญว่าประเทศชาติกำลังจะถูกการพิพากษา ลงโทษ แต่คราวนี้ภาษาต่างด้าวนั้นไม่ได้มาจากคนต่างด้าวที่ได้บุกเข้าแผ่นดินแล้ว แต่มาจากทั้งชาวยิว และคนต่างชาติที่ได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณในการพูดภาษาต่างๆ (กิจการ 2:4)

แต่พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยคำพูดอย่างตะกุกตะกัก [*קוֹץ וּנְזֻל* บิลา-อากิ ซาฟา] และโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว (อิสยาห์ 28:11)

บิลา-อากิ ซาฟา มีความหมายว่า “พูดอย่างตะกุกตะกัก” เพราะภาษาของคนต่างชาติ เป็นสิ่งที่แปลกหูสำหรับชาวยิว พวกเขาจึงต้องตะลึงที่เห็นว่าอิสยาห์กำลังบอกว่าชนชาติอิสราเอลจะถูกบังคับให้ต้องฟังความจริงของพระเจ้าจากริมฝีปากของคนต่างภาษา

สำหรับเราในปัจจุบัน ก็อาจดูว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่สำหรับชาวยิวในสมัยอิสยาห์เป็นสิ่งที่น่าขัดใจมาก เขาอาจคิดเช่นนี้ว่า “คูชิ คนต่างชาติจะมาเผยพระวจนะให้เราฟังได้อย่างไร? พระเจ้าให้พระคำของพระองค์แก่เราเพียงชาติเดียว มีแต่พวกเราเท่านั้นที่ต้องดูแลและรับผิดชอบพระคำพระเจ้า มีพวกเราเท่านั้นที่มีสิทธิ์ประกาศเรื่องความรอดแก่โลก อิสยาห์จะมาบอกเราว่าเราจะต้องฟังพระกิตติคุณด้วยภาษาบาดหูของไอ้พวกคนต่างแดน ได้อย่างไรเล่า?” ความคิดที่ว่าเขาจะต้องฟังพระวจนะผ่านคนต่างชาติเป็นเรื่องที่น่าอับอายและน่าตกใจมากจนรับไม่ได้ เขาเชื่อไม่ได้ “ไม่มีทางที่พระเจ้าจะใช้คนๆ อื่นแทนพวกเรา” เพราะฉะนั้น ด้วยความเย่อหยิ่งเขาจึงเพิกเฉยต่อการเผยพระวจนะของอิสยาห์

ทาส และกระจัดกระจายไปทั่วโลก ดู *The Wars of the Jews* โดย Flavius Josephus เล่มที่ 5 บท vi-xiii

คำเผยพระวจนะต่างๆ เรื่องจะต้องสำเร็จเป็นความจริงในที่สุด พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิกาลได้บังเกิดมาโดยหญิงพรหมจารี (อิสยาห์ 7:14) และได้ดำรงอยู่ตามกลางมนุษย์ (ยอห์น 1:14) อีก 33 ปีต่อมา ในวันเพ็นเทคอสต์ 10 วันหลังที่พระเยซูคริสต์ได้เสด็จขึ้นสวรรค์ พระเจ้าทรงประทาน *กลอสโซเลีย* แก่บางคนเพื่อประกาศพระกิตติคุณ ชาวยิวทุกคนที่ได้เข้าใจคำเตือนของอิสยาห์ก็รู้ว่า นี่คือหมายสำคัญซึ่งกำลังนำการพิพากษาลงโทษอันร้ายแรงมาถึงประเทศชาติของพวกเขา

การแข่งสาปกลายเป็นพระพร

การติสสอนจากพระเจ้ารอบที่ 5 ได้มายังอิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง แต่พระคุณของพระเจ้าได้เปิดทางให้การแข่งสาปกลายเป็นพระพรเสมอ³⁰ เมื่ออิสยาห์ได้ประกาศหมายสำคัญแห่งการพิพากษาลงโทษ เขาก็ได้ประกาศข่าวถึงความหวังที่พวกเขามีอยู่

พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “นี่คือการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนเหน็ดเหนื่อย และ นี่คือการพักผ่อน แต่เขาก็ไม่ฟัง” (อิสยาห์ 28:12)

การพักผ่อนนั้นหมายถึงความรอด พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28) มีแต่การเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่จะเปลี่ยนการแข่งสาปกลายเป็นพระ

30. เนื่องจากความชอบธรรมของพระเจ้าทรงได้รับการพอพระทัยเพราะพันธกิจความรอดของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขน พระเจ้าสามารถเสนอความรอดแก่ทุกคนด้วยพระคุณของพระองค์ มนุษย์เราไม่สามารถที่จะพอพระทัยพระเจ้าได้ผ่านความพยายาม การกระทำ พลัง หรือ ศีลธรรมของตนเองได้จึงต้องอาศัยพระคุณของพระเจ้าเพียงอย่างเดียว

พรได้ พระคุณของพระเจ้าได้นำความรอดมาถึงมนุษย์ ไม่ใช่การปฏิบัติตามกฎบัญญัติของโมเสส (กาลาเทีย 2:16) หรือการกระทำดีของมนุษย์ (ทิตัส 3:5) พระเจ้าทรงประทานความรอดแก่ทุกคนที่รับด้วยความเชื่อ

ในวันเดียวกันที่พระเจ้าทรงประกาศการพิพากษาลงโทษแก่ชาวยิว พระองค์ก็ได้ประกาศพระกิตติคุณด้วย คือโอกาสที่จะรอด! ถึงแม้ว่าประเทศจะต้องถูกทำลายและประชากรที่เหลืออยู่จะต้องกระจัดกระจายไป (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:64-68) แต่พระเจ้าไม่ละทิ้งพวกเขา ประเด็นสำคัญ ไม่ว่าในสมัยนั้น หรือสมัยปัจจุบันคือ “เชื่อในพระเยซูคริสต์ และเจ้าจะรอด” (กิจการ 16:31ก) การแข่งขันได้กลายเป็นพระพรโดยการประกาศและการบังเกิดใหม่ของชาวยิวในฐานะส่วนบุคคล ระหว่างปี ค.ศ. 30 และปี ค.ศ. 70 ก่อนที่การพิพากษาลงโทษจะมาถึงอิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าทรงให้โอกาสแก่ชาวยิวที่จะกลับใจ ในช่วงเวลานั้นพระเจ้าทรงประกาศแก่พวกเขาด้วยวิธีการประกาศพิเศษ โดยใช้ของประทาน *กลอสโซเลีย* (ภาษาต่างๆ) นั้น ถึงแม้ว่าเขาจะต้องรังเกียจที่จะฟังภาษาแปลกหูกำลังประกาศพระวจนะของพระเจ้า แต่นั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เพื่อเขาจะสำนึกว่าในไม่ช้าชนชาติอิสราเอลจะถูกทำลายอีกครั้งหนึ่ง และเป็นการประกาศถึงพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นพระผู้ช่วยไ้หรือคของเขา

หมายเหตุสำคัญของภาษาต่างๆ

มีการเผยพระวจนะถึง 2 สิ่งที่จะบ่งบอกถึงการสิ้นยุคอิสราเอล และการเริ่มต้นของยุคคริสตจักร (1) พระเจ้าทรงประกาศแก่ชาวยิว ซึ่งชอบจะซื้อหมายสำคัญตลอดมา (มัทธิว 12:38-39; 1 โครินธ์ 1:22) ด้วยภาษาของคนต่างชาติ และ (2) ส่วนทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ พระเยซูเคยตรัสถึงการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 1:5) ยุคคริสตจักรเริ่มต้นโดยทั้งสองเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน (กิจการ 2:3-4) ในวันเพ็นเทกอสต์ ปีค.ศ. 30 อัครสาวกของพระคริสต์ได้รับบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พร้อมด้วย *กลอสโซเลีย* คือความสามารถที่จะพูดภาษาต่างชาติ ซึ่งเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงใช้ในการเตือนชาวยิวถึงการพิพากษาลงโทษ และประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา *กลอสโซเลีย* เป็นของประทานที่ถูกใช้เป็นเวลา 40 ปี (ปีค.ศ. 30-70) ในประกาศถึงการทำลายเยรูซาเล็มโดยกองทัพโรม อาจารย์เปาโลได้อธิบายถึงจุดประสงค์ของ *กลอสโซเลีย* อย่างชัดเจนราวๆ 15 ปีก่อนเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

ในพระราชนิพนธ์ [พระคัมภีร์เดิม] มีคำเขียนไว้แล้วว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เราจะพูดกับชนชาตินี้ [ชาวยิว] โดยคนต่างภาษา [ภาษาต่างชาติ] และโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา’ ” เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่างๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญ [เป็นการเตือนชาวยิวว่าพระเจ้ากำลังจะพิพากษาอิสราเอล] แก่คนที่ไม่เชื่อ

(1 โครินธ์ 14:21-22ก)

เนื่องจากการทำลายเยรูซาเล็มจะเป็นความหายนะที่ยิ่งใหญ่ พระเจ้าทรงจัดเตรียมช่วงเวลาแห่งการประกาศอย่างเข้มข้นก่อน ใครๆ ที่ได้รับของขวัญแห่งความรอดในช่วงเวลานั้นจะสามารถหลีกเลี่ยงการแข่งขันของการตีสนรอบที่ 5 ผู้ที่ได้จัดการเตือนของหมายสำคัญจะเข้าใจถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แล้ววิ่งหนีตามคำสั่งของพระเจ้า พวกนี้ได้รับบังเกิดใหม่จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้เข้ามาเป็นส่วนในพระกายของพระคริสต์ คือเป็นสมาชิกในคริสตจักรแห่งยุคใหม่ที่กำลังเริ่มต้น

ถึงแม้ว่าชาวยิวอยู่ภายใต้การตีสนจากพระเจ้าตลอดเวลาแห่งยุคคริสตจักร แต่พระเจ้าไม่พอพระทัยกับการข่มเหงชาวยิว พระองค์ไม่ต้องการมีใครมาช่วยพระองค์ในการตีสน พระองค์ทรงชอบธรรม ยุติธรรม และทรงโปรดกรุณาในการที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ทุกคน พระเจ้าทรงอวยพรผู้ที่อวยพรชาวยิว และทรงแข่งขันผู้ที่ข่มเหงพวกเขา

(ปฐมกาล 12:3) ประวัติศาสตร์เป็นพยานถึงหลักการพระคัมภีร์นี้ ประเทศชาติที่ได้เปิดใจต้อนรับชาวยิวได้รับพระพร แต่ประเทศชาติที่ได้ทำลายชาวยิวก็จะถูกทำลายในไม่ช้า³¹

พระสัญญาจากพระบิดา

เมื่อพระองค์ [พระเยซูคริสต์] ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ” (กิจการ 1:4)

ในระหว่างช่วงเวลา 40 วันก่อนที่พระเยซูคริสต์จะทรงเสด็จขึ้นสวรรค์ พระองค์ทรงเรียกประชุมอัครสาวก (กิจการ 1:2) แล้วทรงบัญชาให้อัครสาวกอยู่ที่เยรูซาเล็ม แล้ว “คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา” พระบิดาทรงสัญญาว่าพระวิญญาณจะทรงเข้ามาในโลก หลังจากที่พระเยซูคริสต์ทรงเสด็จขึ้นสวรรค์แล้ว พระเยซูคริสต์ได้สอนอัครสาวกแล้วว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็นผู้สอน (ยอห์น 14:26) ผู้ช่วย (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า mentor) (ยอห์น 14:16-17; 16:7) และเป็นผู้ที่จะนำผู้เชื่อสู่ความจริงทั้งหมด (ยอห์น 16:13)

พระเยซูทรงสั่งอัครสาวกไม่ให้ไปจากเยรูซาเล็มเพราะในวันเพ็นเทคอสต์ที่กำลังจะมาถึง พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมายังโลกอย่างน่าอัศจรรย์ เพื่อจะให้บังเกิดขึ้นและมอบของประทานในการพูดภาษาต่างๆ แก่ผู้เชื่อในพระคริสต์ เป็นเหตุการณ์ที่หาอะไรมาเปรียบไม่ได้ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์

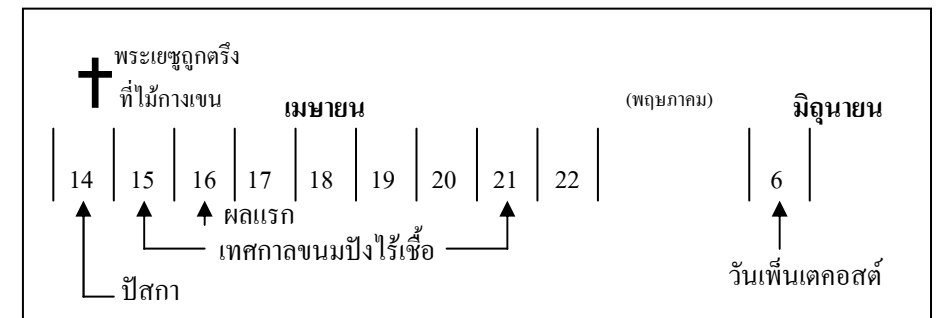
บทที่สอง

การเผยพระวาทะของอิสยาห์กลายเป็นเรื่องจริง

แห่งเดียวกัน (กิจการ 2:1)

เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง
จำพวก [อัครสาวก] จึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่
เทศกาลเพ็นเทคอสต์เป็นเทศกาลที่ 4 ใน

แห่งฤดูใบไม้ผลิสำหรับชาวยิว เทศกาลแรกคือปีสกา ที่ชาวยิวเพศชายทุกคนจะต้องไปฉลองที่วิหารที่เยรูซาเล็ม (อพยพ 23:17; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:16) ต่อมาจากรวันปีสกาเป็นเทศกาลขนมปังไร้เชื้อซึ่งจัดเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์เต็ม วันที่ 3 ของเทศกาลเป็นวันถวายนวผลแรก (เลวีนิติ 23:9-14; เปรียบกับกัณดารวิถี

เทศกาลฤดูใบไม้ผลิในอิสราเอล

31. ดู *Anti-Semitism* โดย ศจ. R.B. Thieme Jr.

28:26-31) แล้ว 50 วันหลังจากวันอาทิตย์ของเทศกาลปัสกา (ซึ่งในปีที่พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตาย วันอาทิตย์นั้นได้ตรงกับวันถวายผลแรกพอดี) เป็นเทศกาลสัปดาห์ (feast of weeks) (อพยพ 34:22) เป็นเทศกาลลำดับที่สามที่ชาวยิวต้องฉลองที่นครเยรูซาเล็ม

คำว่า “จำพวก” ที่ปรากฏอยู่ในกิจการ 2:1 เป็นสรรพนามที่เชื่อมโยงจากกิจการ 1:26 คือ มัทธีอัส และอัครสาวกสิบเอ็ดคน (ไม่มีคำว่า อัครสาวก หรือ ศิษย์ ในต้นฉบับ) ในตอนเช้าวันเพ็นเทคอสต์ของปี 30 นั้น พวกเขาได้อยู่ที่เยรูซาเล็มตามคำสั่งของพระเยซูคริสต์ (กิจการ 1:4-5) เพื่อที่จะรอการเสด็จมาขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์³²

ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล่าสั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน (กิจการ 2:2-3)

“ในทันใดนั้น” หมายถึงอันน่าอัศจรรย์ซึ่งได้มายังพวกเขา เป็นหมายสำคัญที่ประกาศถึงการเสด็จมาขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ และแสดงถึงการเริ่มต้นแห่งยุคคริสตจักร มีเสียงเหมือนพายุลมในเยรูซาเล็ม เป็นการประกาศถึงยุคใหม่ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ และเปรียบเสมือนพลังอันมหึมาของลม พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นแหล่งแห่งฤทธิ์เดชในการปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณของยุคคริสตจักร

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นการเปิดฉากพันธกิจของพระองค์ (ลูกา 3:21-23) พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงสำแดงพระองค์ในรูปแบบ

32. ของประธานฝ่ายวิญญาณในการเป็นอัครสาวกเป็นตำแหน่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมอบไว้ในวันเพ็นเทคอสต์ ไม่ใช่ตำแหน่งที่มนุษย์สามารถแต่งตั้งได้ (1 โครินธ์ 12:11) ไม่มีอัครสาวกสักคนหนึ่งที่ได้รับเลือกโดยมนุษย์ (กาลาเทีย 1:1) การเลือกมัทธีอัส เป็นอัครสาวกคนที่ 12 เป็นผลลัพธ์จากความคิดของมนุษย์ ไม่ใช่ผู้นำพระทัยพระเจ้า พระเจ้าทรงเลือกอาจารย์เปาโลแทนยูดาสิสคาริโอท โดยอาจารย์เปาโลได้รับแต่งตั้งโดยตรงจากพระเยซูคริสต์ (กิจการ 9:15)

นกพิราบ (ยอห์น 1:32) แต่ในวันเพ็นเทคอสต์พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สำแดงพระองค์ด้วย “เปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้น” ในพระคัมภีร์ ไฟเป็นสิ่งเลื่องที่ถึงการพิพากษาลงโทษ (2 เซสะโลนิกา 1:7-9; วิวรรณ์ 19:11-15; 21:8) การอัศจรรย์นี้เป็นหมายสำคัญถึงความหายนะที่กำลังจะตกอยู่กับอิสราเอล

การอัศจรรย์แห่งการพูดภาษาต่างด้าว

เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ

[กลอสสา] ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด (กิจการ 2:4)

ในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาในวันเพ็นเทคอสต์ อัครสาวกกำลังได้รับการทรงสถิต และการประกอบด้วยพระองค์ แล้วได้พูดภาษาต่างๆ ซึ่งเป็นของประทานจากพระองค์ การอัศจรรย์นี้ยิ่งแปลกประหลาดเพราะอัครสาวกทุกคนเหล่านี้เป็นชาวกาลิลี

ในสมัยนั้นมีชาวยิวสองพวกซึ่งได้อาศัยอยู่ในดินแดนอิสราเอล คือชาวยูดาที่ได้อาศัยอยู่ทางใต้ของแผ่นดิน และชาวกาลิลีที่อยู่ภาคเหนือ ชาวยูดามักจะมีโอกาสที่ได้รับความศึกษาสูง และมีหลายคนที่สามารถสนทนาด้วยภาษาลาติน กรีก และภาษาอาราเมอิก โดยภาษาอาราเมอิกนั้นเป็นภาษาท้องถิ่น ส่วนชาวกาลิลีมักจะเป็นชาวสวนชาวนา หรือชาวประมงที่ไม่มีการศึกษาและพูดแต่ภาษาอาราเมอิกด้วยสำเนียงของคนบ้านนอก แต่ตอนนี้ชาวกาลิลีเป็นเครื่องมือของพระเจ้า “ในทันใดนั้น” เขาสามารถพูดภาษาที่เขาไม่เคยรู้จัก แล้วได้ประกาศพระกิตติคุณแก่ชาวยิวที่มีบ้านอยู่ต่างแดน นี่เป็นการบรรลุการเผยพระวจนะที่อิสยาห์ได้ประกาศไว้ตั้งแต่สมัยก่อน

การเป็นพยานแก่การพูดภาษาต่างด้าว

มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วไต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่
[κατοικεω *คา-ทอย-เคโอ*] ในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 2:5)

พระเจ้าทรงควบคุมกาลเวลาอย่างสมบูรณ์แบบเสมอ มีชาวยิวนับหลายพันคนกำลังมุ่งไปสู่วิวหารที่เยรูซาเล็ม เพื่อที่จะฉลองเทศกาลต่างๆ ในฤดูใบไม้ผลิ รวมถึงวันเพ็นเทคอสต์ ซึ่งเขาได้กระทำตามกฏบัญญัติของโมเสส การใช้รูปแบบ present active participle ของคำกริยา *คา-ทอย-เคโอ* มีความหมายว่า ‘มาอยู่ชั่วคราว’ ระหว่างช่วงเวลาของเทศกาลเหล่านั้น การแปลงอย่างถูกต้องจะให้เราเห็นความแตกต่างระหว่างชาวยิวที่เดินทางมาเพื่อฉลองเทศกาล และชาวยิวที่อาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็มอย่างถาวร เขาได้มาจากอาเซียน้อย ยุโรป และแอฟริกาเหนือเพื่อที่จะนมัสการพระเจ้าตามกฏบัญญัติ เนื่องจากบรรพบุรุษของคนเหล่านี้ได้กระจัดกระจายออกไปและปักหลักในประเทศอื่นเป็นเวลา 300 กว่าปีแล้ว เขาฟังภาษาฮีบรูหรือภาษาอารามิกไม่ออก พระคำของพระเจ้าได้เรียกคนพวกนี้ว่า “ผู้เกรงกลัวพระเจ้า” คือคนเคร่งศาสนา และกระตือรือร้นในการกระทำตามพระบัญญัติ แต่เป็นเหมือนนิโคเดมัสที่ยังไม่ได้รับความรอด (ยอห์น 3:1-21)

มันเป็นเรื่องง่ายที่จะนึกภาพเหตุการณ์วันเพ็นเทคอสต์ ถนนแคบๆ ของกรุงเยรูซาเล็มคึกคักด้วยฝูงชนซึ่งกำลังฉลองเทศกาล ทันใดนั้นมีลมพัดแรงขึ้นมา ทำให้ทุกคนต้องประหลาดใจ แล้วแห่ไปหาที่มาของลมที่เหนือธรรมชาตินั้น

เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษา [διὰλεκτος *เดียเล็กทอส*] ของตนเอง คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีไม่ใช่หรือ”

(กิจการ 2:6-8)

ชาวยิวแปลกประหลาดใจมาก คนใดที่ได้มาจากต่างประเทศก็งังที่ได้ยินชาวกาลิลีพูดภาษาของตนคล่องเหมือนเป็นเจ้าของภาษา

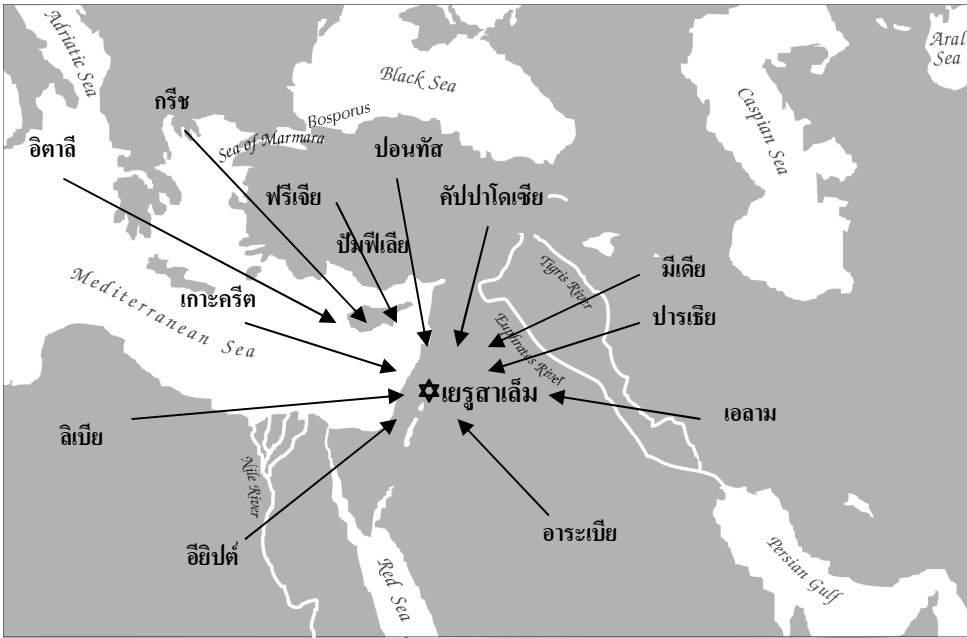
ข้อนี้ไม่ได้ใช้คำว่า *กลอสสา* แต่ใช้คำที่มีความหมายเดียวกัน คือ *เดียเล็กทอส* เนื่องจากคำว่า *เดียเล็กทอส* มีความหมายว่า “ภาษาท้องถิ่นของประเทศหรือแถบ”³³ นั้น ต้องหมายความว่าคำว่า *กลอสสา* ที่เราเห็นในกิจการ 2:4 ก็หมายถึงภาษามนุษย์เช่นเดียวกัน ไม่ใช่ภาษาของทูตสวรรค์ หรือการเปล่งเสียงจากภวังค์ (ecstatic utterance)³⁴ ในวันเพ็นเทคอสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงควบคุมเส้นเสียงโดยไม่ได้เกี่ยวข้องกับความคิดของคนนั้น โดยวิธีนี้พระองค์จึงสามารถสื่อสารพระกิตติคุณแก่ชาวยิวที่เกิดขึ้นต่างแดนได้ ขอพิจารณาถึงความหลากหลายของภาษาที่ชาวกาลิลีได้พูดในวันนั้น

33. Walter Bauer, *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 2nd ed., F Wilbur Gingrich and Frederick W. Danker, ed. (Chicago: The University of Chicago Press, 1979), 185

34. ecstasies (การเข้าภวังค์) มาจากคำกรีกโบราณว่า εκστασις (*เอก-स्ता-ซิส* กิจการ 10:10; 11:5; 22:17) การเปล่งเสียงจากภวังค์อย่างแท้จริงได้เกิดจากสภาพจิตที่ไม่ปกติ ซึ่งพระเจ้าทรงสื่อสารโดยตรงแก่จิตใจ ผ่านการเผยพระวจนะ ในฝัน และโดยเห็นนิมิต ในเวลาที่ผู้นั้นเข้าภวังค์ เขาอาจตื่นเต้นตามอารมณ์เป็นเวลาชั่วคราว อย่างไรก็ตาม หลังจากพระคัมภีร์ได้รับการบันทึกครบเล่มแล้ว ผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรไม่ได้รับข้อมูลโดยตรงจากพระเจ้า ดู *The Divine Outline of History* โดย ศจ. R.B. Thieme Jr. หน้า 76-77 และ *The International Standard Bible Encyclopedia*, 1979 ed., s.v. “Ecstasy” โดย D. E. Aune.

ในปัจจุบัน เกือบทุกศาสนามีนิยายซึ่งส่งเสริมประสบการณ์ในการเปล่งเสียงเวลาเข้าภวังค์ นอกจากกรณีที่มีคนถูกปีศาจเข้าสิง การเปล่งเสียงนั้นเป็นเพียงแต่ปฏิบัติทางด้านอารมณ์ที่แสดงออกมาเป็นการพูดภาษาปลอม การวิจัยเรื่องนี้โดยนักวิชาการที่เข้าข้างกลุ่มแค-ริส-เมทิก ยังไม่เคยเสนอหลักฐานว่า การเปล่งเสียงเป็นตามรูปแบบภาษาจริงๆ ทั้งสิ้น William Samarin, *Tongues of Men and Angels* (New York: MacMillan, 1972)

เช่นชาวปารเธียและมีเดีย ชาวเอลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และ
 แคว้นยูเดียและคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย ในแคว้นฟรีเจีย ปัมฟี
 เลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งใกล้นครไซริน และคนมาจากกรุง
 โรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว ชาวเกาะคริตและอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้
 ยินคนเหล่านี้ก็กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง (กิจการ 2:9-11)

ชาวยิวซึ่งเดินทางมายังเยรูซาเล็ม ปีค.ศ. 30

ชาวปารเธียได้อพยพมาจากเอเชียกลางในศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาล และอยู่
 ภายใต้การครอบครองของจักรวรรดิเปอร์เซีย และมาซิโดเนียในภายหลัง เมื่อ อเล็กซาน-
 เดอร์มหาราชชนะปารเธีย เขาได้ก่อตั้งเมืองใหม่ 3-4 เมือง และแต่งตั้งชาวยิวให้เป็น
 ผู้บริหารราชการที่นั่น หลังจากอเล็กซานเดอร์เสียชีวิตและจักรวรรดิของเขาได้ล่มสลาย
 ชาวปารเธียจึงได้ยึดอำนาจในปี 250 ก่อนคริสตกาล ความแข็งแกร่งของกองทัพปารเธีย

สามารถหยุดยั้งไม่ให้จักรวรรดิโรมขยายไปถึงอินเดียและไกลออกไป ในช่วงเวลาของ
 ประวัติศาสตร์นี้มีชาวยิวบางคนที่ตั้งค่ายเพื่อทำการค้าในแถบปารเธียนั้น พวกนี้พูดภาษา
 ปารเธีย ซึ่งเป็นภาษาที่เขาได้ยืมอักษรสาวกของพระคริสต์ประกาศพระกิตติคุณในวันเพ็ญ
 เทศออสต์

ในที่ราบสูงแห่งทิวเขาซา-โกรส (ซึ่งปัจจุบันอยู่ในอิหร่านตะวันตก) มีกลุ่มคนไม่อยู่
 เป็นที่กลุ่มหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า ชาวมีด (Medes) ซึ่งเคยรวมประเทศกับชาวเปอร์เซียและได้
 ครองโลกร่วมกับเปอร์เซียภายใต้การนำของไซรัสมหาราช (เริ่มต้นราวๆ ปี 539 ก่อน
 คริสตกาล) หลังจากจักรวรรดิของเปอร์เซียได้ล้มเหลว ชาวมีดกลับไปยังบ้านเดิมบนที่
 ราบสูง แล้วมีชาวยิวบางคนที่เหลืออยู่จากการถูกเป็นทาสที่บาบิโลนซึ่งพักหลักที่นั่นด้วย
 เมื่อถึงศตวรรษที่ 1 แล้ว ภาษามีดได้สูญหายไป และภาษาเปอร์เซียเข้ามาแทน เป็นภาษาที่
 ชาวยิวพวกนี้ได้ฟังการประกาศพระกิตติคุณด้วยความแปลกประหลาดใจ

ชาวเอลามเป็นกลุ่มคนหนึ่งที่ชอบสู้รบตั้งแต่สมัยของอับราฮัม (2100 ปี ก่อน
 คริสตกาล) เขาได้ก่อวาทกับชาวซูเมอร์และบาบิโลนเสมอ และต้องการที่จะเป็นชนชาติที่
 ใหญ่ที่สุดในดินแดนเมโสโปเตเมีย ในศตวรรษที่ 12 ก่อนคริสตกาลเขาได้บุกลงมาจาก
 ภาคใต้ของทิวเขาซา-โกรสเพื่อยึดบาบิโลนเอาไว้ จากที่นั่นพวกเขาพยายามบุกเข้าใน
 ทะเลทรายของอาระเบีย แต่ถูกตีกลับไปถึงบ้านเกิดโดยทหารอัสซีเรีย แล้วอยู่แยกออกจาก
 อิทธิพลและวัฒนธรรมของโลกภายนอก ถึงแม้ว่ากลุ่มคนนี้ถูกครองโดยอัสซีเรีย เกลเดีย
 มีเดีย-เปอร์เซีย และปารเธีย แต่กลุ่มคนเล็กๆ นี้ยังสามารถรักษาลักษณะเฉพาะทาง
 วัฒนธรรมและภาษาของพวกเขาไว้ เมื่ออเล็กซานเดอร์มหาราชได้ผ่านแขวงนี้ในการขยาย
 จักรวรรดิของเขา เขาได้แต่งตั้งชาวยิวเป็นผู้บริหารที่นี้ด้วย ตอนนี้ ลูกหลานของชาวยิว
 จำพวกนี้ได้เดินทางมายังเยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลองเทศกาลในเมืองศักดิ์สิทธิ์ และได้ฟังพระ
 กิตติคุณซึ่งถูกประกาศในภาษาโบราณของชาวเอลาม

เมโสโปเตเมียเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ซึ่งอยู่ระหว่างแม่น้ำไทกริสและแม่น้ำยูเฟร
 ติส ผ่านเวลาหลายศตวรรษมีภาษามากมายในแถบนี้ ภาษาซูเมอร์ อัสซีเรีย อักคัด เปอร์เซีย

โบราณ เอลาม กรีก และอาราเมอิก ในปี ค.ศ. 30 จักรวรรดิปาร์เธียได้ครองแถบนี้ แต่ภาษาเปอร์เซียกลางและภาษาอาราเมอิกเป็นภาษาของคนท้องถิ่น ดังนั้น ชาวิวที่ได้เดินทางสู่เยรูซาเล็มจากบ้านในเมโสโปเตเมียจึงได้ฟังพระกิตติคุณเป็นภาษาเปอร์เซียกลาง

ชาวยิวพูดภาษาอาราเมอิกคล่อง เพราะนั่นเป็นภาษาท้องถิ่นของแถบตะวันออกกลาง แต่ส่วนคนิวที่มาจากแคว้นคัปปาโดเซีย เขาพูดอีกภาษาหนึ่งที่ต่างจากภาษาอาราเมอิกมาก คัปปาโดเซียอยู่ที่ทิศตะวันออกเฉียงของตุรกี เป็นแคว้นที่เต็มไปด้วยภูเขาที่ขรุขระ พ่อค้าชาวิวเริ่มที่จะปักหลักที่นี่ราวๆ ปี 139 ก่อนคริสตกาล เพราะการเปิดเส้นทางระหว่างกรีซกับเปอร์เซียทำให้มีโอกาสการค้าเพิ่มขึ้น ถึงแม้ว่าภาษาท้องถิ่นของคัปปาโดเซียเป็นภาษาลัทธิของกลุ่มคนน้อย แต่ยังมีอักษรสาวกพูดภาษานี้ที่เยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์

แคว้นปอนทัสเป็นจังหวัดหนึ่งของโรม ที่ติดชายฝั่งทิศใต้ของทะเลดำ (ปัจจุบันตั้งอยู่ในประเทศตุรกี) และเป็นดินแดนที่ชาวกรีกอาศัยอยู่ตั้งแต่ศตวรรษที่ 7 ก่อนคริสตกาล คนที่อาศัยอยู่บนภูเขาและหุบเขาของปอนทัสพูดภาษากรีกโบราณด้วยสำเนียงท้องถิ่นของเขา ในศตวรรษแรกของคริสตกาลมีพ่อค้าแม่ค้าชาวิวมาทำการค้าที่นี่ โดยต้องอาศัยภาษาท้องถิ่นนั้น

ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้จากแคว้นปอนทัสเป็นจังหวัดอาเซีย เป็นอีกจังหวัดหนึ่งของโรม ตั้งแต่สงครามทรอย คนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในเขตนี้พูดภาษากรีก ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของอาเซียเป็นแคว้นปัมฟีเลีย ซึ่งเป็นอีกจังหวัดหนึ่งของโรม และมีเมืองใหญ่ 5 เมืองด้วยกัน ภาษาของเขาเป็นภาษากรีกผสมภาษาท้องถิ่น ทางทิศเหนือของแคว้นปัมฟีเลียเป็นแคว้นฟรีเจีย ซึ่งเป็นเขตที่มีภูเขา ในสมัยก่อนหน้านี้ กษัตริย์ไมคาสแห่งเรสเซียให้กองทัพของเขาเข้าไปยึดแคว้นนี้จากชาวฟรีเจีย ต่อมากษัตริย์แอนทิโอคัสที่ 3 แห่งซีเรีย

นำชาวิวมาปักหลักที่นี่ในศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตกาล³⁵ และมีลูกหลานของเขาบางคนที่ได้ฟังพระกิตติคุณเป็นภาษาท้องถิ่นของตน

มีชาวยิวบางคนได้อพยพไปอียิปต์ในศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตกาลเพื่อจะหนีกองทัพเคลเดียซึ่งได้เข้ายึดเมืองเยรูซาเล็ม ต่อมา อเล็กซานเดอร์มหาราชได้มอบสิทธิพิเศษให้แก่ลูกหลานของชาวยิวพวกนี้ เมื่อถึงยุค ทอเลมี (Ptolemies) และในยุคโรมที่ตามมา ชาวิวได้รับตำแหน่งสูงในระบบราชการและกองทัพ เมื่อถึงศตวรรษที่ 1 แล้วภาษาที่เคยใช้ในอียิปต์กำลังเปลี่ยนจากอียิปต์กลางเป็นภาษาคอพติก ซึ่งเป็นภาษาที่ชาวยิวที่กลับไปยังเยรูซาเล็มได้ฟังในวันเพ็นเทคอสต์

เมืองไซริน ซึ่งอยู่ชายฝั่งแอฟริกาเหนือปัจจุบันอยู่ในประเทศลิเบีย เคยเป็นอาณาจักรของพวกโดเรียนกรีกในศตวรรษที่ 7 ก่อนคริสตกาล เมื่อถึงศตวรรษที่ 5 แล้วไซรินมีชื่อเสียงเพราะโรงเรียนสอนการแพทย์และสถาบันสอนวิชาปราชญ์ของเพลโต ในศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตกาล กษัตริย์ทอเลมีที่ 1 ได้นำชาวิวหลายพันคนไปอยู่ที่ไซรินและเมืองอื่นในลิเบีย คนที่อยู่ในชนบทได้พูดกันด้วยภาษาท้องถิ่นอันเก่าแก่ของแอฟริกาเหนือ ในขณะที่คนในเมืองพูดภาษากรีกและลาติน เช่นเดียวกับ “คนมาจากกรุงโรม” เหตุฉะนั้น มีอักษรสาวกบางคนประกาศพระกิตติคุณเป็นภาษาลาตินแก่ชาวยิวที่เดินทางจากเมืองนี้

นอกจากชาวยิวซึ่งเกิดมาที่ประเทศอันห่างไกลจากดินแดนแห่งบรรพบุรุษของเขา ยังมีคนต่างชาติที่เปลี่ยนศาสนาและนับถือศาสนาิวแล้ว พวกนี้ได้มาจากทั่วจักรวรรดิโรมเพื่อร่วมฉลองพิธีศาสนาของิว อีกกลุ่มหนึ่งที่ถูกบันทึกไว้ในสามข้อนี้คือชาวยิวจากเกาะคริตซึ่งมีบรรพบุรุษที่ปักหลักบนเกาะคริตมากกว่า 200 ปีก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จมา ชาวคริตพูดภาษากรีกในรูปแบบที่ซับซ้อนและไม่เหมือนใคร ชาวยิวที่ได้อพยพทางใต้ถึง

35. Josephus, *Antiquities of the Jews*, xii.3.4

อาระเบียพูดภาษาอาระเบีย แต่ในวันฟื้นเทคอสต์พวกนี้ได้ยินพระกิตติคุณในภาษาท้องถิ่นของตนเช่นกัน

ท่ามกลางภาษาอันหลากหลาย มีจุดประสงค์เดียว คือ ประกาศนทางความรอด ทุกคนที่อยู่ในวันอัศจรรย์นั้น ได้ยินพระกิตติคุณในภาษาท้องถิ่นของตน เขาได้ฟังว่าพระเมสสิยาห์ถูกตรึงไว้บนไม้กางเขนแล้วถูกการพิพากษาลงโทษแทนเขา เป็นการลงล้างบาปของมนุษย์ทั้งปวง และพวกเขาได้ยินว่าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย เป็นการสำแดง “มหกิจของพระเจ้า” (กิจการ 2:11) ใครที่ได้เข้าใจและเชื่อการเผยพระวจนะจากอิสยาห์ก็จะต้องนึกได้ว่า นี่คือหมายสำคัญที่เตือนชนชาติยิวถึงอันตรายที่จะมาถึงประเทศ แต่เขาจะเข้าใจอย่างนั้นหรือเปล่า?

“นี่อะไรกัน?”

ปรากฏการณ์ภาษาต่างๆ ทำให้คนที่เห็นได้ประหลาดใจอย่างมากทีเดียว

เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและงงสนทน่ห้พวกกันว่า “นี่อะไรกัน” แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่ (กิจการ 2:12-13)

ถึงแม้ว่าชาวยิวได้รับการเตือนล่วงหน้า แต่เขายัง ‘งงสนทน่ห้’ คนในชั่วอายุของอิสยาห์ได้ปฏิเสธข้อความของอิสยาห์ฉันใด คนในชั่วอายุนี้ก็ปฏิเสธคำเตือนฉันนั้น ถึงแม้ว่าเขาได้เห็นการเผยพระวจนะของอิสยาห์กลายเป็นความจริงต่อหน้าต่อตาของเขา ชาวยิวจำพวกนี้ที่ได้เดินทางมาจากต่างประเทศกำลังเข้าใจคำพูดที่ออกมาจากปากของอัครสาวก แต่งงที่ชาวกาลิลีจะพูดภาษาของเขาได้คล่อง ส่วนชาวยิวบางคนที่ไม่เข้าใจภาษาต่างๆ ที่ชาวกาลิลีพูดนั้น ก็สันนิษฐานว่าพวกเขาเมาเหล้า แต่ทุกคนได้แสดงความโง่เขลาของตนเมื่อต้องถามกันว่า ‘นี่อะไรกัน?’ ในการเทศนาวันฟื้นเทคอสต์ของอัคร

สาวกเปโตร (กิจการ 2:14-40) เขาได้ปฏิเสธการกล่าวหาว่าพวกเขาเมาเหล้า (กิจการ 2:15) และได้สอนถึงความหมายของการพูดภาษาต่างๆ

1. เปโตรได้อธิบายว่านี่คือการ “เทพระวิญญูณ” จากพระเจ้า (กิจการ 2:17ก) เป็นการอ้างถึงการให้บังพิศมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์

2. เปโตรได้ประกาศพระกิตติคุณ เพื่อชาวยิวที่ฟังอยู่จะสามารถเล็งจากความหายนะที่กำลังจะตกถึงอิสราเอลในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า และจะสามารถหลีกเลี่ยงการลงโทษจากพระเจ้าเป็นชั่วนิรันดร์ (กิจการ 2:11, 38-40)

ดังนั้น “การหยุดพัก” ของอิสยาห์ (อิสยาห์ 28:12) ถูกเสนออีกครั้งหนึ่ง ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ์ และผ่านผู้รับใช้พระเจ้าที่ประกาศถึงพระคุณอันอัศจรรย์ของพระองค์

หนทางสู่ความรอด

เมื่อคนทั้งหลายได้ยิน [เกี่ยวกับการตรึงและการทรงเป็นขึ้นของพระเยซูคริสต์] แล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอะไรดี” ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงเปลี่ยนความคิด [μετανοεω *เมทาโนเอะ โอ*] และรับบังพิศมา [ด้วยน้ำ] ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพื่อว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับ [λαμβανω *ลัมบาน โน*] ของประทานของพระวิญญูณบริสุทธิ์

(กิจการ 2:37-38)

เมื่อชาวยิวที่สำนึกว่าเป็นพระเมสสิยาห์ที่เขาได้ปฏิเสธและตรึงไว้บนไม้กางเขน เขามีปฏิกิริยาเหมือนถูกแทงใจ ด้วยความหวาดกลัวเขาถามว่า “เราจะทำอะไรดี” เปโตร

ตอบเขาว่า “เมทาโนอะโฮ” “เปลี่ยนความคิดซิ!” การทำ เมทาโนอะโฮ ไม่ได้เกี่ยวกับความรู้สึกเสียใจแต่อย่างใด (คำนี้มักจะถูกแปลว่า ‘กลับใจเสียใหม่’ ซึ่งไม่ตรงกับความหมายที่แท้จริง) แต่หมายถึงการเปลี่ยนความคิด ในกรณีนี้ เมทาโนอะโฮ มีความหมายว่า เปลี่ยนความคิดที่มีต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อพระคริสต์ก่อนที่จะจะสามารถเชื่อในพระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยรอดของเขา เปโตรกำลังเสนอหนทางแห่งการรอดแก่ชาวยิวเหล่านั้น คือ ใครที่ต้องการรอดจำเป็นต้องเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อพระคริสต์ก่อนที่จะจะสามารถเชื่อว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา

เมื่อมีผู้ใดก็ตามได้เปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับพระคริสต์และได้เชื่อในพระองค์ บาบทั้งหมดที่เขาเคยกระทำก่อนเชื่อจะถูกล้างโดยพระบิดา (กิจการ 10:43) แล้วเขาได้รับ “ของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์”³⁶ คำ ล่าบาโน เขียนด้วยอนาคตกาล ซึ่งหมายความว่าของประทานนั้นจะถูกทรงมอบในเวลาเดียวกันกับการเปลี่ยนความคิด ซึ่งเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงล้างบาป ในวันนี้ ทุกคนที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ได้รับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทันที พันธกิจขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์นี้ไม่เคยมีในประวัติศาสตร์ของมนุษย์จนกระทั่งยุคคริสตจักร ได้เริ่มต้น ณ วันเพ็นเทคอสต์

กิจการ 2:38 ไม่ได้บอกว่าการรับบัพติศมาด้วยน้ำเป็นสิ่งที่ผู้เชื่อจะต้องทำเพื่อที่จะรับความรอด³⁷ คำว่า “เมทาโนอะโฮ” เป็นพหูพจน์ ซึ่งคู่กับคำพหูพจน์ ‘พวกท่าน’ ในอนุประโยค ว่า “เพื่อว่าพระเจ้าทรงยกความคิดบาปของพวกท่าน” และมี

36. การไถ่บาป (redemption) ได้เกิดขึ้นที่ไม่กางเขนไม่ใช่การทรงยกโทษบาป ในเวลาที่มีผู้หนึ่งเชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตน เขาได้รับการให้อภัยบาปสำหรับบาปที่เขาได้กระทำก่อนรอด ส่วนบาปที่เขากระทำหลังจากการรอด ก็จะได้รับการทรงยกโทษบาปนั้นต่อเมื่อเขาได้ตั้งต้นใหม่กับพระเจ้า (rebound)

37. ดู ภาคผนวก A

ความหมายว่า “พวกท่านจงเปลี่ยนความคิด แล้วพวกท่านจะรับการให้อภัยบาป [ที่ได้กระทำก่อนรอด]” คำว่า “บัพติศมา” เป็นเอกพจน์ จึงไม่ได้เกี่ยวข้องกับอนุประโยคนี้ เพราะไม่ตรงกับคำว่า “พวกท่านจะได้รับการให้อภัยบาป” เพราะฉะนั้น “และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์” ต้องอ่านแยกออกจากอนุประโยค ตามไวยากรณ์ของข้อนี้ การรับบัพติศมาด้วยน้ำไม่ได้เป็นเงื่อนไขในการรับการให้อภัยบาปจากพระเจ้า การรับความรอด หรือการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม การรับบัพติศมาด้วยน้ำเป็นเครื่องมือการสอน เป็นภาพซึ่งเล็งถึงการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ เวลารอด

การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

“เพราะว่าขอให้น้ำให้รับบัพติศมา [βαπτίζω บัพติไซ] ด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 1:5)

การที่ผู้เชื่อได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของยุคคริสตจักร หากจะเล็งความสับสนและการตีความเพี้ยนของหลักคำสอนอันสำคัญนี้ เราต้องเริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์ความหมายของคำ “บัพติไซ” คำนี้มีความหมายว่า “จุ่ม” เป็นคำที่กวี นักเขียนละคร และนักประวัติศาสตร์ในยุคกรีกโบราณใช้เพื่อแสดงการเปลี่ยนแปลงของสิ่งที่ถูกนำไปเข้าอยู่กับอีกสิ่งหนึ่ง อาทิเช่น ในศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสตกาล นักประวัติศาสตร์ชื่อเซ็นโนโฟนได้อธิบายว่าทหารสปาทารุ่นใหม่ได้จุ่มทวนของพวกเขาในเลือดหมูก่อนที่จะเข้าการสู้รบ ซึ่งเป็นการบอกว่าทวนไม่ได้เป็นทวนของนักล่าสัตว์แล้ว แต่เป็นทวนของนักรบ ในศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาล ยูริพิดีส ใช้คำว่า “บัพติไซ” ในการอธิบายถึงเรือที่กำลังจมน้ำ เป็นการแสดงแนวคิดว่าเรือกำลังเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับน้ำ

ทุกวันนี้ เมื่อมีผู้ใดก็ตามได้เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ เขาได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกลายเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ทั้งในการตายร่วมกันกับพระองค์ บนไม้กางเขน และในชีวิตนิรันดร์ของพระคริสต์ ผู้ทรงประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา³⁸

ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลาย ที่ได้รับบัพติศมา [เข้าส่วน] ในพระเยซูคริสต์ [คือ ผู้เชื่อทุกคน] ก็ได้รับบัพติศมา [เข้าส่วน] ในความตายของพระองค์ เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายโดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป (โรม 6:3-6)

ตอนเรายังเป็นผู้ที่ไม่เชื่อ เราเป็นทาสต่อธรรมชาติบาปซึ่งอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกายของเรา³⁹ เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว ตัวเก่าของเรา คือธรรมชาติบาปนั้น ถูก

38. ดู *The Divine Outline of History* โดย ศจ. R.B. Thieme Jr. หน้า 87-88; *The Integrity of God* (1998), หน้า 97, 99-100, 108-109

39. ยกเว้นแต่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ มนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติบาปอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกายซึ่งทำให้กบฏต่อพระเจ้า พระคัมภีร์ได้เรียกธรรมชาติบาปว่า *คนเก่า* (เอเฟซัส 4:22) *เนื้อหนังแห่งบาป* (โรม 8:3-4) อาจารย์เปาโลได้เขียนถึงหลักการของ “บาป” (โรม 7:8-20) และได้พูดถึงการรับธรรมชาติบาปและการตายฝ่ายวิญญาณที่มนุษย์ทุกคนต้องรับโดยอยู่ในอาดัม ธรรมชาติบาปเป็นแหล่งการล่อ และผลิตกิเลสตัณหา และความดิของมนุษย์ แต่เป็น

ตรึงไว้กับพระองค์ เป็นการที่เราได้เข้าร่วมในการตายของพระองค์บนไม้กางเขน ดังนั้นเราถูกถือว่า “ไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป” คืออำนาจแห่งธรรมชาติบาปซึ่งเคยควบคุมชีวิตของเราไม่มีอิทธิพลอีกต่อไป ซึ่งให้ผลลัพธ์ว่าเราอยู่ในตำแหน่งซึ่งให้เราสามารถดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณได้⁴⁰

ผู้เชื่อได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ ณ เวลารอด

เพราะว่าท่านทั้งหลาย [ผู้เชื่อทุกคน] เป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมา [ผู้เชื่อทุกคน] เข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ (กาลาเทีย 3:26-27)

เพราะว่าโดย [พระ] วิญญาณเดียว [εν πνευματι เอนี นูมาที] พวกเราทุกคนได้รับการบัพติศมาให้เข้าส่วนในกายเดียวกัน [พระวรกายของพระคริสต์ คือ คริสตจักร] ไม่ว่าจะเป็พวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้ตั้งจาก [พระ] วิญญาณเดียวกัน (1 โครินธ์ 12:13)

การเขียนคำกริยาว่า *รับบัพติศมา* ด้วยรูปแบบไวยากรณ์ constative aorist tense ในกาลาเทีย 3:27 และ 1 โครินธ์ 12:13 เป็นสิ่งแสดงว่าผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรทุกๆ คนได้รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์ ณ เวลาที่ได้บังเกิดใหม่ ในภาษากรีกนั้นเราสามารถเห็นคำว่า *บัพติไซ* เขียนด้วยกรรมวาจก (passive voice) เพื่อให้เข้าใจว่า ผู้เชื่อ นั้นเป็นผู้รับ

ความคิดเสรีในการตัดสินใจ (volition) ที่เป็นแหล่งแห่งบาปส่วนตัว ดู R. B. Thieme, Jr., *The Plan of God; ตั้งต้นใหม่ และก้าวต่อไป* (แปลและพิมพ์ปี 2002) หน้า 3-9; *The Integrity of God* หน้า 47-60

40. *The Integrity of God* โดย ศจ. R.B. Thieme Jr. หน้า 97-100

ประโยชน์จากการกระทำ และเข้ามีส่วนในพระคริสต์ด้วยการบัพติศมาที่เขาได้รับจาก พระวิญญาณบริสุทธิ์ เพียงครั้งเดียว (เอเฟซัส 4:5) ณ เวลารอด⁴¹

การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อาจารย์เปาโลได้อธิบายถึงใน 1 โครินธ์ 12:13 เป็นการบัพติศมาอันเดียวกันกับที่ทั้งยอห์น (ผู้ที่ให้บัพติศมาด้วยน้ำ) และพระเยซู คริสต์ได้ทำนายถึงแล้ว (มัทธิว 3:11; มาระโก 1:8; ลูกา 3:16; ยอห์น 1:26-33; กิจการ 1:5) ทุกข้อเหล่านี้ใช้วลีภาษากรีกอันเดียวกัน εν πνεύματι (เอ็น นูมาทิ ซึ่งแปลตรงตัวอักษรว่า ใน [พระ] วิญญาณ) เพื่อที่จะอธิบายพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการ ให้บัพติศมา ฉบับแปลภาษาอังกฤษ King James Version, New American Standard และ New International Version ไม่สอดคล้องกันในการแปลวลีนี้ เพราะได้แปลข้อจากพระ ธรรมแห่งพระกิตติคุณว่า “with the Spirit” (ด้วยพระวิญญาณ) แต่แปลข้อ 1 โครินธ์ว่า “by the Spirit” (โดยพระวิญญาณ) ซึ่งเป็นการแปลที่คงทำให้บางคนเข้าใจว่าพระคัมภีร์ได้ สอนถึงการบัพติศมาสองอย่าง คือการบัพติศมาตอนรอด และอีกครั้งหนึ่งหลังจากได้รอด แล้ว แต่เนื่องจากต้นฉบับภาษากรีกใช้คำเดียวกันในทุกข้อ เราจึงต้องเข้าใจว่าบัพติศมาที่ ยอห์นเผยถึงสำหรับยุคคริสตจักร และบัพติศมาที่อาจารย์เปาโลได้เขียนถึงในพระธรรม 1 โครินธ์นั้นเป็นบัพติศมาอันเดียวกัน เป็นสิ่งที่ผู้เชื่อได้รับมาในเวลาที่เขาได้เชื่อในพระเยซู คริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตาม พระราชบัญญัติ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ ท่านเขลาถึงเพียงนั้น ที่เดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้น [εν αρχομα εν-อาโคมัย] ด้วยพระวิญญาณ แล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ” (กาลาเทีย 3:2-3)

41. การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ประสบการณ์ที่ผู้เชื่อรู้สึกได้ และไม่ได้อาศัย การกระทำใดๆ จากผู้เชื่อ ไม่มีใครสามารถสัมผัสการรับบัพติศมาด้วยพระองค์ผ่านทาง ประสาทสัมผัสทั้งห้า หรือโดยญาณหรือการสังหรณ์ใดๆ ทั้งสิ้น

การใช้รูปแบบไวยากรณ์ aorist participle ของ *เอ็น-อาโคมัย* “ได้เริ่มต้น [ด้วยพระ วิญญาณ]” ให้เราเข้าใจว่าชีวิตคริสเตียนเริ่มต้นในเวลาที่คุณได้เชื่ออย่างเดียว ใน พระคริสต์เพียงผู้เดียว ซึ่ง ณ เวลานั้นผู้เชื่อได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เข้า ร่วมในพระคริสต์ และมีความสัมพันธ์นรันครกับพระเจ้า ไม่ว่าผู้ที่เชื่อเป็นยิว หรือคน ต่างชาติ เขาได้บังเกิดใหม่แล้ว (ยอห์น 3:7) และได้รับวิญญาณของมนุษย์⁴² ณ เวลานั้นผู้เชื่อ มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ (เอเฟซัส 2:1-6) เป็นบุตรของพระองค์ (ยอห์น 1:12) เป็นสมาชิกใน ราชวงศ์ของพระองค์ และเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นใหม่

เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นสิ่งที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆ ก็ ล่วงไป ดูเถิด กลายเป็นสิ่งใหม่แล้ว (2 โครินธ์ 5:17)

ในพระราชวงศ์ของพระเจ้า การแยกชนชาติ สังคม ฐานะ และเพศ ที่ปรากฏอยู่ใน บัญญัติของโมเสสได้ “ล่วงไป” แล้ว ไม่มีคนใดหรือกลุ่มใดที่สามารถอ้างว่าเขามีสิทธิ์ หรือโอกาสในชีวิตฝ่ายวิญญาณมากกว่าผู้อื่น ในยุคคริสตจักรคนต่างชาติได้รับชีวิตฝ่าย วิญญาณ และทรัพยากรฝ่ายวิญญาณ เท่าเทียมกับชาวยิว โดยอยู่ในพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคน มีสิทธิ์และโอกาสเท่ากันในการที่จะเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ ที่จะบากบั่นให้เติบโตถึง ความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ⁴³ และที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุดผ่านฤทธิ์เดช ที่มาจากองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 3:16-19)

จะไม่ใช่ยิวหรือกรีก จะไม่ใช่ทาสหรือไท จะไม่ใช่ชายหรือหญิง เพราะว่า ท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:28)

42. มีการอธิบายถึงวิญญาณของมนุษย์ในหน้า 000

43. *The Integrity of God* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr. หน้า 100

เมื่อมีชาวยิวได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ เขาได้บังเกิดใหม่ ซึ่งได้ลบล้างการแข่งสาปแห่งบาปและการตายฝ่ายวิญญาณ (โรม 5:12) และ โดยการเข้าร่วมอยู่ในพระคริสต์โดยพระวิญญาณ สัญชาติของเขาจึงไม่สำคัญ (1 โครินธ์ 12:13) หลักการสองข้อนี้เป็นจริงสำหรับคนต่างชาติที่ได้บังเกิดใหม่ ทั้งชาวยิวที่เชื่อ และคนต่างชาติที่เชื่อ “เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์” ดังนั้น ความเป็นหนึ่งและการมีสิทธิฝ่ายวิญญาณที่เทียบเท่ากันในพระคริสต์ เป็นสิ่งที่ถูกรับรองผ่านการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

วันนี้ การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เป็นสิ่งที่ผู้เชื่อจะรับหลังจากความรอด แต่ใครที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ได้รับพระวิญญาณ ณ เวลารอด มีแต่ในช่วงการเปลี่ยนประวัติศาสตร์ (transition period) จากยุคอิสราเอล ผ่านพันยุคแห่งพระเยซูคริสต์ ถึงช่วงเวลาต้นๆ ของยุคคริสตจักร ที่เราได้อ่านถึง 4 กลุ่มต่างๆ ที่รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากความรอด ได้แก่

1. พวกอัครสาวกและผู้เชื่ออื่นในเยรูซาเล็ม (กิจการ 2)
2. ผู้เชื่อที่สะมาเรียซึ่งได้รับพระวิญญาณเมื่ออัครสาวกเปโตรและยอห์นได้วางมือบนเขา (กิจการ 8:14-17)
3. โครเนลิอัส ซึ่งเป็นผู้เชื่อต่างชาติ และผู้ที่อยู่ด้วยกับเขาได้รับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณในเวลาที่เขาได้ประกาศพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์แก่เขา (กิจการ 10-11)⁴⁴
4. สาวกของยอห์น (ผู้ที่ให้บัพติศมาด้วยน้ำ) 3-4 คนที่เมืองเอเฟซัส เมื่ออาจารย์เปาโลได้วางมือบนเขา (กิจการ 19:2-8)

44. การทรงนำจากพระเจ้า (แปลและพิมพ์ 2003) หน้า 18-22

กลุ่มคนเหล่านี้ที่ได้รับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากความรอดเป็นตัวอย่างของผู้เชื่อ 4 ประเภทต่างๆ ในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงจากยุคสมัยอิสราเอลถึงยุคคริสตจักร

กลุ่มแรก (กิจการบทที่ 2) มีแต่ชาวยิว คืออัครสาวกและผู้เชื่อที่อยู่ใกล้ตัวเขา

กลุ่มที่ 2 คือชาวสะมาเรีย เป็นกลุ่มคนที่มีสายเลือดยิวผสมคนต่างชาติ เป็นกลุ่มคนที่ชาวยิวทั่วไปมักจะดูถูก อย่างไรก็ตาม ชาวสะมาเรียได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นเดียวกันกับคนที่อยู่ที่เยรูซาเล็มในวันเพ็นเทกอสต์ (กิจการบทที่ 8) ในกรณีนี้เขาไม่ได้พูดภาษาต่างๆ ซึ่งก็น่าสังเกตว่า ถึงแม้เขายังอยู่ในช่วงก่อนพระคัมภีร์ถูกบันทึกให้ครบเล่ม แต่การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่จำเป็นต้องคู่กับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ

กลุ่มที่ 3 เป็นตัวอย่างของคนต่างชาติ (กิจการ 10) เป็นการพิสูจน์อีกครั้งหนึ่งว่าคนที่ไม่มีเป็นชาวยิวได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อต่างชาติเหล่านี้ ซึ่งได้รับการทรงสถิตอยู่ด้วยพระวิญญาณและการประกอบด้วยพระวิญญาณในเวลาที่เขาองค์ทรงให้บัพติศมาแก่พวกเขา ก็ได้รับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ เพื่อเป็นสัญญาณเตือนแก่ชาวยิวที่ได้เห็นปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้น

กลุ่มที่ 4 คือ สาวกของยอห์นที่ให้บัพติศมาด้วยน้ำ เขาได้เป็นตัวอย่างของผู้เชื่อจากสมัยพระคัมภีร์เดิมที่อพยพไปจากยูดา (กิจการ 19:2-8) พวกเขาก็ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณผ่านอัครสาวกซึ่งได้รับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าในการวางมือ⁴⁵ ถึงแม้ว่าพวกเขาได้รับความรอดในฐานะที่ยังเป็นผู้เชื่อแห่งยุคอิสราเอล แต่เขาได้รับบัพติศมาด้วยพระ

45. พระเยซูคริสต์ทรงแต่งตั้งและทรงมอบหมายการเป็นอัครสาวกแก่สาวก 11 คน และอาจารย์เปาโล โดยพระองค์เอง ในกรณีดังกล่าว การถือสิทธิอำนาจในการเป็นอัครสาวกได้ประจักษ์ผ่านการวางมือที่ชาวสะมาเรีย (กิจการบทที่ 8) และที่สาวกของยอห์นที่เอเฟซัส (กิจการ 19) ซึ่งจากนั้นเขาได้รับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

วิญญาณบริสุทธิ์ และก็ได้พูดภาษาต่างๆ เพื่อเป็นหมายสำคัญแก่ชาวียิวที่อยู่รอบข้าง และเป็นการประกาศถึงการเริ่มต้นแห่งยุคคริสตจักร

ในทุกกรณีเหล่านี้ มีชาวียิวที่ยังไม่เชื่อที่ได้ฟังพระกิตติคุณ และเป็นพยานต่อ *กลอสโซเลีย* ซึ่งเป็นหมายสำคัญถึงการทรงพิพากษาที่กำลังจะตกอยู่กับอิสราเอล การเผยพระวจนะของอิสยาห์สำหรับอีกหลายร้อยปีในอนาคตได้กลายเป็นความจริงแล้ว เป็นคำเตือนว่าพระเจ้ากำลังจะทรงพิพากษาลงโทษผู้ที่ไม่ฟังพระองค์ และเป็นการประกาศถึงหนทางความรอดของพระองค์ด้วย

ปรากฏการณ์อันลึกลับไม่ลงในวันเพ็ญเทศกาลเป็นการบอกถึงการเริ่มต้นของยุคใหม่แห่งประวัติศาสตร์อย่างชัดเจน และเป็นการแนะนำช่วงเวลาการเตือนสำหรับประเทศแกนนำของพระเจ้า ช่วงเวลาเดือนนี้ได้ดำเนินการตลอด 40 ปี แรกแห่งยุคคริสตจักร เพื่อที่ชั่วอายุคนรุ่นหนึ่งจะได้ฟังพระกิตติคุณในภาษาของตนเอง แต่เขายังไม่ฟัง เพราะเขาได้ปฏิเสธพระกิตติคุณ เขาต้องรับการพิพากษาจากพระเจ้า เยรูซาเล็มถูกทำลายในปี 70 และอิสราเอลจะไม่มีบทบาทในแผนการของพระเจ้าอย่างชั่วคราว จนกระทั่งยุคสมัย 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา

ผู้อ่านจำเป็นจะต้องจำไว้ว่าพระธรรมกิจการได้บันทึกการเปลี่ยนแปลงในระหว่างการแนะนำยุคคริสตจักร กิจการ 1:1-8 ได้อธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนพระคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์ ก่อนที่ผู้เชื่อใดๆ เคยรับบัพติศมา รับการทรงสถิต และรับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในช่วงเวลานั้นยังไม่มีคริสตจักร ไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ ไม่มีคริสเตียน และยุคคริสตจักรยังเป็น “ข้อความอันลึกลับ”⁴⁶ เมื่อพระธรรมกิจการถูก

46. คำกรีกว่า *μυστηριον* (*มูสเทรีออน* ซึ่งกลายเป็นคำ *mystery* ที่ใช้อยู่ในภาษาอังกฤษปัจจุบัน) ถูกใช้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ในการอธิบายถึงหลักคำสอนเกี่ยวกับยุคคริสตจักรที่ไม่ได้รับการเปิดเผยในพระคัมภีร์เดิม หลักคำสอนที่เกี่ยวกับลักษณะอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ

บันทึกจบ เวลาได้ผ่านไป 35 ปีแล้ว พระคริสต์ได้ขึ้นสวรรค์และประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อทุกคน และได้ทรงสถิตอยู่ และทรงประกอบในผู้เชื่อทุกคนที่ดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ หากเปรียบกับเมื่อเริ่มต้นเขียนพระธรรมกิจการนั้น การอัศจรรย์มีน้อยมาก คริสเตียนนับหลายหมื่นคนอยู่ทั่วแผ่นดินโรม และประมาณครึ่งหนึ่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ได้ถูกบันทึกไว้แล้ว เนื่องจากกิจการของอัครสาวกใน 35 ปีนั้น ใครๆ ก็ทราบแล้วว่ายุคคริสตจักรได้เริ่มต้นแล้ว ในขณะที่กองทัพโรมันกำลังเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ก็ไม่จำเป็นที่จะมี *กลอสโซเลีย* ที่จะประกาศการทรงพิพากษาลงโทษถึงอิสราเอลแล้ว และในไม่ช้า ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ จะสิ้นสุดลง

ชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อในยุคคริสตจักรนั้นได้รับการอธิบายในจดหมายฝากของอาจารย์เปาโล (เช่น โรม 16:25; 1 โครินธ์ 2:7) ดู *The Divine Outline of History* โดย ศจ. R.B. Thieme Jr.

บทที่สาม

ปัญหาที่โครินธ์

การพูดภาษาต่างๆ ในบริบทและนอกบริบท

ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ซึ่งอิสยาห์ได้เผยถึง (อิสยาห์ 28:11) และได้กลายเป็นความจริงในวันฟื้นเทคอสต์ จะต้องถูกมองด้วยมุมมองของพระคัมภีร์เสมอ เมื่อมีคนมองเห็นของประทานในการพูดภาษาต่างๆ นอกเหนือจากหลักการพระคัมภีร์เมื่อไร ก็จะต้องมีคนเข้าใจผิดและมีการใช้ภาษาต่างๆ อย่างไม่ถูกต้องเมื่อนั้น นี่คือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่เมืองโครินธ์ เป็นสาเหตุใหญ่ที่ทำให้เกิดการแตกแยกและความวุ่นวายภายในคริสตจักร และเป็นเหตุทำให้อาจารย์เปาโลได้เขียนยาวถึงสามบท ในจดหมายฝากแรกถึงคริสตจักรโครินธ์ (1 โครินธ์ 12-14) เพื่อที่จะอธิบายจุดประสงค์ในการพูดภาษาต่างๆ

ถึงแม้ว่าการพูดภาษาต่างๆ เป็นของประทานฝ่ายวิญญาณที่ถูกต้องสมควรในช่วงเวลาที่คริสตจักรยังไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ แต่อาจารย์เปาโลต้องปรับความเข้าใจที่ผิด และได้วางมาตรฐานเพื่อจะหลีกเลี่ยงไม่ให้มีการพูดภาษาต่างๆ ในรูปแบบเท็จ หรือพูดภาษาแปลกๆ ปรหลาดๆ ซึ่งไม่มีใครเข้าใจได้ ชาวโครินธ์ที่ได้รับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ที่แท้จริง ได้เปล่งภาษาที่แท้จริง ซึ่งมีความหมายที่มีเหตุผลสำหรับผู้ฟังที่เข้าใจภาษานั้น

โครินธ์ เมืองแห่งการค้าและราคาตัณหา

ในโลกโบราณ เมืองโครินธ์เป็นใจกลางแห่งการตอบสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนังและความต้องการด้านศาสนาด้วย โครินธ์เป็นอาณานิคมของโรมที่ตั้งอยู่บนแหลมและอยู่ระหว่างอ่าวสองอ่าว เป็นเมืองสำคัญในการนำสินค้าเข้าออกระหว่างเอเชียและยุโรป เหตุฉะนั้นเมืองโครินธ์ได้ดึงดูดนักธุรกิจและพ่อค้าแม่ค้าจากทั่วจักรวรรดิโรม รวมถึงชุมชนชนวิพที่กำลังเจริญอยู่

นับเป็นหลายศตวรรษที่ผ่านมา ก่อนสมัยอาจารย์เปาโล ลูกเรือและทหารที่ปลดเกษียณแล้วได้นำความเชื่อในการนับถือเทพเจ้าต่างๆ และพิธีกรรมอันเสื่อมทรามในการนมัสการรูปองค์ชาติ มายังโครินธ์ เมื่อความสนใจในเทพเจ้าดั้งเดิมของวัฒนธรรมกรีกได้ลดน้อยลง ประชาชนได้หันไปนับถือลัทธิใหม่และลึกลับเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านอารมณ์และกามตัณหา ความเชื่อเช่นนี้ตรงข้ามจากศาสนาอันชอบธรรมของชาวยิวโดยสิ้นเชิง การประพฤติดของชาวโครินธ์ในสมัยนั้นทำให้คำว่า Corinthian มีความหมายในภาษาอังกฤษปัจจุบันว่า “โทรม”

อัครสาวกเปาโลได้มาถึงเมืองโครินธ์ในฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 49 เพื่อที่จะประกาศพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์ และสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่ผู้ที่เชื่อแล้ว นั้น ตอนแรกเขาได้ไปที่ธรรมศาลาของชาวยิว เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ หลังจากที่ผู้ที่นับถือศาสนายิวส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธข่าวประเสริฐและขับไล่อาจารย์เปาโลให้ไปจากธรรมศาลา ท่านจึงตัดสินใจประกาศแก่คนต่างชาติ “และชาวโครินธ์หลายคน” ได้เชื่อในพระคริสต์ (กิจการ 18:8) ดังนั้น ผู้เชื่อที่โครินธ์ส่วนใหญ่เป็นชาวกรีกที่มีเบื้องหลังที่เชื่อในปิศาจ ปราชญ์ และเรื่องกาม

ลัทธิอันลึกลับต่างๆ

หนึ่งในลัทธิปาเถียน (pagan religion) ซึ่งมีอิทธิพลต่อความเชื่อของผู้เชื่อใหม่ใน คริสตจักรโครีนธ์ คือการนมัสการเทพเจ้า เช่น อพอลโล (1 โครินธ์ 12:2) ในเมืองโครีนธ์ มีวิหารของอพอลโล 3-4 แห่ง และในเมืองเดลฟาย ซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของอ่าวโครีนธ์ไป ทางตะวันตกเฉียงเหนือจากเมืองโครีนธ์ มีศาลเจ้าแห่งใหญ่ที่มีชื่อเสียง ที่ศาลเจ้านั้นมีเจ้าแม่แห่งเดลฟาย (the oracle of Delphi) ที่เปล่งเสียงอย่างโกลาหลเมื่อถูกสิงด้วย πνευμα πνευματος (นума พูโธโนส) คือ วิญญาณแห่งการพยากรณ์ นума พูโธโนส มีลักษณะ ใกล้เคียงกับ εγγαστριμυθοος (เอ็น-กาส-ตรีมุโธส) ซึ่งเป็นปีศาจอีกประเภทหนึ่งที่สามารถควบคุมเส้นประสาทในลำคอ (ventriloquist demon)⁴⁸ คำว่า พูโธโนส มาจากรากศัพท์ว่า พูโธน (ภาษาอังกฤษ python คือ งูหลาม) เป็นภูแห่งเทพนิยายที่คอยเฝ้าเจ้าแม่แห่งเดลฟาย เมื่อเทพอพอลโลได้ฆ่างูหลามตัวนั้น วิหารที่เดลฟายกลายเป็นวิหารของอพอลโล แล้วเจ้าแม่ถูกเรียกว่า พูเธีย และเปล่งเสียงแปลกประหลาดเป็น “ภาษาลึกลับที่มาจากเทพเจ้า” ในเวลาที่เข้าสู่วังค์ แล้วหญิงผู้ช่วยจะแปลให้ผู้ฟังที่นั่นฟัง⁴⁹

ลัทธิ ดีโอน ก็เป็นหนึ่งในสามลัทธิที่มีการสอนและประกอบพิธีกรรมอันลึกลับ ซึ่งได้ดึงดูดความสนใจของชาวกรีกที่พยายามแสวงหาความรอดและประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณอย่างเป็นทางการส่วนตัว ลัทธิอันลึกลับเช่นนี้จะเสนอพิธีกรรมซึ่งจะนำจิตใจของผู้ทำมาถึงความรอดหลังจากความตาย นักปราชญ์ อริสโตเติลได้เขียนถึงลัทธิเหล่านี้ว่า “ผู้ที่เข้าร่วมพิธีไม่ได้รับรู้อะไร แต่ว่าได้มีประสบการณ์ทางด้านอารมณ์ และถูกกระทบที่จิตใจ

48. Bauer, *A Greek-English Lexicon of the New Testament*, 728. ปีศาจ ประเภทนี้มักจะเข้ามาทรง แล้วจะเลียนแบบคนที่เสียชีวิตไป ดู *Satan and Demonism* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr. หน้า 29-30, 60-61

49. W. K. C. Guthrie, *The Greeks and Their Gods* (Boston: Beacon Press, 1969), หน้า 198-202

อย่างแรง”⁵⁰ ผู้นำของพิธีจะจัดให้มีแสงไฟสลัวๆ การตีกลองอย่างเร้าใจ การเต้นรำที่กระตุ้นอารมณ์ระคะ และการดื่มไวน์อย่างเมามาย เมื่อผู้เข้าร่วมพิธีได้ตื่นตื่นสุดขีด จะเข้าสู่ส่วนกับเทพเจ้า ซึ่งจะพบกับคนนั้นด้วยภาษาอันลึกลับ ลัทธิดีโอนเป็นหนึ่งในลัทธิที่สุรุ่ยสุร่ายที่สุด และสามารถดึงดูดคนได้เพราะการเปล่งเสียงแปลกประหลาด การดื่มเหล้า การรับการรักษาด้วยปีศาจ และการอัศจรรย์อื่นๆ ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นผลจากการทำกิจกรรมและการนมัสการปีศาจ

อีกลัทธิหนึ่งซึ่งคนชอบนับถือคือ ไชเบิล-แอททิส (Cybele-Attis) ซึ่งเป็นลัทธิที่มีรากฐานมาจากลัทธิดีโอนตั้งแต่หลายร้อยปีก่อนพระคริสต์เสด็จมา⁵¹ ในลัทธินี้ผู้นำพิธีกรรมจะกระตุ้นอารมณ์ของผู้เข้าร่วมด้วยการตีกลอง และฆ้อง (ดู 1 โครินธ์ 13:1) จนกระทั่งผู้นมัสการจะล้มลงในสภาพเคลิบเคลิ้มและไร้ความคิดและทำเสียงพิมพ์ังม้งอย่างไม่เป็นภาษา

“ในศาสนาต่างๆ ของกรีก มีหลายสิ่งๆ ที่เหมือนกันในแต่ละศาสนานั้น ไม่ว่าจะพูดถึงลัทธิดีโอนแห่งแธรเซีย เป็นลัทธิกระตือรือร้นและมี γλωττηος βακχεα [กลอเทีส บาเคีย] ซึ่งนักปราชญ์ อริสโตเฟนิส ให้การอธิบายความหมายของคำศัพท์นี้ว่าเป็น ‘ภาษาที่คนพูดไปเพราะมาจากกรณมนัสการเทพเจ้าแบคัส’ คือเทพเจ้าแห่งไวน์และการสนุกสนาน (Aristoph. Ra. ,357)]; ลัทธิเดลฟายแห่งฟรีเจีย ลัทธิแบคัส ลัทธิไชเบิล ฯลฯ ก็ยุ่งเกี่ยวกับไสยศาสตร์เช่นเดียวกัน เป็นการเรียกเทพเจ้าและปีศาจต่างๆ รายชื่อคำเวทมนตร์ที่เขียนในคัมภีร์ของแต่ละลัทธิ (ภาษาลาดินเรียกว่า *voces mysticae*) ซึ่งพระประจำวิหารได้ใช้

50. *Evangelical Dictionary of Theology*, 1988, ดูหัวข้อ “Mystery Religions” โดย R.C. Kroeger and C.C.Kroeger

51. Guthrie, *The Greeks and Their Gods*, 154-56

เพื่อเรียกและขอร้องต่อเทพเจ้าและวิญญาณต่างๆ อาจเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์ด้วยการพูดภาษามั่ว...”⁵²

ถึงแม้ว่าบางครั้งการพูดภาษาต่างๆ ในลัทธิลึกลับนั้นได้มาจากปีศาจที่บังคับโดยประสาทในล้าคอ แต่นอกจากนั้นเป็นเพียงแต่การอ่อนไหวของอารมณ์ซึ่งทำให้ผู้เข้าร่วมพิธีได้ออกเสียงอย่างไม่เป็นคำ พวกเขาเชื่อว่าการพูดอย่างไม่เป็นคำนั้นเป็นการพิสูจน์ถึงความสัมพันธ์สนิทระหว่างผู้มนต์และการและเทพเจ้า⁵³ เพราะผู้อื่นไม่สามารถเข้าใจ “ภาษาลึกลับซึ่งไม่มีความหมาย” เขาก็เชื่อกันว่าการเปล่งเสียงทำให้เขาสามารถสื่อสารกับเทพเจ้า เป็นประสบการณ์ที่ทำให้หลายคนหลงคิดว่าเขามีชีวิตฝ่ายวิญญาณ แต่แท้ที่จริงแล้วประสบการณ์ของเขาถูกนำไปด้วยอารมณ์ของตัวเองเพียงเท่านั้น

กิจกรรม และปรากฏการณ์ต่างๆ ของศาสนาอันลึกลับเหล่านี้เป็นการที่ชาตาดนเลียนแบบการอัศจรรย์ของคริสตจักรที่กำลังเริ่มต้นเพราะเหตุนี้ คริสเตียนใหม่ซึ่งเคยนับถือศาสนาและลัทธิเช่นนี้ มักจะนำความเชื่อและความคิดเดิมมาสู่ชีวิตคริสเตียนของเขา และยังเชื่ออยู่ว่าอารมณ์และการอัศจรรย์มีส่วนในชีวิตฝ่ายวิญญาณของคริสเตียน มันคง

52. Johannes Behm, Γλωσσα ใน *Theological Dictionary of the New Testament*, เรียบเรียงโดย Gerhard Kittel; แปลและเรียบเรียงโดย Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids: Eerdmans, 1976) 1:722-23

53. ในพิธีของลัทธิที่นับถือเทพเจ้า ผู้มนต์จะทำพิธีลึกลับซึ่งจะเข้ามีส่วนในเคราะห์กรรมของเทพเจ้านั้น ดู หัวข้อ *μυστηριον* โดย Gunther Bornkamm ใน *Theological Dictionary of the New Testament*, 4:803-08

ง่ายที่จะเข้าใจว่าเบื้องหลังอย่างนี้มีผลกระทบ และสร้างความวุ่นวายมากทีเดียวในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์⁵⁵

ความวุ่นวายและความลับสนภายในคริสตจักร

การที่ชาวโครินธ์ได้รับความรอดแล้วไม่ได้หมายความว่าพวกเขากำลังเติบโตฝ่ายวิญญาณ เมื่ออาจารย์เปาโลได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ คริสตจักรที่โครินธ์ประกอบด้วยสมาชิกที่ลับสนและเสื่อมทรามที่สุดของช่วงเวลาแรกแห่งยุคคริสตจักร เป็นผู้เชื่อที่ปฏิบัติตามอารมณ์และความคิดอันเห็นแก่ตัวของมนุษย์ แทนที่จะปฏิบัติด้วยมุมมองของพระเจ้า ซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระคำของพระเจ้า (1 โครินธ์ 3:1-3) หากพูดถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณของแต่ละคนนั้น ก็อาจไม่มีอะไรน่าขบขันเลย รายชื่อบาปของเขาและน่าอายมาก เช่น จงหอง ริษยา อิจฉา การบน ขมขื่น นินทา พูดใส่ร้าย การล่วงประเวณี การมีเพศสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัว และการเมาเหล้า ดังนั้น คริสตจักรได้แตกแยกเพราะบาปส่วนตัวต่างๆ ของแต่ละคน⁵⁶ ผู้เชื่อคนไหนที่ถือว่าตนเองชอบธรรมเพราะเคร่งศาสนาและพิธีกรรมมักจะดูถูกผู้เชื่ออื่นที่ไม่ได้รักษาบัญญัติที่เกี่ยวกับชีวิตสมรส การหย่าร้างกัน และเพศสัมพันธ์ เป็นเหตุให้อาจารย์เปาโลเขียนอธิบายถึงบาปเหล่านี้ (1 โครินธ์ 7) ผู้เชื่อจำพวกนี้ก็สร้างความแตกแยกด้วยเรื่องการกินเนื้อที่ถูกนำมาถวายแก่รูปเคารพ (1 โครินธ์ 8:1-13) และได้กล่าวโทษอาจารย์เปาโลเพราะท่านได้รับเงินสนับสนุน (1 โครินธ์ 9:3-12) ผู้เชื่อที่มีแนวโน้มกระทำบาปที่ชัดเจนบางคนได้กลับไปหมกมุ่นกับบาปเดิมและรูปแบบ

55. การดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง (carnality) เป็นสถานะฝ่ายวิญญาณซึ่งจิตใจของผู้เชื่ออยู่ภายใต้การควบคุมโดยธรรมชาติบาป เป็นการที่ผู้เชื่ออยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเนื่องจากการมีบาปในชีวิตที่ยังไม่ได้สารภาพต่อพระบิดา (1 โครินธ์ 3:1-3)

56. ดู *Reversionism* โดย ศจ. R.B. Thieme Jr.

ความเชื่อเดิมๆ⁵⁷ พวกนี้มีเพศสัมพันธ์ภายในครอบครัว (1 โครินธ์ 5:1) เพศสัมพันธ์นอกสมรส (1 โครินธ์ 6:13-18) และใช้บริการหญิงแพศยา (1 โครินธ์ 6:15) และยิ่งมากกว่านั้น เขาได้ใช้พิธีมหาสนิทเป็นโอกาสที่จะกินอิมและเมาเหล้า (1 โครินธ์ 11:20-21)

อาจารย์เปาโลได้ตำหนิชาวโครินธ์เพราะการแข่งขันเรื่องบัพติศมาด้วยน้ำ (1 โครินธ์ 1:11-17) เพราะการที่สมาชิกได้ปฏิเสธทั้งหลักคำสอนพระคัมภีร์และผู้สอน (1 โครินธ์ 3:18-22) และความเย่อหยิ่งอีกหลายด้าน (1 โครินธ์ 4:6, 18-19; 5:2; 8:1) ซึ่งรวมถึงการฟ้องผู้เชื่อผู้อื่นต่อหน้าผู้ที่ไม่เชื่อ (1 โครินธ์ 1:1-8) และเพราะการไม่เคารพผู้ที่ถือสิทธิอำนาจ (1 โครินธ์ 11:2-16) ผู้เชื่อที่โครินธ์เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นใหม่โดยตำแหน่งที่เรามีในพระคริสต์และในสายพระเนตรของพระเจ้า (2 โครินธ์ 5:17) แต่ในประสบการณ์และการกระทำของเขา เขายังเป็นคนบาปเหมือนเดิมที่ติดอยู่กับวิถีของลัทธิลึกลับ และยังปฏิเสธที่จะสารภาพบาปและรับการประกอบด้วยพระวิญญาณอย่างที่เราผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาไว้ トラบโดที่เขายังไม่ตั้งต้นใหม่และรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ภายในจิตใจด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ (โรม 12:2) เขาก็จะดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังอยู่ และสับสนต่อไป

อาจารย์เปาโล ได้ปรับความเข้าใจเกี่ยวกับการมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงใน 1 โครินธ์ บทที่ 13 โดยท่านได้อธิบายว่า การมีชีวิตฝ่ายวิญญาณคือการที่จิตใจของผู้เชื่อได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 5:18) หากผู้เชื่อได้กระทำบาป เขาได้กระทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียพระทัย หรือ ดับพระวิญญาณ (เอเฟซัส 4:30) และ

57. การกระทำบาปที่ชัดเจน Antinomianism ซึ่งมาจากคำกรีกว่า $\alpha\nu\tau\iota$ (anti แปลว่า ต่อต้าน) และ $\nu\omicron\mu\omicron\varsigma$ (โนโมส แปลว่า กฎ) เป็นแนวโน้มนที่ธรรมชาติบาปมีต่อการกบฏต่อกฎอย่างจริงจัง ไม่อยู่ (มาระโก 7:21-23) และเป็นแนวโน้มนที่ตรงข้ามจากการถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำของตน (legalism) ความต้องการที่จะตอบสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนังได้ครอบงำความคิด ทำให้ผู้นั้นกบฏต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจ ได้ปฏิเสธศีลธรรมและความจริงจากพระคัมภีร์ ทำให้ผู้เชื่อทำความเข้าใจของพระคุณของพระเจ้าให้เพี้ยนไปเพราะการคิดว่าจะกระทำบาปต่อเนื่องได้ กระทำให้ผู้เชื่อต้องแสวงหาความสุขอย่างไร้สติ (frantic search for happiness)

สูญเสียการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างชั่วคราว หากเขาได้กล่าวถึงความบาปของตนต่อพระบิดาเขาได้รับการทรงชำระจากการกระทำบาปและการอธรรมทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:9) แล้วได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งหมายความว่าเขามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าและสามารถดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาต่อไป⁵⁸ ชาวโครินธ์ได้พลาดที่จะประยุกต์วิธีการตั้งต้นใหม่มาใช้ อาจารย์เปาโลจึงเรียกเขาว่าเป็น “คนฝ่ายเนื้อหนัง” และ “ทารกในพระคริสต์” คือผู้เชื่อที่ไม่ยอมเติบโตฝ่ายวิญญาณ (1 โครินธ์ 3:1)

อย่างไรก็ตาม เพราะพระคุณของพระเจ้าคริสตจักรโครินธ์มีผู้เชื่อที่ได้รับของประทานจากพระองค์อย่างมากมาย (1 โครินธ์ 1:7) แต่การใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณอย่างไม่ถูกต้องกลายเป็นการแข่งขันแทนที่จะเป็นพระพร ผู้เชื่อที่ไม่เติบโตขึ้นและยังตอบสนองต่อความต้องการฝ่ายเนื้อหนังได้ให้ความสำคัญมากเกินไปเกินควรแก่ของประทานที่อัศจรรย์และโดดเด่น และไม่สนใจกับของประทานอื่น เขาใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณเพื่อตอบสนองต่อความเย่อหยิ่งของตัวเอง เช่น เพื่อแย่งชิงอำนาจในคริสตจักร เขาได้เน้นการใช้ *กลอสโซเลีย* มากกว่าการสอนที่ผลักดันการเติบโตฝ่ายวิญญาณของสมาชิก ด้วยความเย่อหยิ่งเขายกย่องการใช้ *กลอสโซเลีย* ว่าเป็นเครื่องบ่งบอกถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ดีกว่า ดังนั้น การประชุมนมัสการเป็นเพียงความสับสนอลหม่าน ทศนคติและการประพฤติกว้างเขาคูเหมือนกับลัทธิลึกลับของซาตาน ไม่ใช่หลักการอันลึกลับของคริสตจักรของพระเยซูคริสต์

ของประทานฝ่ายวิญญาณ

เราคงเห็นชัดเจนแล้วว่า ถึงแม้ว่าผู้เชื่อฝ่ายเนื้อหนังมีของประทานในการใช้ *กลอสโซเลีย* แต่นั่นไม่ได้ทำให้เขามีความรักภักดีต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ของประทานในการ

58. *ตั้งต้นใหม่แล้วก้าวต่อไป* (แปลและพิมพ์ 2002) โดย ศจ.R.B. Thieme Jr.

เผยพระวจนะ (the gift of prophecy) คือการทรงประกาศถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าและการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ ก่อนที่พระคัมภีร์ถูกบันทึกไว้ให้ครบทุกเล่ม เป็นของประทานที่สำคัญมากในการสร้างหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของผู้เชื่อ (1 โครินธ์ 14:4,12) อาจารย์เปาโลได้ปรับความเข้าใจในการใช้ภาษาต่างๆ โดยอธิบายว่าของประทานทุกประเภทมีไว้เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ของผู้เดียว หรือเพื่อที่จะยกย่องตนเอง

การสำแดง [ของประทานฝ่ายวิญญาณ] ของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน (1 โครินธ์ 12:7)

คำกรีกว่า χαρισμα [คาริสมะ] ซึ่งหมายถึง ของประทานฝ่ายวิญญาณ มาจากรากศัพท์คำว่า χαρις [คาริส] ซึ่งพระคัมภีร์ไทยมักจะแปลว่า พระคุณ ของประทานทุกประเภทเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงโปรดประทานด้วยพระคุณ เป็นความสามารถพิเศษที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคนในยุคคริสตจักร โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ เวลารอดเพื่อจะให้ผู้เชื่อทุกคนสามารถรับใช้พระเจ้าในด้านใดด้านหนึ่ง (1 โครินธ์ 12; ฮีบรู 2:4) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อจะไม่มีความสามารถหรือประสิทธิภาพในการใช้ของประทานของเขา จนกว่าเขาได้เติบโตฝ่ายวิญญาณก่อน ซึ่งมาจากการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์โดยอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสม่ำเสมอ ของประทานฝ่ายวิญญาณไม่ได้ทำให้ผู้เชื่อเติบโตขึ้น แต่เป็นผลภายหลังจากการเติบโตฝ่ายวิญญาณต่างหาก ของประทานฝ่ายวิญญาณจะเกิดผลมากที่สุดเมื่อผู้เชื่อได้เติบโตอย่างสมบูรณ์แบบในพระคริสต์ นอกจากนั้นแล้ว ของประทานทุกประเภทได้รับรองว่าผู้เชื่อทุกคนสามารถมีส่วนร่วมในการรับใช้พระเจ้า

สิ่งสารพัดเหล่านี้ [ของประทานฝ่ายวิญญาณ] พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคน [ผู้เชื่อ] ตามชอบพระทัย [βουλομαι (บูโลมาย)] พระองค์ (1 โครินธ์ 12:11)

การที่พระเจ้าทรงเลือกใช้คำว่า บูโลมาย ‘ตามชอบพระทัย’ ได้เน้นหลักการว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทราบดีว่าใครควรจะได้รับของประทานอะไรบ้าง พระองค์ทรงมอบทุกๆ ของประทานเพื่อเป็นประโยชน์มากที่สุดแก่พระกายของพระคริสต์ และทุกๆ ของประทานนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อคริสตจักรจะได้กระทำหน้าที่ในการรับใช้พระเจ้า ซึ่งมีการเปรียบเทียบที่เหมาะสมมากกับอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย

ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆ ของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด [พระกายของ] พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น (1 โครินธ์ 12:12)

มีแต่พระเจ้าเพียงผู้เดียวซึ่งมีสิทธิ์ตัดสินใจว่าจะทรงใช้ผู้เชื่อแต่ละคนอย่างไรและที่ไหน เพราะฉะนั้น การรับของประทานฝ่ายวิญญาณที่ต่างกันไม่ได้เป็นเครื่องวัดถึงการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ แต่คริสตจักร โครินธ์ก็ทำอย่างนั้น !

ความเด่นและความด้อยฝ่ายวิญญาณ

อาจารย์เปาโลได้ตำหนิและอบรมชาวโครินธ์เนื่องจากเขาได้ให้ความสำคัญแก่ของประทานบางอย่างมากกว่าอย่างอื่น อาจารย์เปาโลให้พวกเขาเห็นความเหลวไหลในการเน้น กลอส โสเลีย โดยท่านใช้การเปรียบเทียบคริสตจักรกับร่างกายในข้อต่อๆ ไป

ถ้าเท้าจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ และถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ” (1 โครินธ์ 12:15-16)

เท้าได้เล็งถึงผู้เชื่อที่รู้สึกคือยกว่า เพราะเขาไม่ได้รับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ เหมือนที่มีมือได้รับ หูก็รู้สึกคือยกว่าตาที่ได้รับของประทานในการทำการอัศจรรย์ ส่วนหูและเท้า นั้น เขาได้รับของประทานที่ไม่โดดเด่นมากนัก เช่น อาจเป็นของประทานในการช่วยคนยากไร้หรือในด้านบริหาร มือและตาก็เกิดความเย่อหยิ่งเพราะของประทานอันน่าประหลาดใจที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เขา จึงได้พบกับเท้าและหูเพื่อบอกอย่างภูมิใจกับตัวเองว่า “หากพวกเธอพูดภาษาต่างๆ หรือทำการอัศจรรย์ไม่ได้ นั่นหมายความว่าพวกเธอไม่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณเหมือนเรา พวกเธอเป็นคริสเตียนจืดๆ!” เพราะทุกคนเชื่อว่าการอัศจรรย์เป็นเครื่องวัดการเติบโตฝ่ายวิญญาณจริง เท้าและหูจึงรู้สึกไม่มีคุณค่า และหูและตาก็หลงคิดว่าเขามีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ดี แต่ทุกคนคิดผิด!

เท้าและมือ หูและตา ต่างก็มีข้อบกพร่องอันเดียวกัน ทุกคนหมกมุ่นกับตัวเองและโง่เขลาต่อพระคำของพระเจ้า มือและตาไม่ได้เก่งกว่าเพื่อนเพราะคิดว่าตัวเองเก่ง เขาคิดว่าของประทานฝ่ายวิญญาณของตนสำคัญกว่าเพื่อนเพราะไม่รู้จักพระคำของพระเจ้า มีแต่ความรู้ในหลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งจะทำให้เขาสามารถแก้ปัญหาคำเข้าใจผิดนั้นได้ การมีของประทานฝ่ายวิญญาณประเภทใดประเภทหนึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเติบโตของผู้เชื่อ และก็ไม่ได้ทำให้เขาดีกว่าผู้อื่น

ถึงแม้ว่าเท้าอาจพยายามที่จะเป็นมือ หรือหูก็พยายามทำตัวเป็นตาด้วยการเลียนแบบของประทานที่โดดเด่น เท้าก็ยังเป็นเท้า หูก็เป็นหูต่อไป ทำไมเป็นเช่นนั้น? เพราะว่าผู้เชื่อได้รับของประทานตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมอบให้ และของประทานนั้นอยู่กับผู้เชื่อตลอดทั้งชีวิตของเขาในเวลาที่เขายังอยู่บนโลก ความพยายามของมนุษย์ไม่สามารถ

เปลี่ยนของประทานให้เป็นอย่างอื่นได้ และพระเจ้าเองก็จะไม่ทรงเปลี่ยนของประทานเป็นอย่างอื่นเช่นกัน (โรม 11:29)

เพื่อให้ชาวโครินธ์สำนึกถึงความผิดพลาดและการใจแข็งกระด้างของตน อาจารย์เปาโลก็ใช้การเปรียบเทียบเรื่องร่างกายจากอิกแกมมูมหนึ่ง

ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน (1 โครินธ์ 12:17)

ถึงแม้ว่าตาเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกาย แต่มันก็ยังเป็นเพียงส่วนหนึ่งของทั้งตัว การเปรียบเทียบนี้ได้สอนอย่างชัดเจน ภาษาต่างๆ เป็นของประทานที่มีคุณค่ามากในคริสตจักรในช่วงก่อนที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ถูกบันทึกให้ครบเล่ม แต่พระกายของพระคริสต์จะไม่รอดหากมีเพียงของประทานประเภทเดียวเท่านั้น ผู้เชื่อทุกคน และของประทานฝ่ายวิญญาณของแต่ละคนในคริสตจักร มีส่วนในทีมงานที่แทนพระคริสต์บนโลก (1 โครินธ์ 12:25-27) ทีมทุกทีมจำเป็นต้องมีผู้ที่มีสิทธิอำนาจ และมีการเรียงลำดับความสำคัญในการปฏิบัติงาน โดยใช้การเปรียบเทียบคริสตจักรกับร่างกายอีกครั้ง สมองเป็นสิ่งที่จำเป็นกว่ามือ แต่ทั้งสองสิ่งต่างก็มีความสำคัญเพื่อร่างกายจึงจะทำงานได้อย่างเกิดผล ของประทานที่เด่นที่สุดไม่จำเป็นที่จะเป็นของประทานที่สำคัญที่สุด ความจริงแล้วเมื่ออาจารย์เปาโลได้เรียงความสำคัญของประทานฝ่ายวิญญาณที่มีในคริสตจักรในช่วงเริ่มต้นยุคคริสตจักร ท่านได้บันทึกภาษาต่างๆ เป็นลำดับสุดท้าย

และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร อันดับแรกคืออัครสาวก อันดับสองผู้พยากรณ์ อันดับสามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัศจรรย์ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ (1 โครินธ์ 12:28)

ของประทานที่สำคัญที่สุดในคริสตจักรในช่วงเวลาก่อนที่จะมีพระคัมภีร์ใหม่ คือของประทานฝ่ายวิญญาณในการเป็นอัครสาวก คำว่า ἀποστολος (อะ-พอส-โท-ลอส) อธิบายถึงผู้ที่รับภารกิจพิเศษ พร้อมด้วยการมอบหมายสิทธิอำนาจอย่างไม่จำกัด เพื่อเขาจะสามารถทำหน้าที่ของเขาให้สำเร็จ

พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ได้เผยถึงอัครสาวกสองแบบ ความหมายแรกของ อะ-พอส-โท-ลอส คือของประทานแห่งการเป็นอัครสาวก ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมอบหมายแก่สาวก 11 คน อาจารย์เปาโล (ซึ่งรับตำแหน่งนี้แทนยูดาส อิสคาริโอท) และยากอบ (ผู้ที่เป็นน้องของพระเยซูทางมารี) การเป็นอัครสาวกเป็นของประทานชั่วคราว ซึ่งมีเฉพาะช่วงเวลาเริ่มแรกของยุคคริสตจักร และผู้ที่เป็นอัครสาวกได้รับสิทธิอำนาจที่สูงที่สุดในคริสตจักร อัครสาวก 13 คนเหล่านี้เป็นผู้นำของคริสตจักรโดยประกาศน้ำพระทัย และพระประสงค์ของพระเจ้าผ่านการสื่อสารหลักคำสอนอันลึกซึ้งของยุคคริสตจักร ได้รับการคล้อยจากพระเจ้าให้เขียนพระคัมภีร์ขึ้นมา ประกาศพระกิตติคุณ และได้ตั้งคริสตจักรท้องถิ่นและนโยบายที่ต้องใช้ในการดำเนินพันธกิจของคริสตจักร และรับหน้าที่ฝึกอบรมศิษยาภิบาล-ผู้สอน

การเป็นอัครสาวกรับการรับรองด้วยของประทานฝ่ายวิญญาณอันโดดเด่น รวมถึงการพูดภาษาต่างๆ การทำภารกิจอัครราชทูต และการรักษาโรค ของประทานเหล่านี้ได้รับรองว่าเขาได้รับตำแหน่งในการเป็นอัครสาวกจากพระเจ้า และเป็นสิ่งจำเป็นในการดึงดูดคนมาเพื่อฟังการประกาศพระกิตติคุณและการสอนพระคำจากเขา (กิจการ 2:43; 4:33; 5:12; เปรียบกับ 2 โครินธ์ 12:12) ผู้ที่ได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณในการเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ได้ถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งโดยตรงจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้า และเป็นผู้ที่ได้เห็นพระคริสต์ด้วยตาตนเอง หลังจากพระองค์เป็นขึ้นจากความตาย (ยอห์น 15:27; กิจการ 1:8, 22; 10:41) เจื่อนไข่นี้หมายความว่าของประทานในการเป็นอัครสาวกมิใช่เฉพาะช่วงเริ่มต้นของยุคคริสตจักรเท่านั้น

นอกจากของประทานและตำแหน่งในการเป็นอัครสาวกซึ่งมีมาโดยตรงจากพระคริสต์ ยังมีการใช้คำว่า อะ-พอส-โท-ลอส สำหรับคนที่อัครสาวกพวกแรกหรือคริสตจักรได้เลือก เพื่อออกไปแต่งตั้งคริสตจักรท้องถิ่น บารนาบัส (กิจการ 14:14) อันโดรนิคัสกับยูนิอัส (โรม 16:7) และติตัส (2 โครินธ์ 8:23) เป็นตัวอย่างในการเป็นอัครสาวกประเภทนี้ เพราะถูกส่งออกไปจากคริสตจักรท้องถิ่นเพื่อเป็นมิชชันนารีรุ่นบุกเบิก ชายเหล่านี้ไม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ และไม่ได้มีสิทธิอำนาจเท่าผู้ที่มิชชันนารีของประทานในการเป็นอัครสาวก

ของประทานฝ่ายวิญญาณอันดับรองลงมาจากอัครสาวกคือของประทานในการเผยพระวจนะ ซึ่งก็เป็นของประทานชั่วคราวเฉพาะสมัยเริ่มต้นของคริสตจักร ผู้เผยพระวจนะแห่งสมัยพระคัมภีร์ใหม่ไม่เหมือนผู้เผยพระวจนะจากสมัยพระคัมภีร์เดิมเพราะเขาไม่ได้รับหน้าที่ในการเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณระดับชาติ แต่ได้รับหน้าที่ในการสื่อสารโดยตรงจากพระเจ้า รวมถึงหลักคำสอนที่ลึกซึ้ง (เอเฟซัส 5:5), การทรงนำเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน การเตือนถึงการทรงพิพากษาลงโทษ และการทำนายถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต อันใกล้ (กิจการ 11:27-28; 13:32; 21:10-11) ในกิจการบทที่ 11 ผู้เผยพระวจนะอาคาบัสได้ทำนายถึงการกัณดารอาหาร และสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำที่กำลังจะมาถึง และในกิจการ 21:10-11 เขาได้เตือนอาจารย์เปาโลไม่ให้กลับไปที่ยูซาเล็ม

ผู้เผยพระวจนะได้รับข้อความโดยตรงจากพระเจ้า จากนั้นก็จะประกาศความจริงของพระเจ้านั้นด้วยถ้อยคำ หรือจะบันทึกนั้นไว้เป็นตัวอักษร อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกข้อความที่มาถึงผู้เผยพระวจนะนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ ผู้เผยพระวจนะอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของอัครสาวก (1 โครินธ์ 14:37) และเขามีหน้าที่ที่จำกัด โดยรับหน้าที่ในการเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ไม่ใช่หน้าที่ในการเป็นผู้นำ

ด้วยว่าผู้เผยพระวจนะได้รับของประทานในการสื่อสารพระคำ ทั้งอัครสาวกและผู้เผยพระวจนะเป็นรากฐานหลักของคริสตจักร

ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครสาวกและพวกผู้เผยพระวจนะ
พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมอก (เอเฟซัส 2:20)

ในการเปรียบเทียบนี้ พระราชวงศ์ของพระเจ้า คือคริสตจักร ได้เปรียบกับตึก ศิลามุมอกคือพระเยซูคริสต์ รากฐานถูกสร้างขึ้นมาจากของประทานฝ่ายวิญญาณของการเป็นอัครสาวกและผู้เผยพระวจนะ (ดู เอเฟซัส 3:5-10)⁵⁹ และส่วนบนของตึกคือผู้เชื่อของยุคคริสตจักรทุกคน การวางศิลามุมอก หมายถึงพระราชกิจความรอดของพระคริสต์บนไม้กางเขน เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งเดียวและไม่เกิดซ้ำในประวัติศาสตร์ (โรม 6:10; ฮีบรู 7:27; 1 เปโตร 3:18) ในทำนองเดียวกัน การวางรากฐานของคริสตจักรเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งเดียวและไม่เกิดซ้ำ เมื่อยุคคริสตจักรได้เริ่มต้น ยังไม่มีการเผยพระวจนะที่ถูกบันทึกไว้เป็นตัวหนังสือ พระเจ้าจึงใช้อัครสาวกและผู้เผยพระวจนะเพื่อที่จะเผยหลักคำสอนพระคัมภีร์อันลึกลับเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักร ด้วยการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ความจริงทั้งหมดที่จำเป็นในการเข้าใจชีวิตฝ่ายวิญญาณแห่งยุคคริสตจักรก็ถูกบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ซึ่งจะอยู่กับเราตลอดไปเป็นนิรันดร์⁶⁰

59. คำว่า อัครสาวก ในเอเฟซัส 2:20 หมายถึงผู้ที่ได้รับเลือกโดยตรงจากพระคริสต์ 000 ความสัมพันธ์โดยตรงระหว่าง เอเฟซัส 2:20 นี้และ เอเฟซัส 3:5-10 ได้รับรองว่าอัครสาวกที่อาจารย์เปาโลพูดถึงในเอเฟซัส 2:20 นั้นเป็นพวกเดียวที่ได้รับการเปิดเผยถึงหลักคำสอนอันลึกลับแห่งยุคคริสตจักร (กิจการ 10; 2 โครินธ์ 12:1; กาลาเทีย 1:11-12) และเป็นผู้ที่สำคัญมากในการแพร่พระกิตติคุณในศตวรรษแรก

60. การรับการคลาดใจ (Inspiration) เป็นคำที่ฉบับแปลมักใช้จากการแปลคำว่า θεοπνευστος (เทโอ-นุส-ทอส) ซึ่งมีความหมายตรงตัวอักษรว่า “ด้วยการหายใจของพระเจ้า” (God-breathed) (2 ทิโมธี 3:16) พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงนำมนุษย์ที่ได้บันทึกพระวจนะโดยไม่ได้ละเว้นหัวใจ ความรู้คำศัพท์และภาษา บุคลิก วิธีการเขียนเฉพาะผู้เขียน ความรู้สึกส่วนตัว หรือ

หลังจากหลักคำสอนพระคัมภีร์อันลึกลับได้รับการบันทึกเป็นตัวอักษรและถูกเผยแผ่ออกไปแล้ว ก็ไม่ได้เป็นเรื่องลึกลับอีกต่อไป และไม่จำเป็นที่จะต้องรับการเผยแผ่ เพราะฉะนั้นของประทานฝ่ายวิญญาณในการเป็นอัครสาวกและการเผยพระวจนะได้สิ้นสุดลง เมื่อพระธรรมวิวรณ์ถูกบันทึกจบ พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ได้ครบเล่มแล้ว และรากฐานแห่งคริสตจักรก็สมบูรณ์แบบ เนื่องจากรากฐานถูกวางลงแค่ครั้งเดียว ของประทานฝ่ายวิญญาณในการเป็นอัครสาวกและการเผยพระวจนะจึงถูกยกเลิกอย่างถาวร

ในขณะที่ของประทานในการสอนประเภทชั่วคราว คือ อัครสาวก และผู้เผยพระวจนะถูกยกเลิกแล้ว แต่ของประทานอันถาวรของศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ได้รับหน้าที่ในการสอนและอบรมพระกายของพระคริสต์ต่อไป (เอเฟซัส 4:11-13) ถึงแม้ว่าพระคำของพระเจ้ามีสิทธิอำนาจที่สูงสุดเหนือกว่าชีวิตของผู้เชื่อ แต่ศิษยาภิบาล-ผู้สอนยังมีความรับผิดชอบที่จะสื่อสารหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง เพื่อให้ผู้เชื่อสามารถเติบโตฝ่ายวิญญาณได้ หากการสอนจะมีประสิทธิภาพ ผู้สอนต้องมีสิทธิอำนาจเหนือกว่าผู้เรียน พระเจ้าจึงมอบสิทธิอำนาจพร้อมกับของประทานในการเป็นศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม ศิษยาภิบาล-ผู้สอนมีสิทธิอำนาจเหนือกว่าเฉพาะสมาชิกในคริสตจักรท้องถิ่นของตนเท่านั้น

ในลำดับความสำคัญที่รองลงมามีของประทานที่โดดเด่นและชั่วคราว คือ การอัศจรรย์ การรักษาโรค การพูดภาษาต่างๆ และการแปลภาษาต่างๆ (1 โครินธ์ 12:10) ของประทานทุกประเภทนี้ได้สูญไปเมื่ออัครสาวกสิ้นชีวิตไปที่ละคน อาทิเช่น อาจารย์เปาโลเคยมีของประทานในการรักษาโรคไปจนถึงสามารถรักษาคนพิการและคนป่วยให้หายเพียงผู้ป่วยนั้นและต้องผ้าเช็ดหน้าหรือผ้ากั้นเบื่อนที่อาจารย์เปาโลเคยใช้มาก่อน (กิจการ 19:12) แต่อีกไม่กี่ปีต่อมา ท่านไม่สามารถรักษา *เฮปาโพรดัทัส* ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของท่าน

ปัจจัยอื่นๆ ของมนุษย์ และตามนี้พระองค์ทรงบันทึกข้อมูลทั้งหมดที่พระเจ้าทรงต้องการเปิดเผยแก่มนุษย์อย่างแม่นยำในภาษาดั้งเดิมของพระคัมภีร์

ดู *Canonicity และ Creation, Chaos, and Restoration* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr.

ที่เกือบตายเพราะป่วยหนัก (ฟิลิปปี 2:27) เมื่อคริสตจักรได้รับการแต่งตั้งให้มั่นคงในจักรวรรดิโรมและที่ไกลออกไป ก็ไม่จำเป็นจะต้องอาศัยของประทานอัศจรรย์ต่อไป เมื่อพระธรรมวิวรณ์เขียนจบในปีค.ศ. 96 ของประทานเหล่านี้ไม่จำเป็นแล้ว มีแต่ของประทานในการสื่อสารพระคำของพระเจ้า คือศิษยาภิบาล-ผู้สอน และนักประกาศ และของประทานในการบริหาร เช่น การบริหารในคริสตจักร ความเมตตากรุณา (the gift of mercy) ความช่วยเหลือ (helps) และการเป็นเจ้าภาพ (hospitality) ซึ่งเป็นของประทานอันจำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของคริสตจักรท้องถิ่นและการรับใช้พระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระองค์

แต่ท่านทั้งหลายจงปรารถนาอย่างจริงจัง [ζηλωσθε] ที่จะรับเหล่าของประทานที่ยิ่งใหญ่กว่า (1 โครินธ์ 12:31ก)

คำกริยาว่า *เซอู* ซึ่งเป็นรากศัพท์ของคำว่า zealous หมายความว่า *อุทิศเวลา ขวนขวาย* หรือ *ปรารถนา* อย่างจริงจัง ในข้อนี้ *เซอู* ถูกเขียนในรูปแบบบุคคลที่สองและเป็นพหูพจน์ เพราะฉะนั้น นี่คือคำสั่งถึงทุกคนที่เป็นสมาชิกในคริสตจักรโครินธ์ เขาควร “ปรารถนาอย่างจริงจัง” ผู้ชายที่มีของประทานในการสื่อสารพระคำของพระเจ้า เพื่อเขาจะสามารถเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์และเติบโตฝ่ายวิญญาณ การเขียน *เซอู* ด้วยมาลาบังคับ (imperative mood) ทำให้เข้าใจว่านี่คือคำบัญชาจากพระเจ้า หากผู้เชื่อได้กระทำตามคำสั่งนี้ก็จะแก้ไขการที่เขากำลังล้มเหลวในการเติบโตฝ่ายวิญญาณ และจะแก้ปัญหาความแตกแยกในคริสตจักรด้วย

อาจารย์เปาโลกำลังนัยว่า “ทุกครั้งที่พวกคุณได้ร่วมประชุมกัน พวกคุณควรจะปรารถนาที่จะมีของประทาน ‘ที่ยิ่งใหญ่กว่า’ ท่ามกลางพวกคุณ” ของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ทุกคนในที่ประชุมคือของประทานเกี่ยวกับการสื่อสารพระคำได้แก่ อัครสาวก ผู้เผยพระวจนะ และผู้สอน

เนื่องจากภาษาต่างๆ เป็นสิ่งสุดท้ายในรายชื่อของประทานฝ่ายวิญญาณ ชาวโครินธ์จึงไม่ควรปรารถนา หรือยกย่องการใช้ภาษาต่างๆ เขาไม่ควรขวนขวายการแสดงอย่างแปลกประหลาด และการกระตุ้นอารมณ์ แต่ควรปรารถนาโอกาสที่จะเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างจริงจัง แล้วคิดด้วยมุมมองของพระเจ้า ซึ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ระบบความคิด

พระเจ้าทรงสถาปนาชีวิตฝ่ายวิญญาณให้เรา ชีวิตฝ่ายวิญญาณนั้นเป็นระบบความคิด ซึ่งจะเรียกหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ได้สะสมไว้ในจิตใจแล้วนำมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิต การเสริมสร้างและการเติบโตในชีวิตฝ่ายวิญญาณต้องการความคิด ไม่ใช่อารมณ์ อารมณ์ และความรู้สึก ไม่สามารถเรียนรู้ วิเคราะห์ แก้ไขปัญหา หรือก่อให้เกิดผลฝ่ายวิญญาณได้ อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อหลายคนชอบอาศัยอารมณ์แทนที่จะใช้เวลาและความคิดเพื่อสร้างระบบความคิดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เขา

เมื่ออารมณ์ได้ครอบงำความคิดของเรา การเข้าข้างตัวเอง ความคิดไร้เหตุผล และความบาป ได้เข้ามาควบคุมชีวิต ในทางตรงข้าม หากจิตใจของคุณถูกครอบงำด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ คุณจะไม่ได้คิดถึงแต่เรื่องของตัวเอง และสามารถมีความคิดตามความเป็นจริงโดยไม่เอาความคิดส่วนตัวเข้ามาปะปน ยิ่งคุณมีหลักคำสอนพระคัมภีร์สะสมไว้ในจิตใจของคุณ คุณยังมีโอกาสที่จะประยุกต์หลักคำสอนนั้นมาใช้ในชีวิต พระคัมภีร์มีหลายตอนซึ่งตอกย้ำหลักการนี้ :

เพราะดังที่เขาคิดในจิตใจของเขา เขาจึงเป็นเช่นนั้น (สุภาษิต 23:7ก)

จงเอาใจจดจ่อ [προσέοψομαι โพร-เนโอ] ต่อสิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก (โคโลสี 3:2)

และจงรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ โดยวิญญาณ [การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์] แห่งจิตใจของท่าน (เอเฟซัส 4:23)

จงมีความคิดในตนเองเหมือนกับความคิดซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 2:5)

เราสามารถคิดเหมือนพระคริสต์ได้อย่างไร? โดยรู้จักหลักคำสอนซึ่งพระคัมภีร์ได้เรียกว่า “จิตของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 2:16) (คำว่า ‘จิต’ แปลมาจากคำกรีกว่า νοῦς (นูส) ซึ่งหมายถึงความคิดของพระองค์) ถึงแม้คุณอาจตอบสนองต่อหลักสอนพระคัมภีร์ด้วยอารมณ์ ความรู้สึกนั้นไม่เกี่ยวกับฝ่ายวิญญาณ หรือการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคุณ ถ้าคุณพยายามดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณโดยจิตใจของคุณยังถูกควบคุมจากอารมณ์และความรู้สึก คุณจะต้องต่อสู้กับอารมณ์ที่ขึ้นๆลงๆ ซึ่งจะคัดค้านความมั่นคงของหลักคำสอนพระคัมภีร์ สิ่งที่พระเจ้าตรัสเป็นมาตรการของชีวิตฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ความรู้สึกของคุณ พระคำของพระเจ้าต้องเป็นความจริงในชีวิตของคุณมากกว่าอารมณ์ ความรู้สึก สถานการณ์ ปัญหา หรือประสบการณ์ใดๆ มีแต่การเรียนรู้หลักคำสอนพระคัมภีร์เท่านั้นที่จะทำให้คุณรู้จักพระเจ้า รับฤทธิ์เดชของพระองค์ ก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายวิญญาณถึงขั้นเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ และแล้วก็มีชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ แล้วผู้เชื่อจะสามารถทำอย่างนี้ได้หรือไม่?

จงเปลี่ยนแปลงความคิด

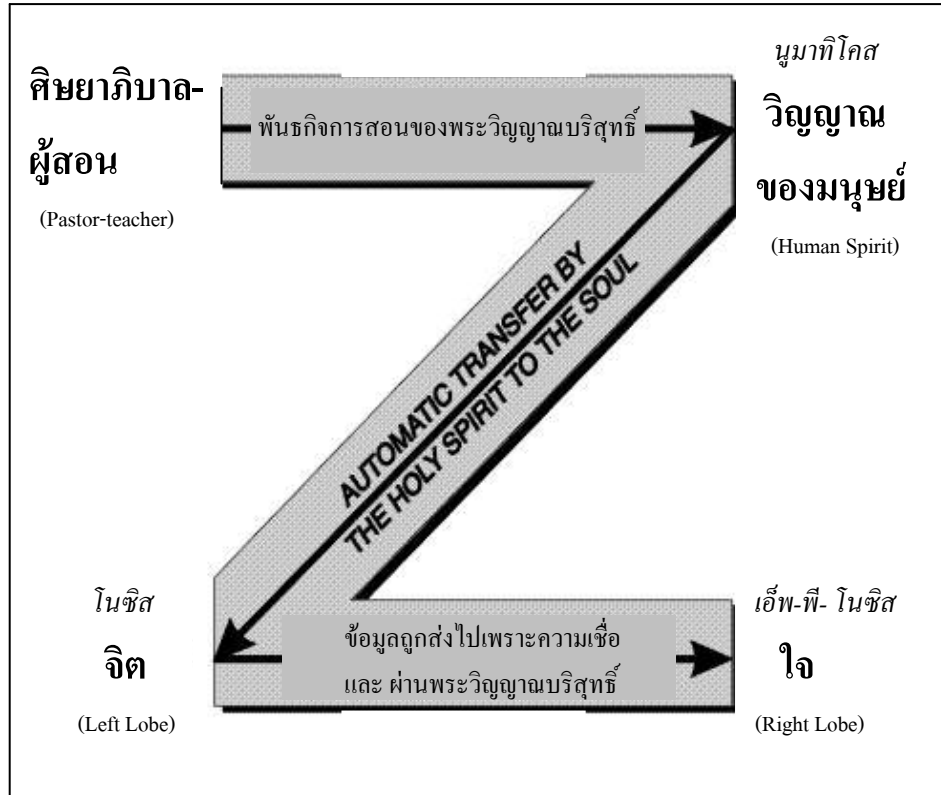
อย่าประพฤติดังอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้รู้ว่าอะไรดี [ความดีของพระเจ้า] อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและอะไรดีเยียดเยี่ยม [สมบูรณ์แบบ] (โรม 12:2)

หากคุณจะเข้าใจถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า คุณจำเป็นต้องเปลี่ยนทั้งข้อมูลที่อยู่ในความคิดและระบบการคิดของคุณ นี่คือการแทนมุมมองของมนุษย์ด้วยมุมมองของพระเจ้า ผมได้เรียกขบวนการในการเปลี่ยนแปลงนี้ว่า *ปฏิบัติการ Z* (Operation Z)

ในเวลาที่เราเชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ผู้เชื่อได้บังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสร้างวิญญาณมนุษย์ แล้วทรงใส่ (imputes) วิญญาณนั้นแก่ผู้เชื่อแล้วนั้น ซึ่งก่อนหน้านี้นักถือว่าเป็นผู้ที่ตายฝ่ายวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:11-12) แล้วพระบิดาก็ใส่ (imputes) ชีวิตนิรันดร์แก่วิญญาณมนุษย์นั้น ในขณะที่เดียวกัน ผู้เชื่อใหม่ก็จะได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 5:18; กาลาเทีย 5:16) วิญญาณมนุษย์เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เชื่อสามารถเข้าใจ πνευματικος (นูมาทิกอส) คือ “สิ่งฝ่ายวิญญาณ” (1 โครินธ์ 2:13) และสามารถนำความรู้ฝ่ายวิญญาณจากพระคำของพระเจ้าเข้ามาถึงจิตใจของผู้เชื่อ⁶¹ การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งผู้เชื่อได้รักษาไว้ผ่านการสวดภาวนาทุกครั้งที่ได้กระทำบาป เป็นการที่ทำให้ผู้เชื่อมีฤทธิ์เดชในการดำเนิน *ปฏิบัติการ Z*

เมื่อศิษยาภิบาล-ผู้สอนได้สื่อสารหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่ผู้เชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งเป็นผู้ช่วยและผู้สอนของเรา ทรงกระทำให้อาณัติของเราสามารถเข้าใจสิ่งฝ่ายวิญญาณนั้น (ยอห์น 16:13)

61. ดู *The Barrier* (1993), 8-9

ปฏิบัติการ Z (Operation Z)

“แต่องค์ผู้ช่วย [Mentor] นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้ [หลักคำสอนพระคัมภีร์] แก่ท่านแล้ว”

(ยอห์น 14:26)

[พระ]วิญญาณนั้นเป็นพยาน [ทรงสื่อสารข้อมูลนумаทีโกส] ร่วมกับวิญญาณ [มนุษย์] ของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า (โรม 8:16)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ นумаทีโกส จากวิญญาณมนุษย์ของคุณมาถึงซีกแห่งจิตใจที่พระคัมภีร์เรียกว่า νοῦς (นูส แปลว่า mind จิต หรือ ความคิด) เมื่อ นумаทีโกสมาถึงฐานเรียกเก็บข้อมูลของซีกนั้น (the staging area of the soul) และเป็นที่เข้าใจของจิตแล้ว ก็ถือเป็นความรู้ทางวิชาการ ซึ่งพระคัมภีร์เรียกใน เอเฟซัส 3:19 ว่า γνῶσις (โนซิส) ครอบคลุมที่โนซิส ยังอยู่ที่ฐานเรียกเก็บข้อมูล ก็ไม่ได้มีประโยชน์ต่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคุณ เพราะยังไม่สามารถถูกประยุกต์นำมาใช้ในประสบการณ์ของคุณ

อย่างไรก็ตาม หากคุณ เชื่อ ว่าข้อมูลนั้นเป็นจริง พระวิญญาณบริสุทธิ์จะส่งความรู้ทางวิชาการนั้น (โนซิส) จาก จิต แห่งจิตใจให้เข้าซีกที่พระคัมภีร์เรียกว่า καρδιά (คาเดีย พระคัมภีร์ไทยแปลว่า “ใจ”)(โรม 10:9-10) นี่คือการแปลงความรู้ทางวิชาการที่ผู้เชื่อมีอยู่ใน จิต ให้เป็นความรู้ฝ่ายวิญญาณ (επιγνωσις เอ็ฟ-พี-โนซิส) ภายใน ใจ แห่งจิตใจ ผมได้เรียกขบวนการนี้ว่า การแปลงข้อมูลฝ่ายวิญญาณ (spiritual metabolism)⁶² มีเพียงหลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งกลายเป็น เอ็ฟ-พีโนซิส แล้วที่สามารถเป็นประโยชน์ต่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณ และในการประยุกต์นำมาใช้ต่อสถานการณ์ต่างๆในชีวิตของคุณ (โคโลสี 1:9-10; 2 เปโตร 1:8)

เมื่อคุณได้สะสม เอ็ฟ-พี-โนซิส ในใจของคุณมากยิ่งขึ้น คุณก็ได้เจริญขึ้น “ในพระคุณและความรู้ ซึ่งมาจากพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของ

62. Metabolism เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มาจากคำกรีกโบราณว่า μεταβολη (เม็-แท-โบล) ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนแปลง หรือ แปลงรูป เมื่อเราได้บริโภคอาหาร ร่างกายของเราได้แปลงอาหารให้เป็นพลังที่บำรุงกายและพัฒนาการเติบโต และจะขัดออกและทิ้งมูลที่ไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราได้ ‘บริโภค’ หลักคำสอนพระคัมภีร์จากการอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้อมูลฝ่ายวิญญาณนั้นกลายเป็นอาหารบำรุงชีวิตฝ่ายวิญญาณ และการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเรา ทำให้เราสามารถขจัดมุมมองความคิดของมนุษย์ (เยเรมีย์ 15:16ก)

เรา ” (2 เปโตร 3:18) นี่คือการเสริมสร้างจิตใจให้แข็งแกร่ง เพื่อผู้เชื่อจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า (เอเฟซัส 3:19)

ผู้เชื่อได้พัฒนาความรู้ฝ่ายวิญญาณผ่าน *ปฏิบัติการ Z* ซึ่งต้องการให้ผู้เชื่ออยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณทรงประทานฤทธิ์เดชแก่ผู้เชื่อที่ตั้งใจศึกษา จดจำ และประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงเห็นถึงความสำคัญของความคิดที่มีต่อการพัฒนาชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา

บทที่สี่

วิถีเลิศประเสริฐ

และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยียมกว่า [เลิศประเสริฐ] แก่ท่านทั้งหลาย
(1 โครินธ์ 12:31ข)⁶³

วิถีชีวิตที่เลิศประเสริฐคือ ความสมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณ ซึ่งต้องถูกสร้างบนรากฐานแห่งความรัก (1 โครินธ์ 13:1-8ก) อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “ดังนั้น ยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด” (1 โครินธ์ 13:13) อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เราจะสามารถเข้าใจว่าทำไมท่านได้สรุปว่าความรักประเสริฐกว่าของท่านในการพูดภาษาต่างๆ (พระธรรมโค린ธ์ บทที่ 13) เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าท่านกำลังพูดถึงความรักประเภทใดก่อน

ความรักคืออะไร?

พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:16ข) ด้วยว่าความรักเป็นพระลักษณะสำคัญของพระองค์ และเป็นการทรงสำแดงแก่นุชย์ถึงคุณธรรมอันสูงส่ง และความเมตตา

63. ข้อนี้ควรนำหน้าบทที่ 13 ด้วยว่าเป็นคำนำวิชาของบทที่ 13

กรุณาแห่งความคิดของพระองค์ พระเจ้าทรงสำแดงความรักแก่มนุษย์ทั้งสองทาง พระองค์ทรงรักมนุษยชาติที่เสื่อมทรามและเต็มไปด้วยบาป ด้วย *ความรักไม่ส่วนตัว* (impersonal love) ความรักนี้มีพื้นฐานบนพระลักษณะอันสมบูรณ์แบบและสูงสุดของพระเจ้า ไม่ใช่บนพื้นฐานแห่งความบกพร่องของมนุษย์

แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรัก [อันไม่ส่วนตัว] ของพระองค์แก่เราทั้งหลาย ก็ในขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์แทนเรา
(โรม 5:8)

ในขณะที่เวลาที่มีผู้หนึ่งได้เชื่อในพระคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา พระเจ้าพระบิดาทรงใส่ (imputes เป็นการมอบทางกฎหมาย) ความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระองค์เองไว้แก่คนนั้น (โรม 4:3)⁶⁴ เนื่องจากคนนี้เป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว พระเจ้าจึงได้รักผู้เชื่อคนนี้ด้วย *ความรักส่วนตัว* ของพระองค์เอง

เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น (1 ยอห์น 4:16)

ความรักส่วนตัวของพระเจ้า ได้มองเห็น ถึง ความชอบธรรมของพระองค์ซึ่งมีอยู่ในผู้เชื่อ ในขณะที่ความรักอันไม่ส่วนตัวของพระเจ้าได้มองเห็น จาก ความชอบธรรมอัน

64. การที่พระเจ้าทรงมอบความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระองค์แก่ผู้เชื่อ (the imputation of God's perfect righteousness) ไม่ได้เป็นประสบการณ์ หรือการกระทำของผู้เชื่อ แต่เป็นสถานะที่รับในสายพระเนตรของพระองค์ พระเจ้าทรงประกาศว่าผู้เชื่อพ้นโทษผิดบาปแล้ว เพราะเขาได้รับความชอบธรรมของพระองค์เองผ่านการเชื่อในพระคริสต์ ดู *The Barrier; The Integrity of God*, 74-81 โดย ศจ.R.B. Thieme Jr.

สมบูรณ์แบบของพระองค์ ผู้เชื่อจะได้เลียนรูปแบบความรักของพระเจ้าผ่านการพัฒนาชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน โดยพัฒนาความรักส่วนตัวที่เขามีต่อพระเจ้า และความรักอันไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ (เอเฟซัส 5:1)⁶⁵

หากคุณจะรักพระเจ้า คุณจำเป็นต้องรู้จักพระองค์ก่อน ความรักที่แท้จริงมาจากความคิด ไม่ใช่จากอารมณ์ ความรู้ในพระเจ้าได้มาจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ผู้เชื่อได้สะสมไว้ในจิตใจพร้อมที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา (metabolized Bible doctrine) ความรักส่วนตัวที่คุณมีต่อพระเจ้าได้พัฒนาตามความรู้ฝ่ายวิญญาณ เป็นวิธีเดียวที่จะให้คุณสามารถตอบสนองต่อพระเจ้าด้วยคุณธรรมที่มาจากเคาะรพณบถ ความซมเซย และความขำเกรงในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำให้คุณ (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5; มัทธีว 22:37-38; 1 เปโตร 1:8) ความรักส่วนตัวที่คุณมีต่อพระเจ้านี้จะกลายเป็นแรงจูงใจที่ทำให้คุณต้องการเลียนแบบพระคริสต์ (1 โครินธ์ 11:1) ซึ่งจะช่วยให้คุณสามารถปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยคุณธรรมที่มาจากความรักอันไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ (โคโลสี 3:12-14)

พระคริสต์ทรงรับรองขบวนการนี้เมื่อมีอัครทูตคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดใหญ่ที่สุด?” (มาระโก 12:28ข) พระเยซูทรงตรัสตอบคนนั้นว่า “เจ้าจงรัก [ความรักส่วนตัว] พระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ” (มาระโก 12:30ก) ตามด้วยพระบัญชาที่สำคัญรองลงมา คือ “จงรัก [ความรักอันไม่ส่วนตัว] เพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มาระโก 12:31ก) การที่เอาความรักส่วนตัวที่ผู้เชื่อมีต่อพระเจ้า ประกอบกับความรักอันไม่ส่วนตัวที่มีต่อเพื่อนมนุษย์รวมเป็นความรักคุณธรรม (virtue love) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่สูงสุดในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

65. *Christian Integrity* (1997) หน้า 27-30, 43-49, 118-27; *Freedom Through Military Victory*, 62-63; *The Integrity of God*, 12-17, 194-97 โดย ศจ.R.B. Thieme Jr.

และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรัก [ความรักคุณธรรม] ของท่านจำเริญ
 ยิ่งๆขึ้น ใน [หรือ *เนื่องจาก*] ความรู้ที่เหนือกว่า [επενωσες *เอ็พ-พี-โนสิส*]
 และในวิจารณ์ญาณทั้งหมด [มุมมองของพระเจ้า divine viewpoint]
 (ฟิลิปปี 1:9)

ผู้เชื่อทุกคนได้รับคำบัญชาจากพระเจ้าที่จะเลียนแบบความรักอันไม่ส่วนตัวที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษยชาติ (1 ยอห์น 4:7ก) ความรักประเภทนี้คือคุณธรรมที่ให้เราปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์อย่างไม่มีเงื่อนไข และไม่มีอารมณ์เข้ามาแทรก ความรักนี้สมเหตุสมผล (rational) อาศัยความรู้ *เอ็พ-พี-โนสิส* และมุมมองของพระเจ้าในการนำมาใช้ต่อผู้อื่น ความรักไม่ส่วนตัวไม่ต้องการให้เรารู้จักคนอื่นอย่างส่วนตัว หรือให้เราถูกใจกับบุคคลิกหรือหน้าตาของคนนั้น หรือให้เราต้องเห็นความดีภายในบุคคลนั้น แต่ความรักไม่ส่วนตัวอาศัยคุณธรรมและการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อที่รักต่างหาก

ในยุคคริสตจักร การปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความรักไม่ส่วนตัวถูกเรียกว่าเป็น“การกระทำตามพระราชบัญญัติ” เพราะเป็นคำบัญชาที่พระเจ้าทรงตั้งให้รัชทายาทแห่งราชวงศ์ของพระองค์ คือผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรมีชีวิตฝ่ายวิญญาณอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะซึ่งเป็นระบบชีวิตที่ทำให้ผู้เชื่อทุกคนสามารถกระทำตามพระราชบัญญัตินี้ได้

ถ้าท่านทั้งหลายกระทำสำเร็จตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคัมภีร์ที่ว่า ‘จงรัก [ความรักไม่ส่วนตัว] เพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ แล้วท่านทั้งหลายกำลังประพฤติดีอยู่ (ยากอบ 2:8 เปรียบกับ เลวีนิติ 19:18; โรม 13:8; กาลาเทีย 5:14)

เป็นเรื่องน่าเสียดายที่ผู้เชื่อหลายคนไม่รู้จักวิถีที่จะกระทำตามพระราชบัญญัติข้อนี้ พวกเขาชอบคิดว่าการที่จะรักเพื่อนบ้านนั้นหมายความว่าต้องรักเพื่อนบ้านด้วยความรักส่วนตัว คือต้องรู้จักเขาและให้เขารู้จักเราก่อน แต่ความรักส่วนตัวมีเงื่อนไข และเป็นการที่

ผู้ที่รักต้องถูกใจกับความดีหรือความดีของคนส่วนบุคคลของผู้ที่เขารัก เป็นความรักที่ไม่สามารถรักผู้ที่ไม่น่ารัก ไม่สวย และน่ารังเกียจ ที่เราต้องพบเจอในแต่ละวัน ความพยายามที่จะรักคนพวกนี้ด้วยความรักส่วนตัวได้แต่เกิดความขัดข้องใจ การหน้าซื่อใจคด และทำที่แสดงความรู้สึกและอารมณ์ซึ่งไม่มีคุณธรรมภายในตัว

ด้วยว่าเราสามารถรักคนเพียงไม่กี่คนด้วยความรักส่วนตัว คำบัญชาในพระคัมภีร์ที่จะรักเพื่อนบ้านนั้นต้องหมายถึงความรักไม่ส่วนตัว ลักษณะของความรักไม่ส่วนตัว (ลูกา 6:27-38; โรม 12:14-21) ซึ่งได้รับการสรุปโดยอาจารย์เปาโลใน 1 โครินธ์ บทที่ 13 ได้เผยถึงคุณธรรมและความมั่นคง ซึ่งตรงข้ามจากทัศนคติและพฤติกรรมของผู้เชื่อในคริสตจักรโครินธ์

ความรักนั้นก่อตนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง ไม่แคะไค้ขี้เย็บความผิดของเขา และเชื่อในส่วนตัวของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนต่อทุกอย่าง (1 โครินธ์ 13:4-7)

ความรักคุณธรรมนี้ได้รับแรงจูงใจจากความรักส่วนตัวที่ผู้เชื่อมีต่อพระเจ้า และรับการประยุกต์ใช้ต่อเพื่อนมนุษย์โดยเป็นความรักอันไม่ส่วนตัว เมื่อความรักส่วนตัวต่อพระเจ้า และความรักอันไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ได้ผสานกันเป็นความรักคุณธรรม ผู้เชื่อไม่ได้ถูกกีดขวางเพราะความที่ไม่อดทนต่อผู้อื่น ความขมขื่น การกล่าวโทษผู้อื่น ความแค้น หรือบาปทางด้านความคิดบาปอื่น และจะไม่ถูกหันเหด้วยความกดดันและความเครียดที่มาจากการทนทุกข์หรือความจำเริญที่ตาม ผู้เชื่อจะเชื่อฟังและเลียนแบบพระเจ้าโดยอดทนต่อการดูค่าและความเป็นปรปักษ์ด้วยความถ่อมใจ ความเมตตากรุณา ความดี และความอดกลั้น (โคโลสี 3:12-14; 1 เปโตร 3:8-9) มีแต่ผู้เชื่อซึ่งได้พัฒนาความรักคุณธรรมซึ่งสามารถใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณอย่างเต็มประสิทธิภาพในการรับใช้พระ

เจ้า เพื่อเสริมสร้างคริสตจักร “ความรู้นั้น [โนลิส ความรู้ทางวิชาการ] ทำให้ลำพอง แต่ความรัก [ความรักคุณธรรม] เสริมสร้างขึ้น” (1 โครินธ์ 8:1)

โดยพวกเขาได้ดำเนินชีวิตอย่างปราศจากการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขาดสัมพันธภาพกับพระเจ้า และขาดการเติบโตฝ่ายวิญญาณ ชาวโครินธ์ฝ่ายเหนือหนึ่งพวกนี้ไม่มีความสามารถในการที่จะรักพระเจ้าด้วยความรักส่วนตัว (1 โครินธ์ 13:1-2) เหตุฉะนั้นเขาจึงไม่มีความรักไม่ส่วนตัวต่อซึ่งกันละกัน การรับใช้พระเจ้าซึ่งผู้เชื่อจะกระทำโดยปราศจากความรักคุณธรรมถูกเรียกว่า “ไม้ หนุ้าแห้ง หรือ ฟาง” และไม่มีคุณค่าใดๆ ในแผนการของพระเจ้า จึงจะถูกเผาเมื่อผู้เชื่อรับการประเมินผลชีวิตจากพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 3:12-15) มีแต่การเติบโตฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ของประทานฝ่ายวิญญาณอย่างภาษาต่างๆ ซึ่งทำให้ผู้เชื่อพัฒนาความรักคุณธรรมได้

ของประทานฝ่ายวิญญาณโดยปราศจากความรักคุณธรรม

โครินธ์บทที่ 13 เป็นบทที่อาจารย์เปาโลเขียนแทรกระหว่างที่สอนเกี่ยวกับของประทานฝ่ายวิญญาณ (บทที่ 12) และบทบาทที่ของประทานฝ่ายวิญญาณนั้นมิในการเสริมสร้างคริสตจักร (บทที่ 14) เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่าความรักคุณธรรมเป็นสิ่งประเสริฐยิ่งกว่าการตอบสนองอารมณ์ของตนเองด้วยการใช้ของประทานที่น่าประหลาดใจ คือ การพูดภาษาต่างๆ การเผยพระวจนะ และของประทานในความรู้ ในสามข้อแรกของบทที่ 13 นั้น อาจารย์เปาโลใช้การพูดอย่างเกินความจริงเพื่อตั้งหลักการแรกๆ ที่เกี่ยวกับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ⁶⁶

66. การพูดเกินจริง (hyperbole) เป็นวิธีการใช้ภาษาในการเน้นประเด็นหรือเหตุผลที่ยกขึ้นอ้าง

E. W. Bullinger, *Figures of Speech Used in the Bible* (Grand Rapids: Eerdmans, 1968), 423, 427.

ถ้าหากข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรักคุณธรรม [*αγαπη* *อาคาเป่*] ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้อง [*χαλκος* *ชาลคอส*] หรือฉาบ [*κμβρον* *คุมบรอน*] ที่กำลังส่งเสียง (1 โครินธ์ 13:1)

คำว่า ‘ถ้าหาก’ ที่ขึ้นต้นข้อนี้ถูกเขียนในรูปแบบเงื่อนไขชั้นที่สาม (third class conditional sentence)⁶⁷ ซึ่งหมายถึงผู้เขียนได้เขียนเหตุการณ์สมมุติ อาจารย์เปาโลกำลังบอกว่า “ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้พูดภาษาของมนุษย์และทูตสวรรค์ แต่ข้าพเจ้าไม่มีความรักคุณธรรม ข้าพเจ้ากำลังส่งเสียงซึ่งไม่มีความหมาย” ด้วยการใช้อุปมาเกินจริง ท่านกำลังเน้นความสำคัญของการมีแรงจูงใจที่ถูกต้อง คือแรงจูงใจที่มาจากความรักคุณธรรม ถึงแม้ว่าผู้เชื่อในคริสตจักร โครินธ์อาจได้รับของประทานในการพูดภาษาต่างๆจริง แต่ถ้าหากเขาไม่มีความรักคุณธรรม การใช้ของประทานนั้นไม่ได้เกิดผลเว้นแต่เสียงเอะอะอื้ออึงที่น่ารำคาญ

จากนั้น อาจารย์เปาโลได้ยกตัวอย่างของเครื่องทำเสียงน่ารำคาญในโลกโบราณ *ชาลคอส* เป็นเพียงเหล็กสองชิ้นที่ทำมาจากการผสมทองแดงกับดีบุก ซึ่งพ่อค้าแม่ค้าใช้เพื่อเรียกความสนใจจากชาวบ้าน “ฆ้องที่ส่งเสียง” ทำให้เห็นถึงวิธีการที่ผู้เชื่อฝ่ายเหนือหนึ่งในการเสริมสร้างคริสตจักร โครินธ์ใช้เพื่อสร้างชื่อเสียงโดยการพูดภาษาต่างๆ ซึ่งเป็นการเน้นตัวเอง แทนที่จะเน้นหลักคำสอนพระกัมภีร์

ส่วน *คุมบรอน* นั้น เป็นฉาบที่ทำจากทองเหลือง ซึ่งมักจะถูกใช้ในเทศกาลหรือพิธีทางศาสนา “ฉาบที่กำลังส่งเสียง” ได้เล็งถึงความวุ่นวายของลัทธิที่เน้นประสบการณ์ทางอารมณ์ แทนที่จะเน้นหลักการและการคิดอย่างถูกต้อง เครื่องทำเสียงสองอย่างนี้เป็นตัวอย่างที่เหมาะสมมากในการให้เห็นภาพของผู้เชื่อที่กำลังยกตัวเองและใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณในทางที่ไม่เหมาะสม เหมือนกับเสียงฉาบที่กำลังดังและค่อยๆ เบาลงจนจะไม่ได้ยิน

67. Daniel B. Wallace, *Greek Grammar beyond the Basics*, (Grand Rapids: Zondervan, 1996), 696-99

แล้ว การใช้ภาษาต่างๆ อย่างไม่ต้องอาศัยความสนใจของผู้อื่นแค่ชั่วคราวหนึ่ง แต่แล้วก็หายไปโดยไม่มีใครได้รับประโยชน์ใดๆ เลย

และ ถ้าหากข้าพเจ้ามีของประทานในการเผยพระวจนะ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวง และมีความรู้ทั้งสิ้น และมีความเชื่อมากยิ่งขึ้นที่สุด พอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย (1 โครินธ์ 13:2)

ข้อนี้ก็ใช้คำว่า “ถ้าหาก” เพื่อแสดงเงื่อนไขชั้น 3 เป็นการตั้งข้อสมมุติเกินจริงอีกประเด็นหนึ่ง การสมมุติของอาจารย์เปาโลในข้อนี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งเพื่อให้ผู้เชื่อเห็นว่าเขาไม่ควรรื่นของประทานชั่วคราวมากเกินไปเท่ากับอาจารย์กำลังบอกว่า “ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีของประทานฝ่ายวิญญาณที่แปลกประหลาด คือ การเผยพระวจนะ ความรู้ในทุกสิ่ง และความเชื่อ แต่ข้าพเจ้าจะไม่ทำอะไรเลยหากข้าพเจ้าไม่มีความรักคุณธรรม”

การมีของประทานในการเผยพระวจนะหรือการเผยความรู้ภายในคริสตจักร ซึ่งเป็นสาระหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างโดยตรงจากพระเจ้า คงเป็นภาพติดตาที่น่าประทับใจมากสำหรับผู้เชื่อในยุคคริสตจักรสมัยก่อนที่พระคัมภีร์จะถูกบันทึกครบเล่ม ถ้าอย่างนั้นแล้ว ในกรณีสมมุติที่ผู้เชื่อมี “ความรู้ทั้งสิ้น” และ “ความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้” ก็จะเป็นเรื่องง่ายมากที่เขาจะแพ้ต่อความคิดว่าตัวเองเป็นคนโดดเด่นและสำคัญกว่าผู้อื่นในคริสตจักร อย่างไรก็ตาม ความรักคุณธรรมได้ปกป้องผู้เชื่อไม่ให้ประทับใจกับเรื่องอัศจรรย์ ชีวิตฝ่ายวิญญาณไม่ได้พึ่งอาศัยของประทานที่เกี่ยวกับการอัศจรรย์ แต่จำเป็นต้องพึ่งอาศัยพลังแห่งความรักคุณธรรม พลังความรักนี้จำเป็นมากจนพระเจ้าทรงเรียกผู้เชื่อที่ไม่มีว่าเป็น “อูเรน” “ไม่มีค่าอะไรเลย” ในชีวิตฝ่ายวิญญาณ มีแต่ผู้ที่ได้ปกป้องไว้กับความรักคุณธรรม และได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งจะสามารถใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ รวมถึงของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ได้ โดยจะไม่ทำลายตัวเองเพราะความจองหอง

การยกเลิกของประทานฝ่ายวิญญาณประเภทชั่วคราว

อาจารย์เปาโลได้สอนต่อไปถึงความแตกต่างกันระหว่างความรักคุณธรรมอันมีคุณค่าที่ถาวร และของประทานที่ทำให้คนประหลาดใจ ซึ่งมีคุณค่าเพียงชั่วคราวเท่านั้น

ความรัก [ความรักคุณธรรม] ไม่มีวัน [οὐδέποτε *อู-เดะ-โพเท*] สูญสิ้น [πτεται *พิทโท*] แต่หากมีคำพยากรณ์ก็จะถูกยกเลิก [καταργεω *คาทาเก-โอ*] เขียนในรูปแบบกรรมวาจก (passive voice) หากมีภาษาต่างๆ นั้นก็จะหยุด [παύω *พาวโอ*] เขียนในรูปแบบวาจกกลาง (middle voice) หากมีความรู้ก็จะถูกยกเลิก [καταργεω *คาทาเก-โอ*] เขียนในรูปแบบกรรมวาจก (passive voice) (1 โครินธ์ 13:8)

อาจารย์เปาโลเริ่มต้นข้อ 8 นี้โดยเชื่อมคำคุณศัพท์วิเศษ *อู-เดะ-โพเท* “ไม่มีวัน” ด้วยคำกริยา *พิทโท* ในรูปแบบ present active indicative ในบริบทนี้ คำว่า *พิทโท* นี้ มีความหมายพ้องกับคำกริยาอีกสองคำต่อไป คือ *คาทาเก-โอ* และ *พาวโอ*⁶⁸ เพราะฉะนั้น “*อู-เดะ-โพเท พิทโท*” หมายความว่า ความรักคุณธรรมไม่มีวันสูญสิ้น แต่ *คาทาเก-โอ* และ *พาวโอ* ให้เราเข้าใจว่า การเผยพระวจนะ การพูดภาษาต่างๆ และ ของประทานในความรู้อื่นๆ “ก็จะสูญสิ้น” ความรักคุณธรรมเป็นสิ่งที่ถาวร แต่ ของประทานอันอัศจรรย์เป็นสิ่งชั่วคราว

เราไม่พบคำว่า “ภาษาต่างๆ” พร้อมกับคำกริยาว่า *พาวโอ* อีกหลังจากข้อที่ 8 แต่เรายังจะเห็นถึงการเผยพระวจนะ และความรู้ด้วยคำกริยา *คาทาเก-โอ* ในข้อที่ 13:9 และในข้ออื่นต่อไป ทำให้ไม่เป็นเช่นนั้น เพราะอาจารย์เปาโลกำลังชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่าง

68. Kittel, ed. *Theological Dictionary of the New Testament*, 6:165.

ของประธานในการพูดภาษาต่างๆ และของประธานในการเผยพระวจนะและความรู้ ซึ่งมีจุดประสงค์ที่ต่างจากภาษาต่างๆ และจะหยุดไปในอีกเวลาหนึ่ง

คำว่า *พาวโอ* เขียนด้วยวาก (voice) ที่ต่างจาก *คาทาเก-โอ* คือวากกลาง (middle voice) นี่เป็นการบอกผู้อ่านว่า *พาวโอ* จะหยุดไปเอง โดยไม่จำเป็นจะต้องรับอิทธิพลจากผู้อื่นหรืออีกฝ่ายหนึ่ง⁶⁹ ภาษาต่างๆ จะสูญไปเมื่อไม่จำเป็นที่จะเตือนชาวยิวถึงการพิพากษาลงโทษและในการประกาศถึงการเริ่มต้นของยุคคริสตจักร ของประธานในการพูดภาษาต่างๆ ได้เริ่มต้นใน ปี ค.ศ. 30 แต่ว่ายุคของภาษาต่างๆ ได้สิ้นสุดลงก่อนที่จักรพรรดิที่ดัสสั่งให้กองทัพโรมันทำลายเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70

การที่คำกริยาว่า *คาทาเก-โอ* ถูกเขียนในกรรมวาก (passive voice) แสดงว่าจำเป็นต้องมีอิทธิพลจากภายนอก หรืออีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งจะกระทำให้ของประธานในการเผยพระวจนะและความรู้ต้องหยุดไปในอนาคต เราได้พบกับสิ่งนั้นใน 1 โครินธ์ 13:10k ว่าเป็น “สิ่งซึ่งสมบูรณ์” เพราะฉะนั้น การเผยพระวจนะและความรู้จะถูกยกเลิกไป “เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์มาถึงแล้ว”

ทั้งคำว่า *คาทาเก-โอ* และ *พาวโอ* ก็เขียนในรูปแบบอนาคตกาล ซึ่งบอกว่าของประธานในการพูดภาษาต่างๆ การเผยพระวจนะ และความรู้ยังไม่ได้หยุดไปเมื่ออาจารย์เปาโลเขียนถึงคริสตจักรโครินธ์ ราวๆ ปี ค.ศ. 56 จงจำไว้ว่าของประธานอย่างอัศจรรย์เหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นในการก่อตั้งคริสตจักร หลังจากท่านยอห์นบันทึกพระธรรมวิวรณ์เสร็จ ทำให้พระคริสตธรรมคัมภีร์มีครบทุกพระธรรมแล้ว รากฐานของคริสตจักรก็เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ความพยายามใดๆ ที่จะเขียนเพิ่มเติมเข้าไปกับพระวจนะของพระเจ้าถูกห้ามไว้โดยพระองค์เอง (วิวรณ์ 22:18) คือหลังจากที่พระคัมภีร์ถูกบันทึกไว้สมบูรณ์แล้ว ก็ไม่จำเป็นที่ต้องใช้การอัศจรรย์เพื่อเผยความจริงของพระเจ้าในยุคคริสตจักรต่อไป

69. Wallace, *Greek Grammar Beyond the Basics*, 422-23

เพราะเรา⁷⁰ [γυνοσκω *ก-นอสโค*]แต่ส่วนหนึ่ง [εκμερους *เอ็ก-เมรูส*] และเราก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง [εκμερους *เอ็ก-เมรูส*]” (1 โครินธ์ 13:9)

ของประธานในการมีความรู้ฝ่ายวิญญาณ และการเผยพระวจนะได้แต่เผยความจริงจากพระเจ้า “แต่ส่วนหนึ่ง” คำว่า *ก-นอสโค* เขียนในรูปแบบ retroactive progressive present tense⁷⁰ ซึ่งหมายถึงเหตุการณ์ที่เริ่มต้นในอดีต (การเริ่มต้นยุคคริสตจักร ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้เชื่อเริ่มต้นรู้จักหลักคำสอนอันลึกกลับของยุคคริสตจักร) และดำเนินต่อไปจนถึงเวลาที่อาจารย์เปาโลได้เขียนข้อพระคัมภีร์นี้ในปี ค.ศ. 56 ตอนที่ท่านเขียนพระธรรม 1 โครินธ์ มีพระธรรมอื่นของพระคัมภีร์ใหม่เพียงอีก 4 เล่ม เพราะฉะนั้น คริสตจักรยังมีแต่ส่วนหนึ่งของหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะยุคคริสตจักรที่ได้รับการบันทึกเป็นตัวแทนคือ ของประธานในการเผยพระวจนะซึ่งคริสตจักรยังไม่รู้จักจึงจำเป็นสำหรับผู้เชื่อซึ่งกำลังเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณอยู่

แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์ [τελειον *เทิล-เลโอน*] มาถึงแล้ว ที่เป็นแต่ส่วนหนึ่ง [*เอ็ก-เมรูส*] ก็จะถูกยกเลิก [*คาทาเก-โอ*] (1 โครินธ์ 13:10)

ข้อที่ 10 บอกชัดเจนว่า ของประธานในการเผยพระวจนะและความรู้ ซึ่งเป็น “แต่ส่วนหนึ่ง” จะถูกยกเลิก (ใช้คำว่า *คาทาเก-โอ* ในรูปแบบกรรมวาก อย่างที่ได้อ่านในข้อที่ 8) ต่อเมื่อ “สิ่งซึ่งสมบูรณ์” จะมาถึงแล้ว เพราะฉะนั้น คำถามที่สำคัญคือ “สิ่งซึ่งสมบูรณ์” นั้นคืออะไร? หากเป็นการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ หรือยุคพันปีของพระคริสต์ หรือความสมบูรณ์แบบของสวรรค์ อย่างที่นิกาย คาริสแมติก (Charismatic) เชื่ออยู่ นั่นหมายความว่า ของประธานในการเผยพระวจนะและความรู้ยังมีอยู่ในตลอดทั้ง

70. H. E. Dana and Julias R. Mantey, *A Manual Grammar of the Greek New Testament* (Toronto: The Macmillan Company, 1995), 183

ยุคคริสตจักรและในยุคต่อๆ ไป แต่คำว่า *เทิล-เลโอน* หมายถึงเหตุการณ์เหล่านั้นจริงหรือไม่?

เทิล-เลโอน

คำว่า *เทิล-เลโอน* นี้เป็นคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม (substantive noun) และมีความหมายได้สามตัวอย่าง เช่น *สมบูรณ์แบบ สำเร็จแล้ว* หรือ *ครบสมบูรณ์* เป็นต้น หากใช้เพื่ออธิบายสิ่งสมบูรณ์แบบ ก็เป็นการเล็งถึงคุณภาพ เป็นการอธิบายถึงสิ่งที่ไม่มีมลทินหรือข้อบกพร่องใดๆ แต่หากใช้ในความหมายว่า *สำเร็จแล้ว* หรือ *ครบสมบูรณ์* นั้นก็เล็งถึงจำนวนหรือปริมาณ เช่น การจบสิ้นของขบวนการ หรือทั้งหมดแทนที่จะมีเพียงส่วนหนึ่ง (เช่น 1 โครินธ์ 2:6; 14:20; เอเฟซัส 4:13; ฮีบรู 5:14; ยากอบ 1:4)

ถ้าคำว่า *เทิล-เลโอน* มีความหมายเชิง *คุณภาพ* คือ ความสมบูรณ์แบบ นั้นต้องเล็งถึงสภาพสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบที่จะมีหลังจากพระคริสต์ทรงเสด็จกลับมายังโลกเป็นครั้งที่สอง อย่างไรก็ตาม เนื่องจากบริบทหลักในข้อที่ 9 คือ ความเป็น “แต่ส่วนหนึ่ง” หรือ “ความไม่สมบูรณ์” แห่งการเผยแผ่การของพระเจ้าผ่านของประทานในการเผยพระวจนะและความรู้ นั้นหมายความว่า การใช้คำว่า *เทิล-เลโอน* ในข้อที่ 10 ก็ต้องมองในบริบทเดียวกัน ซึ่งเล็งถึงวันที่พระเจ้าทรงเผยแผ่การของพระเจ้าทั้งหมดให้ครบสมบูรณ์

อนึ่ง เนื่องจากคำว่า *เทิล-เลโอน* เขียนในรูปแบบที่ไม่มีเพศ (neuter gender) นั้นต้องไม่ได้หมายถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ ซึ่งจะต้องใช้คำนามในรูปแบบเพศชาย เพราะฉะนั้น ทั้งบริบทและไวยากรณ์บอกเราว่า คำว่า *เทิล-เลโอน* ต้องไม่ได้หมายถึงความสมบูรณ์ในเชิงคุณภาพ เช่น การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ยุคพันปีของพระคริสต์ หรือ สวรรค์ แต่ต้องหมายถึงการครบบริบูรณ์ของการที่พระเจ้าทรงเผยพระคัมภีร์ให้ครบทุกเล่ม หลังจากที่พระคัมภีร์ใหม่ถูกบันทึกไว้ครบเล่มแล้ว ของประทานในการเผย

พระวจนะและความรู้ซึ่งได้เผยความจริง “แต่ส่วนหนึ่ง” ก็จะถูกยกเลิกตามคำทำนายของอาจารย์เปาโล

1 โครินธ์ 13:11-12 เป็นการแสดงถึงสิ่งซึ่งเป็น “แต่ส่วนหนึ่ง” และ “สิ่งซึ่งสมบูรณ์” ที่พูดถึงในข้อที่ 10

เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ตั้งเหตุผลอย่างเด็ก [ซึ่งทั้งหมดนี้เล็งถึง ‘แต่ส่วนหนึ่ง’] แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ [สิ่งซึ่งสมบูรณ์] ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย (1 โครินธ์ 13:11)

ในการเปรียบเทียบนี้ “เด็ก” เล็งถึงสมัยก่อนที่พระคัมภีร์จะได้รับการบันทึกเป็นเล่มที่สมบูรณ์ (precanon era) เพราะว่าคริสตจักรเพิ่งเริ่มและมีหลักคำสอนพระคัมภีร์ “แต่ส่วนหนึ่ง” เปรียบดังเด็กเล็กซึ่งยังไม่สามารถพูด คิด หรือตั้งเหตุผลเหมือนผู้ใหญ่ คริสตจักรในสมัยเริ่มแรกยังไม่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ทั้งหมดในรูปแบบตัวหนังสือของประทานที่น่าประหลาดใจเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานแก่คริสตจักรในระหว่างเวลาที่พระคัมภีร์ใหม่กำลังถูกเขียนขึ้นมา เพื่อว่าคริสตจักรจะสามารถเข้าใจและปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ เมื่อพระคัมภีร์ใหม่ถูกบันทึกไว้ให้ครบแล้วพร้อมด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่อธิบายเรื่องลึกกลับที่เคยรับการเผยแผ่การของประทานฝ่ายวิญญาณนั้น “อาการเด็ก” (childish things) คือ การเผยพระวจนะและของประทานในความรู้ ถูกยกเลิกไปเสีย

การเปรียบเทียบที่สองก็ได้อธิบายถึงความไม่สมบูรณ์แบบแห่งสมัยต้นๆ ของยุคคริสตจักร ก่อนที่พระคัมภีร์จะถูกบันทึกให้ครบ

เพราะว่าบัดนี้ [αρτι อาทิ] เราเห็นสลัวๆเหมือนคนในกระจก [เห็นแต่ส่วนหนึ่ง] แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน [ครบสมบูรณ์] เดียวนี้ [αρτι อาทิ] ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้ง [เอ็พ-พ-โนลิส คือ ความรู้ที่สมบูรณ์แบบ] เหมือนพระเจ้าทรงรู้จักข้าพเจ้า แล้วด้วย (1 โครินธ์ 13:12)

อาทิ เป็นคำกริยาวิเศษณ์ซึ่งหมายถึง ปัจจุบันของอาจารย์เปาโลตอนเขียนพระธรรมนี้ขึ้นมา เพราะฉะนั้น คำว่า “บัดนี้” ตรงกับสมัยก่อนที่พระคัมภีร์ถูกบันทึกไว้ให้ครบทุกเล่ม เป็น “แต่ส่วนหนึ่ง” (1 โครินธ์ 13:9) ซึ่งต่างจากสมัยที่มีพระคัมภีร์ใหม่แล้ว คือ “เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์มาถึงแล้ว” (1 โครินธ์ 13:10) ตอนที่อาจารย์เปาโลกำลังบันทึกพระธรรม 1 โครินธ์นี้ คริสเตียนยังต้องพึ่งพาของประทานของอัครสาวกและผู้เผยพระวจนะในการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะยุคคริสตจักร แต่ท่านยังเข้าใจว่าในอนาคตผู้เชื่อจะมีหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับความลึกถึ้นนั้น ซึ่งจะทำให้ผู้เชื่อสามารถรู้จักตนเองด้วยมุมมองของพระเจ้า และจะไม่ต้องพึ่งพาอัครสาวกและผู้เผยพระวจนะอีกต่อไป

อาจารย์เปาโลใช้การเปรียบเทียบกับกระจกเงาเพื่อสอนหลักการนี้ ผู้เชื่อที่มองตัวเองในกระจกที่มัว ซึ่งเปรียบกับพระคัมภีร์ที่ยังบันทึกไม่ครบ จะเห็นภาพของตนเองไม่ชัด แต่ผู้เชื่อที่มองในกระจกใส คือพระคัมภีร์ที่ได้รับการบันทึกครบทุกเล่มแล้ว จะ “เห็นหน้ากันชัดเจน” เขาสามารถมองเห็นตนเองอย่างที่เขาเป็นตามความจริงแห่งมุมมองของพระเจ้าแล้วจะสามารถประเมินตนเองอย่างไม่เข้าข้างตนเอง (objective thinking) เขาจะเรียงความสำคัญในชีวิตใหม่ เปลี่ยนค่านิยม และให้ความสำคัญแก่การเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ในแต่ละวัน เพราะฉะนั้น เมื่ออาจารย์เปาโลเขียนว่า “ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้ง” ท่านกำลังเปรียบเทียบการที่จะมีการเผยถึงแผนการของพระเจ้าแต่ส่วนหนึ่งกับการเผยถึงแผนการของพระเจ้าที่สมบูรณ์ เหมือนกับที่พระเจ้าทรงรู้จักเราตั้งแต่อดีตกาล ตอนนี้เราสามารถรู้จักพระองค์อย่างสมบูรณ์ ตามที่พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองผ่านพระคัมภีร์

แต่ตอนนี้ [vuvv นูมี] เหลืออยู่สามสิ่ง ความเชื่อ ความมั่นใจ [ความหวัง]

ความรัก [ความรักคุณธรรม] แต่ความรักใหญ่ที่สุด (1 โครินธ์ 13:13)

ในการสรุปอาจารย์เปาโลได้ย้ำความถาวรของความรักคุณธรรม นูมี ในที่นี้ เป็นคำคุณศัพท์วิเศษณ์ที่ต่างจากคำว่า อาทิ [บัดนี้ หรือ ตอนนี้อีกได้] ซึ่งใช้ในข้อที่ 12 คำว่า นูมี ไม่ได้เจาะจงที่เวลาหนึ่งเวลาใด [เช่น เฉพาะสมัยของอาจารย์เปาโล] เท่าคำว่า อาทิ แต่ได้พูดถึงเวลาแห่งยุคคริสตจักรอย่างกลางๆกว่า ผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรควรปักใจไว้กับความรักคุณธรรมซึ่งได้รับการจำกัดความในพระคัมภีร์ใหม่ “ตอนนี้” (vuvv นูมี) ความเชื่อ ความมั่นใจ และความรักคุณธรรม ไม่ใช่ของประทานฝ่ายวิญญาณชั่วคราว แต่ยังคงดำรงอยู่ตลอดทั้งยุคคริสตจักร

การจำกัดการใช้ภาษาต่างๆ

ก่อนที่เราจะวิเคราะห์บทที่ 14 ซึ่งเป็นบทที่ซับซ้อน ขอทบทวนอีกครั้งว่าคริสตจักรโครีนธ์กำลังจมอยู่กับเรื่องฝ่ายเนื้อหนัง และมีความวุ่นวายในที่ประชุมเป็นเรื่องธรรมดาในสภาพแบบนี้เป็นไปได้ที่พวกเขาจะสามารถเข้าใจถึงบทบาทและหน้าที่ที่แท้จริงของ *กลอส โขเลีย* เพื่อปรับความเข้าใจ อาจารย์เปาโลได้นำของประทานในการพูดภาษาต่างๆ มาเทียบคู่กับของประทานในการเผยพระวจนะ เพื่อเน้นความสำคัญในการ “รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่” (โรม 12:2) ด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ ท่านได้เน้นว่าประเด็นสำคัญในชีวิตฝ่ายวิญญาณไม่ใช่การพูดภาษาต่างๆ แต่เป็นการรับการเสริมสร้างฝ่ายวิญญาณ นี่เป็นเรื่องที่ท่านได้นำมากล่าวหาพวกเขาอย่างแรงในบทที่ 14

มีหลักการสามประการหลักที่เราต้องตระหนักถึงในศึกษาต่อไป

1. เป้าหมายหลักของภาษาต่างๆ คือเป็นหมายสำคัญแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ (1 โครินธ์ 14:22ก) ซึ่งบ่งบอกว่าภาษาต่างๆ เป็นของประทานคล้ายการประกาศ (the gift of evangelism) ซึ่งจะถูกนำมาใช้นอกคริสตจักรท้องถิ่นในที่ที่ผู้ที่ไม่เชื่อมักจะชุมนุมกัน ไม่ใช่ในการนมัสการหรือในชั้นเรียนพระคัมภีร์ซึ่งถูกสถาปนาไว้เพื่อเสริมสร้างผู้เชื่อ

2. ชาวโครินธ์ถูกสอนแล้วว่าของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ มีเวลาจำกัด แล้วจะต้องหยุดไป (1 โครินธ์ 13:8) เพราะฉะนั้น คำบัญชาในบทที่ 14:27-28 เป็นคำเตือนถึงการละเลยต่อการศึกษาพระคัมภีร์

3. อาจารย์เปาโลไม่เคยแนะนำให้อ่านภาษาต่างๆ แต่ให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาต่างๆ ซึ่งไม่ได้เสริมสร้างฝ่ายวิญญาณ และการเผยพระวจนะ ซึ่งเป็นของประทานที่ทำให้ผู้เชื่อเติบโตขึ้นผ่านการสื่อสารหลักคำสอนอันลึกลับ ภาษาต่างๆ ทำให้ผู้เชื่อเบนไปจากการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ แทนที่จะเสริมสร้างชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

เพราะว่าผู้ที่พูดภาษาต่างๆ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีใครเข้าใจเขาได้ แต่เขาพูดความลึกลับในวิญญาณ [πνευματικῶν *นู-มาที* หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์] แต่ผู้ที่พยากรณ์ได้พูดกับมนุษย์ เพื่อเสริมสร้างเตือนสติ และหนุนใจ ฝ่ายคนที่พูดภาษาต่างๆ ทำให้ตนเองรับการเสริมสร้างฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นเสริมสร้างคริสตจักร (1 โครินธ์ 14:2-4)

ข้อนี้มักจะทำให้ผู้อ่านพระคัมภีร์เข้าใจผิด ด้วยว่าฉบับแปลหลายฉบับจะแปลคำ *นู-มาที* นั้นว่า “วิญญาณของเขา” สรรพนาม “ของเขา” ไม่ได้อยู่ในต้นฉบับภาษากรีก และไม่มี definite article ก่อนคำนาม *นู-มาที* ด้วย ซึ่งบ่งบอกว่าคำนามนั้นพูดถึงสิ่งที่สูงส่ง เพราะฉะนั้น “วิญญาณ” ในข้อนี้หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งประทานฤทธิ์เดชในการพูดภาษาต่างๆ

เมื่อผู้เชื่อในสมัยของอัครสาวกได้พูดภาษาต่างๆ ที่แท้จริงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้อยคำของเขาจะเป็นที่เข้าใจของคนต่างชาติที่พูดภาษานั้น หรือว่าจะมีผู้เชื่ออื่นที่มีของประทานฝ่ายวิญญาณในการแปลภาษาต่างๆ ซึ่งจะแปลให้ ถ้าไม่มีใครที่ฟังหรือแปลได้ ถ้อยคำนั้นจึงเป็น “ความลึกลับ” ที่ไม่มีใครเข้าใจ ดังนั้น อาจารย์เปาโลกล่าวอย่างประชดว่ามีแต่พระเจ้าเพียงผู้เดียวซึ่งสามารถฟังเขาได้ ใน 1 โครินธ์ 14:9 ต่อไป อาจารย์เปาโลได้

อธิบายถึงการพูดแบบนี้ว่าเป็นการ “พูดเพื่อตามลมไป” เป็นสำนวนที่พูดถึงการพูดอย่างไม่มีจุดหมาย

ใน 1 โครินธ์ 14:2-4 อาจารย์เปาโลก็ได้กล่าวหาชาวโครินธ์อีกครั้งหนึ่งเรื่องการหมกมุ่นกับภาษาต่างๆ แทนที่จะเห็นคุณค่าในการเผยพระวจนะ ของประทานในการเผยพระวจนะได้ถ่ายทอดหลักคำสอนพระคัมภีร์อันลึกลับแก่ผู้เชื่อทุกคนในที่ประชุม ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ได้แต่ประกาศพระกิตติคุณในภาษาต่างด้าว ของประทานในการเผยพระวจนะจึงได้เสริมสร้างผู้เชื่อให้ตึกเตือน หนุนใจ และเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ ภาษาต่างๆ ได้แต่เสริมสร้างคริสตจักรในกรณีที่มีผู้อื่นในที่ประชุมที่สามารถแปลได้ (1 โครินธ์ 12:10)

คำเขียนว่า “ฝ่ายคนที่พูดภาษาต่างๆ ทำให้ตนเองรับการเสริมสร้างฝ่ายเดียว” ไม่ได้สนับสนุนให้ใช้ภาษาต่างๆ อย่างเป็นทางการในส่วนตัว เพราะการใช้เช่นนั้นได้ขัดแย้งโดยตรงกับเป้าหมายของการใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณทุกรูปแบบ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมอบของประทานฝ่ายวิญญาณแก่ผู้เชื่อไม่ใช่เพื่อเสริมสร้างตนเอง แต่เพื่อทำให้ “คริสตจักรจำเริญขึ้น” (1 โครินธ์ 14:12) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ได้พูดภาษาต่างๆ ก็ได้รับการเสริมสร้างพร้อมผู้อื่นในที่ประชุมผ่านการที่ถ้อยคำของเขาได้รับการแปล และผ่านการที่เห็นพระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์เดชและพระคุณของพระองค์ผ่านตัวเขาเอง ถึงจะเป็นของประทานฝ่ายวิญญาณชั่วคราวก็ตาม

ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาต่างๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่างๆ ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆ ออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความจำเริญขึ้น (การเสริมสร้างฝ่ายวิญญาณ)

(1 โครินธ์ 14:5)

ข้อนี้ได้รับรองว่าการพูดภาษาต่างๆ มีหน้าที่ที่แท้จริงในคริสตจักรท้องถิ่นของสมัยก่อนที่พระคัมภีร์ใหม่จะถูกบันทึกสมบูรณ์ หน้าที่หลักของภาษาต่างๆ คือการประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้ที่ไม่เชื่อซึ่งพูดภาษาต่างคำ การประกาศที่ถูกต้องจำเป็นต้องสื่อสารหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้อง ความบาปและการกระทำบาป (harmatology) ความรอด (soteriology) และพระเยซูคริสต์ (Christology) เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าหลักคำสอนเหล่านี้ได้เสริมสร้างทั้งคริสตจักรหากมีล่ามแปลให้ที่ประชุมได้เข้าใจ

เป็นเรื่องน่าตื่นเต้นสำหรับผู้ที่น่าประชุมการประกาศที่มีของประทานแปลกแปลผลปรากฏอยู่โดยการสำแดงฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่น ภาษาต่างๆ และของประทานอื่นๆ ที่น่าประหลาดใจ นักประกาศมักจะแสดงท่าทีที่ร่าเริงและมีชีวิตชีวา ผู้ชมที่กระตือรือร้นและยังไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณจะถูกหลอกได้ง่าย แล้วตั้งความคิดว่าการแสดงอารมณ์และการอัศจรรย์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ การสำแดงฤทธิ์เดชของพระเจ้าผ่านของประทานฝ่ายวิญญาณ บวกกับการแสดงท่าทีและความตื่นเต้นเร้าใจจากนักประกาศเป็นเหตุให้สมาชิกในคริสตจักร โครินธ์ปรารถนาของประทานในการพูดภาษาต่างๆ มากกว่าของประทานอื่นๆ (กิจการ 2:43)

เนื่องจากอาจารย์เปาโลเองได้รับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ท่านสามารถเข้าใจความปรารถนาของเขา (1 โครินธ์ 14:5; 14:18) และยังคงแสดงความปรารถนาว่าพวกเขาสามารถประกาศในภาษาอื่นได้เช่นกัน เพราะท่านใคร่จะเห็นชาวฮิวทุกคนได้ฟังพระกิตติคุณ และพ้นจากการที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษประเทศชาติทั้ง 5 รอบ และพ้นจากการทรงพิพากษาลงโทษชั่ววันรันดรในบึงไฟนรก (โรม 10:1)

อย่างไรก็ตาม เพราะชาวโครินธ์ได้ทำให้ความหมายของการใช้ภาษาต่างๆ เพี้ยน อาจารย์เปาโลยังต้องสอนให้เห็นความสำคัญกับการรับการเสริมสร้างและการเติบโตฝ่ายวิญญาณผ่านการเผยพระวจนะและหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ถูกบันทึกไว้แล้ว ท่านให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาต่างๆ กับการเติบโตฝ่ายวิญญาณ โดยใช้ภาพเปรียบเทียบจากชีวิตประจำวัน การเปรียบเทียบข้อแรกมาจากดนตรี

แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังสามารถเสียงได้ เช่นปี่หรือพิณเขาคู่ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือดีดอะไร (1 โครินธ์ 14:7)

เครื่องดนตรีจะมีเสียงไพเราะ หรือเสียงที่บาดหูก็ได้ การเปรียบเทียบเช่นนี้เป็นเรื่องที่ชัดเจน เครื่องดนตรีที่ผลิตแต่เสียงมั่วๆ โครมคราม ไม่มีความไพเราะนั้นใด *กลอสโซเลีย* ที่ผลิตถ้อยคำซึ่งไม่มีใครเข้าใจ ก็ไม่ได้มีประโยชน์ในการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ

อาจารย์เปาโลใช้การเปรียบเทียบจากระบบกองทัพทหารเพื่อเป็นตัวอย่างที่สอง

เพราะถ้าแตรเดี่ยวเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประจัญบานได้ (1 โครินธ์ 14:8)

ตั้งแต่สมัยโบราณถึงประมาณศตวรรษที่ผ่านมา ผู้บัญชาการหรือแม่ทัพจะใช้แตรเพื่อสื่อสารคำสั่งท่ามกลางความวุ่นวายในสนามรบ การเป่าแตรทุกเสียงได้สื่อสารคำสั่งเฉพาะเหตุการณ์ หากผู้เป่าทำเสียงไม่ชัดเจน ก็ทำให้ทหารต้องสับสนในการต่อสู้ เสียงไม่ชัดเจนของแตรนั้นจึงเปรียบกับความสับสนที่เกิดขึ้นในคริสตจักรหากไม่มีการแปลภาษาต่างๆ

สำหรับการเปรียบเทียบสุดท้าย ท่านใช้การพูดภาษาทั่วไปเพื่อย้ำการสอนเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างๆ

ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มีภาษาใดๆที่ปราศจากเนื้อความ เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างชาติ (βαρβάρως *บารบารอส*) กับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างชาติ *บารบารอส* กับข้าพเจ้าด้วย (1 โครินธ์ 14:10-11)

ในข้อนี้ อาจารย์เปาโลกล่าวถึงภาษาที่มีความหมาย ไม่ใช่เสียงม้วนและไร้สาระ ภาษาคือสิ่งที่สื่อสารความคิด หากสองคนไม่เข้าใจภาษาของอีกฝ่ายหนึ่ง ถ้อยคำนั้นเป็นแค่เสียงที่ไม่มีมีความหมาย และทั้งสองคนไม่สามารถสื่อสารความคิดของตนได้ ภาษาอังกฤษใช้คำว่า barbarian เพื่อพูดถึงคนเถื่อน หรือคนไร้อารยธรรม คำนี้มาจากคำกรีกโบราณ (*บาบารอส*) ซึ่งอาจารย์เปาโลใช้ในข้อนี้ เป็นการพูดถึงคนต่างชาติในแง่ลบ คำนี้มาจากการที่ชาวกรีกและโรมได้ฟังเสียงของคนต่างชาติว่าเป็นอย่างไร “*บา บา บา บา*” คือไม่มีคำพูดที่เข้าใจได้ เพราะฉะนั้นไม่มีการสื่อสารความคิด การที่อาจารย์เปาโลเปรียบเทียบการพูดภาษาต่างๆ ที่ไม่มีการแปล กับ การพูดกับคนเถื่อนเป็นการตอกย้ำอีกประการหนึ่งที่สอนว่าการเสริมสร้างฝ่ายวิญญาณไม่ได้มาจากถ้อยคำที่ปราศจากความหมาย

เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายวิญญาณ ก็จงอุตสาหะกระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น (1 โครินธ์ 14:12)

คำบัญชานี้ได้สรุปสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับผู้เชื่อในที่ประชุม “จงอุตสาหะกระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น” อาจารย์เปาโลได้เน้นของประทานซึ่งจะมีประโยชน์แก่ทุกคนในคริสตจักร ท่านไม่ได้ส่งเสริมการพูดภาษาต่างๆ แต่ให้ผู้เชื่อกลับมาสนใจการเสริมสร้างคริสตจักรทั้งหมด

เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ วิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริงแต่จิต [ความคิด] ของข้าพเจ้าไม่ได้รับผลประโยชน์ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรสรุปอย่างไร ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยวิญญาณ [ด้วยการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์] และจะอธิษฐานด้วยจิต [ความคิด] ด้วย และจะร้องเพลงด้วยวิญญาณ [พระวิญญาณบริสุทธิ์] และจะร้องเพลงด้วยจิต

(1 โครินธ์ 14:14-15)

ถึงแม้ว่าอาจารย์เปาโลบอกว่า “ถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ” นั้นไม่ได้หมายความว่าท่านคิดว่าชาวโครินธ์จะอธิษฐานด้วยภาษาต่างๆ เช่นเดียวกัน อาจารย์เปาโลไม่ได้แนะนำให้เขาต้องอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ ประโยคนี้เขียนในรูปแบบประโยคเงื่อนไขชั้น 3 (3rd class conditional sentence) ซึ่งเป็นข้อสมมุติ หากผู้เชื่อได้อธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ ก็ไม่ใช่ตัวเขาเองซึ่งอธิษฐาน แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์คืออธิษฐานในขณะที่จิตของผู้เชื่อไม่มีส่วนในการอธิษฐานนั้น เขาจะไม่มีทางรู้ว่าเขากำลังอธิษฐานอะไร หรือว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเขาหรือไม่ เพราะฉะนั้น อาจารย์เปาโลกำลังสอนความแตกต่างระหว่างการอธิษฐานด้วยภาษาต่างๆ ซึ่งผู้เชื่อจะไม่รู้เรื่อง และการอธิษฐานด้วยการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยจิต หากผู้เชื่อไม่มีส่วนร่วมทางด้านความคิด ก็จะไม่มีความเข้าใจหรือผลประโยชน์ฝ่ายวิญญาณต่อเขา ความเข้าใจและความรู้เห็น (cognition) เป็นหน้าที่ (function) ของจิต ผู้เชื่อไม่มีทางที่จะพัฒนาก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนนอกจากเขาได้ใช้ความคิดเสรีในการตัดสินใจ (volition) และใช้ความคิดแห่งจิตใจ (mentality)

มีหลายข้อในพระคัมภีร์ซึ่งตอกย้ำหลักการว่า การใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลเป็นสิ่งจำเป็นในการที่ผู้เชื่อจะรับการเสริมสร้างและเติบโตฝ่ายวิญญาณ (เช่น โรม 12:2; เอเฟซัส 4:23) อาจารย์เปาโลได้สอนต่อว่า การสอนที่ปราศจากเหตุผลและความหมายได้ลดล้างความสามารถที่จะเสนอมุมมองของพระเจ้าและทำลายความสามารถที่จะนมัสการพระเจ้า

แต่ว่าในคริสตจักร ข้าพเจ้าใคร่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาต่างๆ

(1 โครินธ์ 14:19)

ใน ข้อ 19 นี้ อาจารย์เปาโลพูดให้ชัดเจนมากจนแทบจะไม่น่าเชื่อว่ายังมีหลายคนในคริสตจักรที่เข้าใจผิดพลาดในจุดนี้ คำสอนห้าคำสอนจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ยังดีกว่า

หนึ่งหมื่นคำในภาษาต่างๆ *กลอสโซเลีย* ไม่ใช่วิธีที่จะสื่อสารหลักคำสอนที่จำเป็นสำหรับการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

อาจารย์เปาโลไม่เคยถือตัวสูงกว่าผู้อื่นเพราะการที่ท่านได้รับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ท่านได้มีทัศนคติที่ถูกต้องและขอบพระคุณพระเจ้าที่ท่านพูดภาษาต่างๆได้ ท่านก็ยังขอบพระคุณพระเจ้าที่ท่านมีโอกาสใช้ของประทานนี้มากกว่าคริสเตียนทุกคนที่คริสตจักรโค린ธ์ (1 โครินธ์ 14:18) เนื่องจากอาจารย์เปาโลได้พบกับทั้งชาวยิวและคนต่างชาติที่ไม่รู้จักภาษาที่อาจารย์เปาโลพูด ท่านจึงต้องอาศัยภาษาต่างๆ ในการสื่อพระกิตติคุณ อย่างไรก็ตาม ท่านยังปฏิเสธที่จะใช้ภาษาต่างๆ ในคริสตจักร ถึงแม้ว่าท่านไม่ได้ห้ามการใช้ภาษาต่างๆ แต่ผ่านการสอนที่กล่าวมาแล้ว เราได้เห็นว่าคุณต้องการจำกัดการใช้ภาษาต่างๆในที่ประชุมนมัสการยกเว้นกรณีพิเศษจริงๆ

ในพระบัญญัติมีคำเขียนไว้แล้วว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนแปลกหน้า ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา’ ” เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่างๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว (1 โครินธ์ 14:21-22)

หลังจากการอ้างถึงคำทำนายจากอิสยาห์ 28:11 ในข้อที่ 21 อาจารย์เปาโลได้สรุปว่าภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ (เปรียบกับ มาระโก 16:17) ในขณะที่การเผยพระวจนะเป็นหมายสำคัญแก่ผู้ที่ไม่เชื่อแล้ว⁷² ทำไมเป็นอย่างนั้น เพราะการเผยพระวจนะได้

72. ถึงแม้ว่าข้อที่อยู่ท้ายบทที่ 16 ของพระธรรมมาระโกไม่มีในต้นฉบับ แต่ก็สามารถรับรองว่าคริสตจักรแรกเกิดยังเข้าใจว่าการพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับอิสราเอล

เสริมสร้างชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ ภาษาต่างๆ ไม่ได้ช่วยผู้เชื่อเมื่อถูกนำมาใช้อย่างที่ชาวโค린ธ์ได้ใช้

เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่างๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึง [εἰς οὐρανὸν ὀκτιῶ θεοῦ] หรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็จะมิเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ (1 โครินธ์ 14:23)

เดิม คำว่า *อิกลิโอเทส* (คนที่ไม่รู้เรื่อง) เป็นคำที่ใช้เรียกใครก็ได้ที่ไม่ได้มีส่วนในระบอบประชาธิปไตยแห่งบ้านเมืองของนครเอเธนส์ ในบริบทนี้ *อิกลิโอเทส* หมายถึงผู้ที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนแต่ยังแสวงหาความจริงอยู่ ซึ่งได้เข้ามาในที่ประชุมที่คริสตจักรโค린ธ์ ‘คนที่ไม่เชื่อ’ ในข้อนี้คือผู้ที่ยังไม่รอดซึ่งอาจรู้เรื่องบ้างแล้ว และได้กลับมาเพื่อได้ฟังข้อมูลเพิ่มเติม หากผู้ที่ไม่เชื่อเหล่านี้ได้เข้ามาในที่ประชุมในขณะที่สมาชิกของคริสตจักรสร้างความวุ่นวายโดยทุกคนต่างก็พูดภาษาต่างๆ (ไม่ว่าเป็นภาษาต่างๆ จริงหรือภาษาปลอม) พวกผู้ที่ไม่เชื่อนั้นต้องเห็นว่าเป็นการรวมคนบ้าคลั่งอยู่ดี

พระเจ้าทรงไม่ประสงค์ให้ของประทานฝ่ายวิญญาณทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อต่อต้านพระกิตติคุณหรือสร้างความวุ่นวายในคริสตจักรท้องถิ่น “เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย” (1 โครินธ์ 14:33ก) ไม่มีการนมัสการพระเจ้าใดๆ ที่จะต้องวุ่นวายเหมือนกับลัทธิที่นับถือพระเจ้าอื่นๆ และไม่ควรมีผู้เชื่อในที่ประชุมนั้นซึ่งกำลังแสวงหาประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของตนเอง คริสตจักรท้องถิ่นถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นที่เรียนพระคำของพระเจ้า โดยศิษยาภิบาลจะได้สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่สมาชิกในคริสตจักรของเขา เพื่อเสริมสร้างคริสตจักรให้เติบโตขึ้นถึงความไพบูรณ์ในพระคริสต์

การประชุมนมัสการในคริสตจักรยุคแรกมักจะประกอบด้วยบทเทศนา 2 หรือ 3 เรื่อง ซึ่งเป็นรูปแบบการเทศนาที่ผู้สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ใช้หลังจากพระคัมภีร์ใหม่ได้รับการบันทึกเป็นเล่มสมบูรณ์แล้ว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากของประทานฝ่ายวิญญาณที่ชั่วคราวยกเลิกไปแล้ว การตีความและการสอนวิธีการประยุกต์พระคำของพระเจ้า

กลายเป็นวิธีการสื่อสารหลักคำสอนพระคัมภีร์ และเป็นหลักการที่ยังดำเนินอยู่ในคริสตจักรปัจจุบัน

แต่จงกระทำทุกสิ่งด้วยวิธีที่ถูกต้องสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
(1 โครินธ์ 14:40)

เมื่อใกล้ถึงปีค.ศ. 70 ของประธานในการพูดภาษาต่างๆ แทบจะไม่มีแล้ว แต่ในโอกาสที่ยังมีอยู่นั้น อาจารย์เปาโลต้องการให้ผู้เชื่อใช้อย่างเป็นระเบียบ ในปัจจุบันกฎระเบียบนี้ไม่มีความหมายแล้ว เพราะไม่มีของประธานในการพูดภาษาต่างๆ แล้วอย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะมีคริสเตียนบางกลุ่มที่อ้างว่ายังมีจริง พวกเขาก็จะไม่พูด ‘ภาษาแปลกๆ’ ของเขาตามกฎระเบียบนั้น เพราะไม่รู้จัก ไม่สนใจ หรือไม่ยอมรับในกฎระเบียบที่อาจารย์เปาโลตั้งไว้

ถ้า [เป็นเงื่อนไขขั้นที่ 3] ผู้ใดจะพูดภาษาต่างๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆ ในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า (1 โครินธ์ 14:27-28)

การที่เขียนคำว่า ‘ถ้า’ หรือ ‘หาก’ ในรูปแบบขั้น 3 ในภาษากรีกหมายความว่ามีความเป็นไปได้ว่าเหตุการณ์นั้นอาจเกิดขึ้นจริง⁷³ (ในยุคนั้นก่อนที่พระคัมภีร์จะถูกบันทึกเป็นเล่มสมบูรณ์) ในกรณีที่มีผู้พูดภาษาต่างๆ ในคริสตจักรท้องถิ่น ไม่ควรจะมีมากกว่า 3 คนที่ได้ใช้ของประธานของตน และทุกครั้งที่มีคนพูดก็จำเป็นต้องมีผู้แปล เพื่อผู้อื่นในที่

ประชุมจะสามารถเข้าใจข้อความ แต่หากว่าไม่มีผู้แปล ไม่มีใครได้รับอนุญาตที่จะใช้ของประธานในการพูดภาษาต่างๆ ในที่ประชุม

เราจะต้องเข้าใจว่า “และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า” ตามหลักการและความเข้าใจที่เราได้รับจากการสอนของอาจารย์เปาโลในข้อ 2, 9 และ 12 ของบทที่ 14⁷⁴ จงจำไว้ว่า อาจารย์เปาโลได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า ของประธานฝ่ายวิญญาณมีไว้สำหรับการ “เสริมสร้างคริสตจักร” (ข้อที่ 12) ไม่ใช่การเสริมสร้างแต่ตนเองฝ่ายเดียว เพราะฉะนั้น ในข้อที่ 28x ท่านได้ย้ำอีกครั้งหนึ่งถึงหลักการในการใช้ภาษาต่างๆ อย่างถูกต้อง

หลังจากที่เราได้ศึกษาบทนี้ เป็นสิ่งที่ชัดเจนว่าอาจารย์เปาโลพยายามที่จะยับยั้งชาวโครินธ์ในการใช้ภาษาต่างๆ ของเขา ท่านทำทุกอย่างยกเว้นแต่ห้ามอย่างเด็ดขาด ซึ่งท่านทำไม่ได้เพราะของประธานฝ่ายวิญญาณนี้ยังมีบทบาทสำคัญในการเป็นสัญญาณเตือนกับชาวอีโวกะระยะเวลาหนึ่งจนกระทั่งพระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษอิสราเอล อาจารย์เปาโลได้สรุปการสอนโดยยังย้ำอีกครั้งว่าการเผยพระวจนะยังมีความสำคัญมากกว่าภาษาต่างๆ

เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาต่างๆ ก็อย่าห้ามเลย (1 โครินธ์ 14:39)

อาจารย์เปาโลได้พูดถึงภาษาต่างๆ ในจดหมายฝากถึงคริสตจักร โครินธ์ฉบับแรกเท่านั้น ซึ่งเป็นจดหมายฝากที่ท่านเขียนในช่วงต้นๆ ของพันธกิจการบันทึกพระคัมภีร์ของท่าน ท่านไม่ได้พูดถึงภาษาต่างๆ ในจดหมายฝากที่มาทีหลัง เพราะถึงท่านยังมีชีวิตอยู่ แต่ของประธานนี้กำลังจะหายไปจากคริสตจักร ท่านได้ถูกประหารชีวิตก่อนที่เยรูซาเล็มจะถูกโจมตีโดยกองทัพทหารโรมในปีค.ศ. 70 ซึ่ง ณ เวลานั้นของประธานในการพูดภาษาต่างๆ ได้ถูกยกเลิกไปชั่วนิรันดร์

73. Wallace, *Greek Grammar Beyond the Basics*, 696

74. ดูหน้า 88-92

พระเจ้าจะทรงยึดสิ่งจำเป็นจากคริสตจักรอย่างนี้หรือ? ไม่มีวัน! ทว่าของประทานฝ่ายวิญญาณอย่าง *กลอสโซเลีย* เป็นวิธีการชั่วคราวจนกระทั่งจะมีสิ่งยิ่งใหญ่กว่าอีกเข้ามาแทน คือ การที่พระคัมภีร์ถูกบันทึกให้ครบเล่ม การที่ของประทานอันอัศจรรย์เหล่านี้ถูกยกเลิกไปหมายความว่าฤทธิ์เดชในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณถูกยกเลิกด้วยหรือ ไม่จริง! หลักคำสอนพระคัมภีร์อันจำเป็นสำหรับผู้เชื่อในยุคคริสตจักรจะสามารถเติบโตถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเตรียมพร้อมไว้แล้ว การจดจำและการสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์จากภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นฐานแห่งการเติบโตฝ่ายวิญญาณที่จำเป็นคริสตจักรจึงจะได้รับการเสริมสร้างและได้ปฏิบัติพันธกิจของคริสตจักรได้อย่างเกิดผล

บทที่ห้า

หมายสำคัญปลอมในยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา

ในทุกยุคสมัยในพระคัมภีร์ ซาดานผู้ซึ่งเป็นจอมหลอกหลวง (2 โครินธ์ 11:14-15) ได้พยายามหาวิธีที่จะเลียนแบบแผนการของพระเจ้าและปิดบังความจริงอยู่เสมอ⁷⁵ กลอุบายของมันคือทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อได้ تابอดต่อพระกิตติคุณ (2 โครินธ์ 4:4) และล่อผู้เชื่อที่โง่เขลาและถูกหลอกง่ายไม่ให้อินใจในการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ (1 เปโตร 5:8) การเลียนแบบการพูดภาษาต่างๆ เป็นอีกวิธีหนึ่งซึ่งซาดานจะใช้เพื่อดึงให้คนเชื่อตามระบบศาสนาอันหลอกหลวงของมัน ทุกที่ที่มีการพูดภาษาปลอม ก็เป็นที่ที่เน้นการกระตุ้นอารมณ์และการขอมหายสำคัญจากพระเจ้า แทนที่จะเน้นการศึกษาพระคำของพระเจ้า

ซาดานใช้ภาษาต่างๆ เพื่อทำให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณเพี้ยน ผ่านหลายศตวรรษตั้งแต่สมัยต้นๆ ของยุคคริสตจักร มีนิกายมากมายที่ถ่ายทอดให้ผู้ติดตามพูดภาษาต่างๆ ไม่ว่าจะจากศาสนาฮินดู อิสลาม มอรัมอน ลัทธิมอนทานิสต์ คามิสตาร์ท และแจนเซนนิสต์แห่งฝรั่งเศส ในศตวรรษที่ 17 หรือ ลัทธิเออร์วิงไฮท์ที่อังกฤษในศตวรรษที่ 19 ทุกที่ที่จะมีการสอนว่า การพูดภาษาต่างๆ เป็นประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง ซาดานก็ได้ประสบความสำเร็จในการหลอกหลวงมนุษย์ที่นั่น

การพูดภาษาปลอมจะมีมากขึ้นในยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา เพราะความพยายามของซาดานที่จะทำให้คนหลงเชื่อว่าการพูดภาษาต่างๆ เป็นประสบการณ์ที่เล็งถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณ ในพระธรรม 2 เธสะโลนิกา อาจารย์เปาโลได้ทำนายถึงจุดประสงค์ของซาดาน

⁷⁵ *Satan and Demonism* โดย ศจ. R.B. Thieme Jr.

เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมาย [ανομία อาโนเมีย] นั่นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดียนี้นั้น [พระวิญญาณบริสุทธิ์] จะยังเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย [7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา] (2 เธสะโลนิกา 2:7)

“อำนาจลึกลับนอกกฎหมาย” หมายถึงสิ่งที่พระคัมภีร์ใหม่ได้เผยถึงเกี่ยวกับความรุนแรงและการละทิ้งกฎหมายทั่วไป อาโนเมีย (lawlessness) หมายถึงการปฏิเสธหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข (the Laws of Divine Establishment) การปฏิเสธพระกิตติคุณ และการปฏิเสธหลักคำสอนพระคัมภีร์ ในระหว่างเวลาแห่งยุคคริสตจักร ความรุนแรงอันเต็มขนาดของซาตานยังถูกระงับไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่พระองค์จะทรงยกเลิกกระทำพันธกิจในการห้ามซาตานเมื่อคริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป (1 เธสะโลนิกา 4:13-17) จากนั้น ความขัดเคืองและโทสะอันได้สะสมมาผ่านเวลายาวนานจะปรากฏขึ้นต่อชาวโลก การทนทุกข์ 7 ปีนั้นจะเป็นช่วงเวลาที่มีความรุนแรงและความชั่วร้ายมากที่สุดเท่าที่เคยมีในประวัติศาสตร์ของโลก (มัทธิว 24:21-22)

ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น [คือผู้เผด็จการแห่งจักรวรรดิโรมซึ่งจะเป็นขึ้นใหม่ใน ยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา]⁷⁶ และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ [เป็นการเสด็จยังโลกเป็นครั้งที่สอง] คือผู้คนที่มาโดยการคลบบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการ

76. ผู้เผด็จการของจักรวรรดิโรมที่เป็นขึ้นใหม่ (The Revived Roman Empire) เป็นคนต่างชาติซึ่งมีชื่อเรียกว่า ประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้น (ดาเนียล 9:26) หรือ สัตว์ร้าย (ตัวแรก) (วิวรณ์ 13:1-10) เป็นผู้ที่ต่อต้านพระคริสต์ ดู *Daniel Chapters One through Six*, 58-61

อิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ [การพูดภาษาต่างๆ] และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ (2 เธสะโลนิกา 2:8-9)

การทำอิทธิฤทธิ์ของผู้เผด็จการแห่งยุคนี้จะมาโดยตรงจากซาตานเอง โดยซาตานจะเข้าสิงคนนั้นและทำให้มีอิทธิฤทธิ์เพื่อ ‘คนนอกกฎหมายนั้น’ จะสามารถกระทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์แห่งความเท็จ ซึ่งจะ使人เป็นอันมากหลงเชื่อในเขา (มัทธิว 24:24) หมายถึงสำคัญได้เลียนแบบของประธานฝ่ายวิญญาณในการพูดภาษาต่างๆ และการอัศจรรย์แห่งความเท็จเป็นการเลียนแบบการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูคริสต์และอัครสาวกของพระองค์ได้กระทำ รวมถึงการทำการรักษาโรค พระเจ้าทรงรับรองพระบุตรว่าเป็นความจริงโดย “การอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประธานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ฮีบรู 2:4) ฉะนั้น ซาตานก็จะรับรอง ‘บุตร’ ของมัน คือผู้เผด็จการ ด้วยหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อที่จะให้การยึดโลกและการใช้ความรุนแรงของมันให้ดูว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ซึ่งจะเป็นการปิดบังพระกิตติคุณและทำให้ผู้คนหลงและสับสนยิ่งกว่าเดิม

ปีศาจที่พูดได้

เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา เพื่อ [ด้วยพระประสงค์ว่าจะ] ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ (2 เธสะโลนิกา 2:11)

เมื่อผู้ใดได้ปฏิเสธพระกิตติคุณแล้วแล้ว นั่นทำให้ใจ (heart ซึ่งเป็นซีกหนึ่งแห่งจิตใจ) ได้เกิดอาการแข็งกระด้าง การปฏิเสธอย่างต่อเนื่องทำให้คนนั้นไม่สามารถเชื่อในพระกิตติคุณหรือรับหลักคำสอนพระคัมภีร์ได้ เขาไม่สามารถแยกแยะความจริงจากความเท็จ และโดยปกติแล้วจะต้องยอมรับและเชื่อในสิ่งเท็จ อาการนี้ได้เกิดขึ้นกับฟาโรห์ในสมัยอพยพ (อพยพ 9:12) และเป็นอาการเดียวกันกับผู้ที่ไม่เชื่อในยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา โดยชาวโลกเป็นจำนวนมากจะปฏิเสธความจริง (2 เธสะโลนิกา 2:10-11)

ปรากฏการณ์ภาษาปลอมจะกลายเป็นสิ่งแทนการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระเยซูคริสต์ อิชยาห์ได้เผยพระวจนะถึงกลวิธีของซาตานในการใช้ภาษาต่างๆ ตั้งนานแล้ว

คูเถิด ข้าพเจ้า [อิชยาห์] และบุตร ผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เพื่อเป็นหมายสำคัญและเป็นการอัศจรรย์ต่างๆ ในอิสราเอล จากพระผู้เป็นเจ้า จอมโยธา ผู้ทรงประทับบนภูเขาศิโยน และเมื่อเขาทั้งหลาย [ผู้นำฝ่ายวิญญาณ แห่งสมัยนั้น] จะกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงปรึกษากับคนทรงและพ่อมดแม่มดผู้ ร้องเสียงจ๊อกแจ๊กและเสียงพึมพำ” “ไม่ควรถือประชาชนจะปรึกษากับพระ เจ้าของเขาหรือ ควรเขาจะไปปรึกษาคนตายเพื่อคนเป็นหรือ (อิชยาห์ 8:18-19)

คำว่า *คนทรง* แปลมาจากคำฮีบรูว่า *בַּח* (*โอบ*) และตรงกับคำว่า *εγγαστρομθους* *เอ็นกาสตรึมโธส* ในภาษากรีก (อิชยาห์ 8:19; 29:4 ฉบับ เซฟทัวจินท์) และมีความหมายว่า “ผู้แปลงเสียง” หรือ “ผู้พูดหลายเสียง” (ภาษาอังกฤษเรียกว่า ventriloquist) ปีสางที่แปลงเสียงจะทำเสียงแปลกๆ ผ่านคนทรง เป็นเสียง “จ๊อกแจ๊กและ เสียงพึมพำ” หรือในบางครั้งจะทำเสียงออกจากใต้ดิน จากโถ้ หรือเหมือนมาจากเพดาน ข้างบน ปีสางเอ็นกาสตรึมโธสนี้จะต้องสังร่างของคนทรงเพื่อจะสามารถบังคับโย ประสาทในลำคอ ซึ่งจะดูเหมือนว่ามีคนที่ตายแล้วกำลังพูดอยู่

พระคัมภีร์ได้เขียนถึงปีสางเอ็นกาสตรึมโธสในทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ (เช่น อิชยาห์ 29:4; มาระโก 5:6-10; กิจการ 16:16-18) เนื่องจากปีสางเหล่านี้สามารถพูด ได้ทุกภาษา และมันสามารถเลียนแบบคนไหนในอดีตก็ได้ มันจึงสามารถหลอกให้คนได้ คิดว่าคนทรงกำลังถูกสิงจากวิญญาณของผู้คนในอดีต และจะควบคุมผู้นำโลกบางคนใน ยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา (วิวรณ์ 16:13-14) เหตุฉะนั้น ปีสางที่หลอกเลียนเสียงจะ เลียนแบบของประธานฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง เพื่อที่จะผลักดันแผนการของผู้เผด็จการแห่ง จักรวรรดิโรมซึ่งจะเป็นขึ้นใหม่ และพันธมิตรของมัน คือ ผู้เผยพระวจนะเท็จ

พระคัมภีร์ได้สอนอย่างชัดเจนถึงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่มาจากฝ่ายซาตาน พระเยซูคริสต์เองทรงเตือนเราว่าการอัศจรรย์ไม่ได้เป็นข้อพิสูจน์หรือสิ่งที่ยอมรับความ รอดหรือการมีชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้สวดการอัศจรรย์นั้น

เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนาม ของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของ พระองค์มิใช่หรือ” เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า “เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้ที่อยู่ นอกกฎหมาย [*ανομια* *อาโนเมีย*] จงไปเสียให้พ้นจากเรา” (มัทธิว 7:22-23)

พระเยซูทรงประกาศว่าการเผยพระวจนะเท็จ และการอัศจรรย์เท็จเป็น *อาโนเมีย* คือ การกระทำที่นอกกฎหมาย อิทธิฤทธิ์ในสิ่งนี้ ไม่ว่าพูดถึงปัจจุบันหรือใน ยุค 7 ปีแห่งการ ทนทุกข์เวทนา เป็นมาจากซาตาน ในการพิพากษาครั้งสุดท้าย ทุกคนที่ได้กระทำการ อัศจรรย์ปลอมในพระนามของพระเยซูคริสต์ แต่ไม่เคยเชื่อในพระองค์ในฐานะเป็นผู้ช่วย ให้รอดของเขา ก็จะถูกการทรงพิพากษาลงโทษเป็นชั่วนิจนิรันดร์ แล้วจะถูกโยนลงไปใน บึงไฟนรก

โดยสรุป เราได้ศึกษาการทำนายสองอย่างที่เกี่ยวข้องกับของประทานในการพูดภาษา ต่างๆ การพยากรณ์แรกนั้น ที่บันทึกในอิชยาห์ 28:11-12 เกี่ยวกับภาษาของคนต่างด้าว ที่มายังอิสราเอล เป็นการเตือนถึงการติสอนจากพระเจ้ารอบที่ห้าที่จะมาถึง และการ ประกาศประคิดติคุณในภาษาของคนต่างด้าว การพยากรณ์ที่สอง ซึ่งปรากฏอยู่ใน 2 เซ สะโลนิกา 2:8 เกี่ยวกับผู้ที่ยูนอกกฎหมาย คือ ผู้เผด็จการแห่งจักรวรรดิโรมซึ่งจะเป็นขึ้น ใหม่ใน ยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา ซึ่งจะถูกสิงด้วยซาตานเอง และจะพูดภาษาต่างๆ ถึงแม้ว่าการเผยพระวจนะถึงการทำนายที่สองนี้ยังไม่ได้เป็นความจริง แต่เรายังเห็นเงาของ สิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้นในยุคคริสตจักร เพราะว่า “อำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงาน อยู่แล้ว” (2 เซสะโลนิกา 2:7)

บทที่หก

ภาษาต่างๆและคริสตจักรในยุคปัจจุบัน

แต่พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ [หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่แท้จริง] โดยหันไปสนใจวิญญาณที่ล่องลง และฟังคำสอนของพวกผีปีศาจ (1 ทิโมธี 4:1)

คำว่าของประทานในการพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญอันชัดเจนแก่ชาวยิวในศตวรรษแรกว่าชนชาติอิสราเอลกำลังล้มเหลวฝ่ายวิญญาณ (1 โครินธ์ 14:22) การพูดภาษาปลอมในปัจจุบันก็เป็นหมายสำคัญแก่คริสตจักรถึงการล้มเหลวฝ่ายวิญญาณ และบ่งบอกถึงการที่ผู้เชื่อได้ปฏิเสธที่จะศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ ทุกประสบการณ์ที่คนจะเรียกว่าเป็นภาษาต่างๆ (หรือที่คริสตจักรในประเทศไทยมักจะเรียกว่า “ภาษาแปลกๆ”) เป็นแต่ภาษาปลอม ไม่ใช่การสำแดงถึงความสามารถฝ่ายวิญญาณ แต่เป็นปฏิกิริยาทางด้านอารมณ์ ผลจากอาการจิตไม่ปกติ (psychotic reaction) หรือเป็นการสำแดงอิทธิฤทธิ์จากปีศาจในผู้ที่ไม่เชื่อ⁸⁰ ภาษาต่างๆ เป็นของประทานฝ่ายวิญญาณที่ชั่วคราวและมีไว้เฉพาะการประกาศพระกิตติคุณ เป็นหมายสำคัญที่เตือนชาวยิวก่อนที่ประเทศจะถูกทำลายในปี ค.ศ. 70 และ เป็นการประกาศถึงยุคใหม่แห่งประวัติศาสตร์ คือ ยุคคริสตจักร ดังนั้น เป็นเพราะอะไรคริสเตียนบางคนถึงได้เน้นการใช้ภาษาต่างๆ ในคริสตจักร อาจเป็นเพราะมีค

ริสเตียนหลายคนใคร่ที่จะรับการกระตุ้นทางด้านอารมณ์ด้วยการพูดภาษาปลอม แทนที่จะใช้เวลาและความตั้งใจกับการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์

เหมือนดังที่ชาวยิวในอดีตต้องได้รับการตัดเตือนถึงผลลัพธ์จากการไม่เชื่อฟังต่อแผนการของพระเจ้า พวกเราเองจึงต้องยอมฟังพระคำที่สอนเราเกี่ยวกับการเพี้ยนความหมายจากพระคัมภีร์เช่นกัน ในปัจจุบัน ภาษาต่างๆ ไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว แต่เป็นผลจากระบบชั่วร้ายของซาตาน ความชั่วร้ายนี้ได้แทรกซึมทุกศาสนาในทุกประเทศ โดยเกิดผลที่น่าสลดใจ

- 1) ภาษาปลอมได้ปิดบังพระกิตติคุณต่อผู้ที่ไม่เชื่อ
- 2) ภาษาปลอมชักจูงให้ผู้เชื่อหลงเชื่อในหลักคำสอนเท็จและการกระตุ้นอารมณ์ ซึ่งยับยั้งการเติบโตฝ่ายวิญญาณและระงับการเสริมสร้างภายในคริสตจักร
- 3) ภาษาปลอมก่อสร้างวิญญาณภายในจิตใจซึ่งทำให้คนได้เชื่อในหลักคำสอนของซาตาน ซึ่งมีอิทธิพลและทำลายทั้งชั่วอายุคน

ในช่วงเวลาเริ่มต้นของนิกายเพนเทคอสต์เรามักจะเห็นผู้ที่วุ่นวายด้วยอารมณ์และผู้นำที่ไม่ได้รับการสอน แต่ลักษณะนี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว ในปัจจุบันอาจมีนักศาสนศาสตร์สายเพนเทคอสต์และคาริสมาติกที่เชี่ยวชาญในภาษาฮีบรู กรีก และศาสนศาสตร์ เขาสามารถอ้างเหตุผลที่ดูเหมือนจริง และในบางมุมมองของเขาก็ไม่แตกต่างมากนักกับการสอนที่ถูกดัดแปลง เช่น อาจไม่สอนว่าการพูดภาษาต่างๆ เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อพิสูจน์ถึงการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหมือนที่เคยสอนในสมัยต้นๆ ปัจจุบันก็มีหลายแห่งที่ไม่ถือว่าผู้เชื่อทุกคนจำเป็นต้องมีประสบการณ์กับภาษาต่างๆ และอาจไม่สอนว่าภาษาต่างๆ เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เชื่อเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ แต่พวกเขายังตีความพระคัมภีร์ตามความคิดส่วนตัวของตนว่า *กลอสโซเลีย* ยังมีบทบาทในคริสตจักรหลังจากที่พระคัมภีร์ใหม่ได้รับการบันทึกเป็นเล่มสมบูรณ์แล้ว พวกเขาจะสนับสนุนการใช้ภาษาต่างๆ (ภาษาแปลกๆ)

80. ดู *Satan and Demonism* โดย ศจ.R.B. Thieme Jr. หน้า 11-17; 46-51

เพื่อเป็นการหนุ่ใจตนเอง และในการอธิษฐานอย่างเป็นทางการ ซึ่งก็ยังคงขัดแย้งกับมุมมองของพระคัมภีร์จาก 1 โครินธ์บทที่ 14 และละเมิดพระประสงค์ที่แท้จริงสำหรับภาษาต่างๆ ในยุคคริสตจักรก่อนที่พระคัมภีร์จะถูกรับเป็นเล่มสมบูรณ์⁸¹ พวกเขาพยายามทำภาษาต่างๆ ที่เขาพูดอยู่นั้นให้สอดคล้องกับของประทานฝ่ายวิญญาณที่พระคัมภีร์ได้พูดถึงในกิจการ 2:4-11 หรือ 1 โครินธ์ 12-14 มีหลายครั้งที่การพูดภาษาปลอมนี้เป็นตามวิธีที่ผู้นำสอนเขา⁸² บางคนจะบอกว่า ถึงแม้ว่าปรากฏการณ์ภาษาต่างๆ ในวันเพ็นเทคอสต์มีผู้เชื่อพูดด้วยภาษามนุษย์ที่แท้จริง แต่เขาอ้างว่าพวกเขาเองได้พูดภาษาของทูตสวรรค์อันลึกลับ

ในปัจจุบันกลุ่ม คาริสเมติก กลายเป็นนิกายสากลแล้ว หรือมีนิกายย่อยที่แยกออกมา เช่น The Signs and Wonders Movement แต่ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มโปรเตสแตนต์ โรมันคาทอลิก คาลวิน อามิเนียน ผู้เชื่อที่เสื่อมทางไร้ศีลธรรม (antinomians) หรือ เสื่อมทางมีศีลธรรม (legalists คือผู้ที่ถือว่าตนเองชอบธรรมเพราะการกระทำของตนเอง) ผู้ที่เชื่อว่าภาษาต่างๆ ยังมีบทบาทในคริสตจักรปัจจุบันต่างก็หลงเชื่อในประสบการณ์ส่วนตัวโดยไม่นึกถึงมุมมองความจริง พวกเขายังประกาศว่าประสบการณ์ส่วนตัวของเขาทั้งหลายสำคัญกว่าหลักคำสอนพระคัมภีร์ เช่นคำเขียนว่า “The person with an experience is never at the mercy of another person with a doctrine [คนมีประสบการณ์ไม่ต้องยอมต่อคนที่มีความเชื่อพระคัมภีร์]”⁸³ ความคิดนี้เป็นการหมิ่นประมาทอย่างสิ้นเชิง! ประสบการณ์ของเราไม่มีสิทธิ์ที่จะอยู่เหนือกว่าหลักคำสอนพระคัมภีร์ หรือเป็นสิ่งที่รับรองชีวิตฝ่ายวิญญาณ เมื่อประสบการณ์ของคุณได้ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ พระคำของพระเจ้าต้องมาก่อน ผู้เชื่อจะไม่มีวันที่จะรู้จักความจริงเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณหากสัญญาสัญญา การสังหารณ์

81. *Perspectives on Pentecost* (Presbyterian and Reformed Publishing Co., 1979), 83

82. J.I. Packer, *Keep in Step with the Spirit* (Fleming H. Revell Company, 1984), 207

83. *Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements*, 1988 ed., by Russell P. Spittler.

ประสบการณ์ หรือความรู้สึกและอารมณ์ได้เข้ามาแทนการวิเคราะห์หลักคำสอนพระคัมภีร์เชิงอรรถถา การศึกษาประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ และการศึกษาชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างเป็นทางการและตามประเภทวิชาต่างๆ พระคัมภีร์เป็นแหล่งเดียวที่เราสามารถหาความจริงของพระเจ้า และประสบการณ์ทุกประเภทต้องถูกประเมินโดยใช้พระคำของพระองค์เป็นมาตรฐานที่สูงสุด

หากจะจับเท็จได้ ก็ต้องรู้จักความจริงก่อน แต่หากคุณพลาดที่จะเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอในแต่ละวัน คุณคงจะต้องกลับไปติดตามมุมมองของมนุษย์ เป็นการที่เชื่อตามความรู้สึกของตน การคิดเอาเหตุผลด้วยตนเอง หรือพยายามมีชีวิตฝ่ายวิญญาณด้วยการกระทำตามพิธีกรรมแห่งศาสนา (ritualism) การกระตุ้นอารมณ์ที่เกิดจากประสบการณ์กับภาษาต่างๆ ได้ดึงคนมากมายเพราะเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ผู้เชื่อได้รู้สึก ว่าตัวเองอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า

ยังมีคริสตจักรหลายแห่งที่มักจะผิดพลาดในการปฏิบัติต่อผู้เชื่อใหม่ พอมักคนหนึ่งได้รอดแล้ว เขาถูกแนะนำให้มีประสบการณ์ทางด้านอารมณ์ แล้วก็ถูกผลักดันให้รับใช้พระเจ้าอย่างรวดเร็วที่สุด นี่เป็นวิธีการที่อันตรายมากสำหรับทั้งผู้เชื่อใหม่และทั้งพระกายของพระคริสต์ คือคริสตจักรของพระองค์ ผู้เชื่อที่ยังไม่ได้เติบโตฝ่ายวิญญาณยังไม่มีความรู้ฝ่ายวิญญาณ (*เอ็พ-พี-โนลิส*) และไม่มีความรักคุณธรรมซึ่งจะทำให้เขามีแรงจูงใจที่ถูกต้อง เขาทำเรื่องการกระตุ้นอารมณ์ด้วยการพูดภาษาปลอม และชีวิตฝ่ายวิญญาณ ให้ปะปนกัน และจะคิดเสมอว่าอารมณ์นั้นเป็นมาตรฐานในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

ตลอดทั้งพระคัมภีร์ เราได้อ่านว่าใจความสำคัญในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณคือการคิดด้วยมุมมองของพระเจ้า (เช่น โรม 12:2; 1 โครินธ์ 14:20; เอเฟซัส 4:23) คุณจะต้องคิดตามพระคำของพระเจ้า ซึ่งเป็น “ความคิด [หรือ ‘จิต’] ของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 2:16) ซึ่งเป็นวิธีเดียวที่จะจะทำให้คุณเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ (2 เปโตร 3:18) การหมกมุ่นกับอารมณ์และความรู้สึกจะกีดกันความจริงแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ อาจารย์เปาโลและผู้ร่วมเดินทางในการประกาศพระกิตติคุณได้สอนพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง เพราะฉะนั้น สิ่ง

ที่จำกัดการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้ฟังไม่ใช่การสอน แต่เป็นอารมณ์ของตัวพวกเขาเอง อาจารย์เปาโลพยายามสอนให้ชาวโครินธ์เห็นถึงความผิดพลาดของเขาก่อนที่ท่านได้เขียนว่า

โอ ท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดอย่างกว้างขวาง ใจของท่านทั้งหลายไม่ได้ปิด [ถูกจำกัดไว้] เพราะเรา แต่เปิด [ถูกจำกัดไว้] เพราะความรู้สึกลึก [σπλαγχνον สแปลงค์-นอน]⁸⁴ ของตนเอง

(2 โครินธ์ 6:11-12)

การกล่าวหาของอาจารย์เปาโลนั้นยังเป็นจริงในปัจจุบัน ดังนั้น โดยอ้างจากสิทธิอำนาจแห่งพระคำของพระเจ้า ข้าพเจ้าขอเตือนท่านว่า “อย่าถูกชักจูงไปด้วยอารมณ์ของท่าน! จงระวังให้ตีความปรารถนาที่จะรู้สึกใกล้ชิดพระเจ้าไม่ได้ล่อให้คุณหลงเชื่อในหลักคำสอนที่ผิด!” ความปรารถนาที่จะมีประสบการณ์ทางด้านอารมณ์ได้เผยถึงความโง่เขลาในหลักคำสอนพระคัมภีร์ ดังนั้น ขอวิงวอนให้คุณยึดพระคำของพระเจ้าไว้ ซึ่ง “ทรงมีชีวิต และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ” คุณจึงจะไม่ถูกพัดไปซัดมาด้วยอารมณ์ของคุณเอง

พระคำของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุส่วนลึกจนสามารถแยกจิตใจ และวิญญาณออกจากกัน และข้อกระดูกและไข่มັນในกระดูก และเป็นผู้วินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายของใจ (ฮีบรู 4:12)

84. ในโลกโบราณคำว่า อารมณ์ จะถูกแสดงด้วยคำว่า σπλαγχνον ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ลำไส้ หรือ ส่วนข้างใน κοιλια คอย-เลีย แปลว่า ท้อง และ νεφρος เนะ-โฟรส หรือ νεφρอน นี-ฟา-รอน ในภาษาฮีบรู ซึ่งมีความหมายตรงตัวอักษรว่า ไต

ฤทธิ์เดช การมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ การเสริมสร้าง และความรักคุณธรรมเป็นผลจากการศึกษาพระคำของพระเจ้าจากการอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 1:8; เอเฟซัส 5:18) ไม่ได้มาจากประสบการณ์ทางด้านอารมณ์ เมื่อผู้เชื่อได้รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่เพราะการเข้าใจหลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาได้เติบโตขึ้นจนกระทั่งจะมีความรักคุณธรรมที่สมบูรณ์แบบภายในจิตใจของเขา ประสบการณ์ที่แท้จริงของชีวิตคริสเตียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับการใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณซึ่งถูกยกเลิกไปตั้งนานแล้ว แต่จากการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะยุคคริสตจักร ถึงแม้ว่าจะมีผู้อื่นทำผิดพลาดไปและหลงเชื่อผิด แต่คุณสามารถกระทำตามทิโมธี เพื่อจะไม่ยอมให้ภาษาปลอมทำลายชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ

โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งที่ได้ฝากไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดที่ลบล้างและไร้ประโยชน์ (1 ทิโมธี 6:20ก)

ภาคผนวก A

หลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมา

I. บัพติศมาที่แท้จริง เป็นการที่มีสิ่งหนึ่งเข้าส่วนในอีกสิ่งหนึ่ง ถูกถือไว้ให้เป็นสิ่งเดียวกันกับสิ่งนั้น ในการบัพติศมาที่แท้จริงจะไม่มีใครจะต้องโดนน้ำ

ก. การบัพติศมาของโมเสส (1 โครินธ์ 10:2)

1. โมเสสถูกนับว่าเป็นหนึ่งกับการข้ามทะเลแดง และชาวฮิวถูกนับว่าได้เข้าส่วนกับโมเสส
2. โมเสสถูกนับว่าเป็นหนึ่งกับเมฆ (พระเยซูคริสต์) และชาวฮิวถูกนับว่าได้เข้าส่วนกับโมเสส

ข. การบัพติศมาด้วยไฟ ผู้ที่ไม่เชื่อในยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนาทุกคนที่ยังอยู่บนโลกในเวลา que พระเยซูเสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สอง (the second Advent) จะถูกพิพากษาด้วยไฟ ซึ่งเรียกว่า บัพติศมาด้วยไฟ (มาลาคีย์ 4:1; มัทธิว 3:11; 13:25-30; ลูกา 3:16ข; 2 เทสะโลนิกา 1:7-9; วิวรรณ์ 19:11 และข้อต่อๆ ไป)

ค. การบัพติศมาแห่งไม้กางเขน (มัทธิว 20:22; มาระโก 10:38-39; ลูกา 12:50)

1. พระคริสต์ทรงเข้าส่วนเป็นหนึ่งกับไม้กางเขน และความผิดบาปของเรา
2. บาปทุกประการของโลกถูกใส่ไว้ในถ้วยเดียว แล้วถูกเทออกบนพระกายของพระคริสต์บนไม้กางเขน สิ่งทำให้บาปของเราถูกถือว่าเป็นหนึ่งกับพระองค์ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้รับการพิพากษาลงโทษโดยพระบิดาแทนเรา

ง. การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

1. คำจำกัดความและกลศาสตร์ บัพติศมานี้คือส่วนหนึ่งแห่งพันธกิจความรอดของของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยที่พระองค์ทรงนำผู้เชื่อเข้าส่วนในพระคริสต์ และทำให้เขาเป็นรัชทายาทของพระเจ้าตลอดชั่ววันรันดร์ (1 โครินธ์ 12:13; โคลโลสี 2:12) การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้ผู้เชื่อทุกคนเข้าส่วนในความตาย การฝังพระศพ การเป็นขึ้นจากความตาย การเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงประทับอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา
 2. การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสถานะฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ประสบการณ์ของผู้เชื่อ
 3. การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เคยมีก่อนยุคคริสตจักร
 4. พระคริสต์ทรงเผยถึงการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนที่ยุคอิสราเอลจะถูกระงับไว้ชั่วคราว (ยอห์น 14:20; กิจการ 1:5)
 5. ได้แสดงถึงการระงับยุคอิสราเอลไว้ชั่วคราว และการเริ่มต้นแห่งยุคคริสตจักร (มัทธิว 16:18; กิจการ 1:5; 2:3; 11:15-17)
 6. กระทำให้ผู้เชื่อทุกคนกลายเป็นหนึ่งเดียวในพระเยซูคริสต์ (เอเฟซัส 4:5; โคลโลสี 3:10-11; ฮีบรู 2:11)
 7. กระทำทุกคนซึ่งเป็นรัชทายาทของพระเจ้ามีสิทธิ์และโอกาสเท่าเทียมกันในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ (กาลาเทีย 3:26-28)
 8. การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์สัมพันธ์กับการเป็นผู้บริสุทธิ์เนื่องในฐานะเป็นผู้เชื่อ (positional sanctification)
- ก. ผู้เชื่อได้เข้าส่วนในการตาย การฝังพระศพ และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระคริสต์** (โรม 6:3-4; โคลโลสี 2:12)

ข. การที่ผู้เชื่อได้เข้าส่วนในพระคริสต์เป็นฐานะซึ่งทำให้ผู้เชื่อมีความสัมพันธ์นิรันดร์กับจอมราชา (เอเฟซัส 1:3-6; โคลโลสี 2:10)

II บัพติศมาตามพิธีกรรม คือการใช้การจุ่มน้ำเป็นวิธีการสอนถึงหลักการพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมาจริง

ก. การบัพติศมาในน้ำของพระเยซู ซึ่งมีโดยเฉพาะพระองค์เพียงผู้เดียว (มัทธิว 3:13-17)

1. น้ำเป็นสัญลักษณ์ถึงแผนการความรอดของพระบิดา

2. การทรงอยู่ใต้น้ำเป็นการเสด็จถึงการที่พระเยซูคริสต์ทรงเข้าส่วนในน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่พระเยซูจะทรงเสด็จถึงไม้กางเขน

3. การที่พระองค์ทรงขึ้นมาจากน้ำเป็นการเสด็จถึงการที่พระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากความตาย จะทรงเสด็จขึ้นสวรรค์ และจะทรงประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา

ข. การบัพติศมาด้วยน้ำโดยยอห์น (มัทธิว 3:1-11; ยอห์น 1:25-33; กิจการ 19:2-4)

1. น้ำเป็นสัญลักษณ์ถึงแผ่นดินของพระเจ้า

2. เป็นการเสด็จถึงการที่ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์เพราะการประกาศของยอห์น ได้เข้าส่วนในพระคริสต์และแผ่นดินของพระองค์ตลอดชั่ววันรันดร์

3. หลังกายอห์นถูกประหารชีวิต ไม่มีพิธีบัพติศมาซึ่งมีความหมายเหมือนพิธีบัพติศมาของยอห์น อีกต่อไป

ค. บัพติศมาในน้ำของคริสเตียน (กิจการ 2:38,41; 8:36-38; 9:18; 10:47-48; 16:33)

1. เป็นเครื่องมือการสอนถึงการที่ผู้เชื่อได้บัพติศมาด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์

2. การจุ่มน้ำเป็นสัญลักษณ์ที่เสด็จถึงการที่ผู้เชื่อในยุคคริสตจักรได้เข้าส่วนในการตายและการฝังพระศพของพระองค์ ชัยชนะของพระองค์ในสงครามระหว่าง

พระเจ้ากับซาตาน และแสดงถึงการที่ผู้เชื่อได้ปฏิเสธและได้ถูกแยกออกจากความดีของมนุษย์ (human good) และความชั่ว

3. การที่ผู้เชื่อได้ขึ้นมาจากน้ำแล้วเป็นภาพที่เสด็จถึงการที่ผู้เชื่อเข้าส่วนในการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระคริสต์ และชีวิตใหม่ในพระองค์

4. เป็นการเป็นพยานส่วนตัวของผู้เชื่อ ว่าเขาได้รับความรอดเพราะความเชื่อเท่านั้น และในพระคริสต์เพียงผู้เดียว

5. นอกจาก 1 โครินธ์ 1:14-17 ซึ่งอาจารย์เปาโลได้อ้างถึงการบัพติศมาด้วยน้ำในแง่ลบ ก็ไม่มีการเขียนถึงการกระทำพิธีบัพติศมาด้วยน้ำในจดหมายฝากเล่มใดๆ

ภาคผนวก B

หลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับของประทานฝ่ายวิญญาณ

I. คำจำกัดความ ของประทานฝ่ายวิญญาณเป็นความสามารถพิเศษซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคนในยุคคริสตจักร โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ เวลารอด เพื่อเขาจะสามารถนำมาใช้ในการรับใช้พระเจ้าของเขา

ก. ของประทานฝ่ายวิญญาณเป็นพยานหลักฐานถึงพระคุณของพระบิดา

ข. ของประทานฝ่ายวิญญาณเป็นพยานหลักฐานถึงความรอดในยุคคริสตจักร (ฮีบรู 2:4)

II. การมอบหมายของประทานฝ่ายวิญญาณ

ก. การมอบหมายของประทานฝ่ายวิญญาณภายในยุคคริสตจักรเป็นหน้าที่ของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งให้ของประทานฝ่ายวิญญาณแก่ผู้เชื่ออย่างน้อยหนึ่งอย่าง ในฐานะที่ผู้เชื่อเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 12:11)

ข. พระเจ้า *ไม่* ทรงแจกจ่ายของประทานฝ่ายวิญญาณตามความสามารถ ศีลธรรม หรือความสำเร็จส่วนตัวของแต่ละคน แต่พระเจ้าทรงมอบของประทานแก่ผู้เชื่อตามน้ำพระทัย (การตัดสินใจ) ของพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์

III การปฏิบัติและหน้าที่ของของประทานฝ่ายวิญญาณ

ก. ของประทานฝ่ายวิญญาณเป็นสิ่งจำเป็นในทุกเวลาและทุกภูมิภาคเพื่อพระกายของพระคริสต์ (คริสตจักร) จะสามารถปฏิบัติหน้าที่ในภูมิภาคนั้น (1 โครินธ์ 12:27-31)

ข. ของประทานฝ่ายวิญญาณทุกอย่างได้ทำงานโดยพันธกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งภายใน และโดยผู้เชื่อ (กิจการ 2:4; 1 โครินธ์ 13)

ค. ของประทานฝ่ายวิญญาณถูกสถาปนาไว้เพื่อถูกนำมาใช้ในคริสตจักรที่กำลังปฏิบัติอย่างเป็นทีม โดยทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์

ง. การที่ผู้เชื่อได้ปฏิบัติของประทานฝ่ายวิญญาณของตนขึ้นอยู่กับการที่เขาได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ภายในจิตใจ (โรม 12:2-3)

จ. ของประทานฝ่ายวิญญาณได้เกิดผลมากที่สุดต่อเมื่อผู้เชื่อได้โตเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณแล้ว

IV. สองประเภทของของประทานฝ่ายวิญญาณ

ก. ของประทานอย่างชั่วคราว (ก่อนที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่จะถูกบันทึกครบเล่ม)

1. คือ ของประทานจำเป็นในการสื่อ หลักคำสอนพระคัมภีร์ อันลึกลับ จนกระทั่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ถูกบันทึกไว้ครบทุกเล่มและถูกส่งไปยังคริสตจักรท้องถิ่น

2. ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ได้ถูกยกเลิกในปี ค.ศ. 70 ตอนที่เยรูซาเล็มล่ม (1 โครินธ์ 13:8-10)

3. หลังจากที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ถูกบันทึกครบเล่มแล้ว ของประทานในการเป็นอัครสาวก การเผยพระวจนะ การรักษาโรค และการกระทำการอัศจรรย์ไม่จำเป็นในคริสตจักรอีกต่อไป และถูกยกเลิกในปี ค.ศ. 96 (กิจการ 19:11-12 เปรียบกับฟิลิปปี 2:27; 2 ทิโมธี 4:20)

ข. ของประทานอย่างถาวร (ที่ยังดำรงอยู่หลังจากที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ถูกบันทึกครบเล่มแล้ว)

1. ของประทานอย่างถาวรรวมถึง ศิษยาภิบาล-ผู้สอน นักประกาศ การบริหาร ความช่วยเหลือ ความเมตตา (การช่วยเหลือภายใต้ความกดดัน) การบริจาต (โรม 12:8; 1 โครินธ์ 12:28)
2. ของประทานอย่างถาวรยังมีบทบาทในคริสตจักรหลักจากที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ได้บันทึกครบถ้วนแล้ว และตลอดทั้งยุคคริสตจักร (โรม 12:6-8; 1 โครินธ์ 12:31)

V. เวลาในการมอบหมายของประทาน

- ก. พระเจ้าทรงประทานของประทานทุกประเภทแก่คริสตจักรหลักจากที่พระเยซูคริสต์ทรงเสด็จขึ้นสวรรค์แล้วอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา (เอเฟซัส 4:8)
- ข. พระเจ้าทรงประทานของประทานฝ่ายวิญญาณเป็นครั้งแรกในวันเพ็นเทคอสต์ ซึ่งเป็นวันที่ยุคอิสราเอลได้ถูกแทรกด้วยยุคคริสตจักร ซึ่งเริ่มต้น ณ วันและเวลานั้น (กิจการ บทที่2)
- ค. นอกจากช่วงเวลาสั้นๆ ตอนที่คริสตจักรกำลังเริ่มต้น (กิจการ บทที่2; 8:14-17; บทที่ 10-11; 19:2-8) ผู้เชื่อแต่ละคนได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณในเวลารอด

VI. การใช้ของประทานอย่างไม่เหมาะสม

- ก. การใช้ของประทานอย่างไม่เหมาะสมในคริสตจักร โครินธ์ทำให้อาจารย์เปาโลต้องอธิบายกฎเกณฑ์ในการใช้ (1 โครินธ์ 14)
- ข. การถอยหลังฝ่ายวิญญาณ และการสอนผิดเพี้ยน พยายามพัฒนาและผลักดันความคิดว่าของประทานชั่วคราว เช่น ภาษาต่างๆ และการรักษาโรค ยังมีอยู่ หลังจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ได้ถูกบันทึกครบถ้วนในปี ค.ศ. 96
- ค. ใครที่อ้างว่าเขามีของประทานชั่วคราว เช่น การเป็นอัครสาวก การเผยพระวจนะ ความรู้ในหลักคำสอนอันลึกลับ การพูดภาษาต่างๆ การอัศจรรย์ หรือการรักษาโรค คนนั้นกำลังเพี้ยนจากพระคำของพระเจ้า และถอยหลังฝ่ายวิญญาณอยู่

- ง. ของประทานฝ่ายวิญญาณที่ไม่โดดเด่น ไม่ได้แสดงว่าผู้เชื่อที่รับเป็นผู้เชื่อที่ต่ำกว่า และในทำนองเดียวกัน การที่ผู้เชื่อได้รับของประทานที่โดดเด่น ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ ของประทานฝ่ายวิญญาณไม่จำเป็นต้องทำให้คริสตจักรแตกแยกกัน

VII. ของประทานฝ่ายวิญญาณในการสื่อสารพระคำของพระเจ้า (communication gifts)

- ก. ของประทานชั่วคราวในการเป็นอัครสาวก และผู้เผยพระวจนะถูกสถาปนาไว้เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้นำในในช่วงเวลาเริ่มต้นของยุคคริสตจักร และได้ประกาศน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยสื่อหลักคำสอนอันลึกลับ บัณฑิตพระวจนะของพระเจ้าเป็นตัวหนังสือ ทำการประกาศ ก่อตั้งคริสตจักรท้องถิ่นและตั้งนโยบายในการดำเนินการของคริสตจักรท้องถิ่นนั้น และส่งสอนผู้ที่เป็นศิษยาภิบาล-ผู้สอน ของประทานในการเป็นอัครสาวกและการเผยพระวจนะนั้นถูกยกเลิกไปในปี.ศ.96
- ข. ของประทานฝ่ายวิญญาณในการสื่อสารพระคำของพระเจ้าอย่างถาวร ได้แก่ ศิษยาภิบาล-ผู้สอน และ นักประกาศ
- ค. ศิษยาภิบาล-ผู้สอนได้สื่อสารหลักคำสอนพระคัมภีร์ทั้งหมดภายในคริสตจักรท้องถิ่น นักประกาศได้สื่อพระกิตติคุณแก่กลุ่มผู้ที่ไม่เชื่อ ซึ่งอยู่ภายนอกคริสตจักรท้องถิ่น
- ง. ของประทานในการสื่อสารมีไว้เฉพาะผู้ชายเท่านั้น (1 โครินธ์ 14:34-35; 1 ทิโมธี 2:12; 3:1-7)
- จ. การมีสิทธิอำนาจของผู้ที่มีของประทานในการสื่อสารพระวจนะนั้นถูกประกาศไว้ในฮีบรู 13:7,17
- ฉ. จุดประสงค์ของของประทานในการสื่อสารพระวจนะถูกบันทึกไว้ในเอเฟซัส 4:11-13

การศึกษาพระคัมภีร์

หลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นใจความของคำสอนที่มาโดยการตีความหมายพระคัมภีร์ตามตัวอักษร เป็นมาตรการของความจริงฝ่ายวิญญาณ และจำเป็นสำหรับการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ (มัทธิว 4:4)

หลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง (สดุดี 138:2) พระเจ้าทรงบัญชาให้คริสเตียนทุกคนเปลี่ยนความคิดเดิมให้เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ (โรม 12:2) การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เชื่อเรียน และประยุกต์พระคำของพระเจ้ามาใช้ในชีวิต (2 โครินธ์ 4:16; เอเฟซัส 4:23)

หากคุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติม (หรือส่งหนังสือ, CD หรือ DVD เป็นภาษาอังกฤษ) คุณสามารถติดต่อได้ที่ :

R. B Thieme, Jr., Bible Ministries
P.O Box 460829, Houston, Texas 77056-8829
หรือดูเว็บไซต์ที่
www.rbthieme.org

ถ้าคุณต้องการรับหนังสือเพิ่มเติม (ภาษาไทย) กรุณาติดต่อที่:

ตู้ ปณ. 319 ปณจ. เชียงใหม่ 50000

หรือเชิญแวะชมเว็บไซต์:

www.maxklein.org